

CARLOS CASTAÑEDA - CITATE CULESE DIN OPERELE SALE

ALBUM	1	„Ix” - Călătorie la Ixtlan
ALIAȚI	2	„Pov” - Povestiri despre putere
DIVERSE		„Real” - Cealaltă realitate
FĂPTURI ANORGANICE	20	„Focul” - Focul lăuntric
IMPECABIL	20	„Latura” - Latura activă a infinității
IMPORTANTA	...21	„Tăcerii” - Puterea tăcerii
INSTALAȚIA STRĂINĂ	...22	„Darul V” - Darul Vulturului
INTENȚIA-SPIRITUL	...25	„Pase” - Pase magice
ISTORIA PERSONALĂ	...28	„Cerc” - Al doilea cerc de putere
LUPTĂTOR	28	„Învățăturile” - învățăturile lui don Juan
MICUL TIRAN	33	„Vis” - Arta visatului
MOARTEA	34	
NAGUAL-OM	36	
NEBUNIA	37	
CONTROLATĂ		
NON-ACTIUNEA -	38	
OPRIREA LUMII		
PASE MAGICE	39	
PAȘII-	— 1	
RECAPITULAȚI DE DON JUAN.		
PUNCTUL DE	— 3	

ASAMBLARE

PUTERE	— 5
RECAPITULAREA	— 7
SOBRIETATE -	— 9
NEÎNDUPLECARE	
STALKING	— 9
TĂCEREA	52
TONALUL -	55
NAGUALUL	
VEDEREA	58
VISATUL	61
VOINȚA	64
VULTURUL	64

ALBUM

— Condiția esențială pentru întocmirea acestei suite era actul sincer și extenuant de a aduna totalitatea emoțiilor și împlinirilor cuiva, fără a omite nimic. Conform spuselor lui don Juan, strămoșii săi șamani erau convinși că această înșiruire a evenimentelor remarcabile era mijlocul de pregătire emoțională și energetică necesar pentru a te aventura - în termenii percepției - în necunoscut.

— Latura-14 - Don Juan credea că, pentru șamani, a-și însuma faptele remarcabile constituia pregătirea pentru intrarea în acel ținut concret pe care ei îl numeau *latura activă a infinității*.

— Latura-14

— Sunt remarcabile pentru că au o semnificație anume în viața fiecărei om, îmi răspunse el. Propunerea mea este ca tu să-ți alcătuești propriul album prin însumarea tuturor evenimentelor care au avut o semnificație profundă pentru tine.

— Latura - 19

— Ar trebui să adaug că un astfel de album este un exercițiu de disciplină și obiectivitate. Consideră-l un act de război.

— Latura - 21

— Evenimentele remarcabile din albumul unui șaman trec testul timpului tocmai pentru că nu au nimic de-a face cu el, el fiind totuși în mijlocul lor. El va fi întotdeauna în mijlocul lor pentru tot restul vieții și chiar și după moarte, deși nu într-un mod personal.

— Latura - 28

— Evenimentele remarcabile de care avem noi nevoie poartă amprenta întunecată a impersonalului. Această amprentă le pătrunde.

— Latura - 29

— E. Într-adevăr, o poveste foarte tristă, de altfel ca toate celelalte povești ale tale, a replicat don Juan. Ceea ce o face însă diferită și remarcabilă este că ne privește pe toți, nu numai pe tine, ca în cazul celorlalte povești. Vezi tu, exact ca Madame Ludmilla, fiecare dintre noi, tineri și bătrâni asemenea, execută figuri în fața oglinzii într-un mod sau într-altul. Corespunde cu ce știm noi despre oameni. Gândește-te la orice om de pe lumea asta și vei vedea, fără niciun fel de dubiu, că, indiferent de cine sunt ei, sau indiferent de ce cred despre ei înșiși, rezultatul a ceea ce fac este întotdeauna același: figuri fără noimă în fața oglinzii.

— Latura - 40

— Aceasta este puterea memorării. De aceea o folosesc vrăjitorii. Te pune în legătură cu ceva ce nici nu bănuiai că există în tine.

— Latura - 77

— Smine-ți din nou povestea lui Jorge Campos, din nou și din nou, îmi spuse don Juan. Vei găsi o bogăție ea. Fiecare detaliu este o părticică dintr-o hartă. Este natura *infinițății* ca, atunci când tre' prag, să avem un plan în fața noastră.

— Latura - 77 - 78

— Jorge Cam dos și Lucas Coronado sunt capetele unei axe, spuse el. Acea axă ești tu, la un capăt - un mercenar nemilos și lipsit de rușine care nu are grijă decât de el, hidos, dar de nedistrus. La celălalt capăt - un artist Toarte sensibil și chinuit, slab și vulnerabil. Aceasta ar fi

trebuit să fie harta vieții tale, dacă nu ar fi apărut încă o posibilitate, aceea care s-a ivit atunci când ai trecut pragul *infinității*. M-ai căutat și m-ai găsit. Și, astfel, ai trecut pragul. *Intenția de infinitate* mi-a spus să caut pe cineva ca tine. Te-am găsit, trecând astfel pragul la rândul meu.

— Latura-79

ALIAȚI

— Sunt forțe, nici bune, nici rele, doar niște forțe, pe care un *brujo* învață să le folosească.

— Real-49

— Aliatul meu e Micul Fum, dar asta nu înseamnă că aliatul meu e în amestecul de fumat, sau în ciuperci, sau în pipa mea. Ele sunt strânse și puse toate laolaltă, pentru a mă conduce la aliat, iar pe acesta îl denumesc Micul Fum din motive personale.

— Real-50

— Oamenii reali arată ca niște ouă luminoase când îi „vezi”. Neoamenii arată ca oamenii. Asta voiam să spun când ți-am spus că nu poți „vedea” un aliat. Aliații iau forme diferite. Ei arată ca niște câini, coioți, păsări sau chiar semințe în vânt, sau orice altceva. Singura diferență e că atunci când îi „vezi”, ei arată exact ca lucrul ce-l pretind a fi. Totul are un mod al său aparte de a fi, când „vezi”.

— Real51

— Odată am „văzut” doi aliați stând în autobuz, unul lângă altul. Atunci a fost singura dată în viață când am văzut doi aliați împreună.

— A avut o semnificație specială pentru tine să „vezi” doi aliați în același timp?

— Bineînțeles. Tot ce fac ei este semnificativ. Un *brujo* își poate trage puterea uneori din acțiunile lor. Chiar dacă un *brujo* nu are un aliat al său, atât timp cât știe să „vadă”, el poate manipula puterea urmărind acțiunile aliaților. Binefăcătorul meu m-a învățat să fac asta, iar înainte să am un aliat, am urmărit ani întregi aliații din mulțime, iar ori de câte ori „vedeam” vreunul învățam câte ceva.

— Real53 - 54

— Ori de câte ori observi doi aliați împreună, aceștia sunt de același fel sau sex - Real-54

— Apoi mi-a explicat că aliații nu puteau lua conducerea și nu puteau acționa direct; totuși, ei puteau acționa indirect asupra omului. Don Juan a spus că intrarea în contact cu un aliat era periculoasă, pentru că aliatul era capabil să extragă tot ce e mai rău dintr-o persoană. El a continuat spunând că ucenicia e lungă și anevoioasă, pentru că trebuie redus la maximum de tot ce nu e necesar în viață, pentru a rezista impactului unei astfel de întâlniri.

— Real-54

— Te-ai înspăimântat, dar asta a fost o neglijență din partea ta. El te aștepta, iar când ți s-a arătat, ai cedat în fața fricii tale. Din fericire, eu eram aici să te lovesc, altfel, s-ar fi întors împotriva ta, ceea ce ar fi fost normal. Pentru a întâlni un aliat, un om trebuie să fie un luptător ireproșabil, dacă nu, aliatul se va întoarce împotriva lui și-l va distruge.

— Real-126

— Don Juan m-a bătut pe umăr ușurel și a spus că furia mea mă va face „solid” și probabil că nu voi mai avea nevoie să fiu spălat iar în apă. Cu cât mă înfuriam mai tare, cu atât mai repede puteam să-mi revin după întâlnirea mea cu aliatul.

— Real-235

— Când te prinde un aliat, fie faci atac de cord și mori de frică, fie te lupți cu el. Pe urmă, după ce se zbate feroce, energia aliatului scade. Aliatul nu ne poate face nimic și nici invers. Suntem separați de un abis.

— Focul-120

— Atunci de ce te-a urmărit atâta timp?

— Nu este niciun mister, mi-a răspuns. Frica animalică este cea care îi atrage cel mai mult; eliberează acel gen de energie care li se potrivește. Emanatiile din interiorul lor sunt ațâțate de frica animalică. Deoarece frica mea era irațională, aliatul s-a simțit atras sau, mai

degrabă, frica mea a agăţat aliatul şi nu i-a mai dat drumul.

A spus că vechii vizionari sunt cei care au descoperit că aliaţilor le place frica animalică mai mult decât orice. Ba chiar au ajuns până acolo încât au oferit-o special aliaţilor lor, sperându-i pe oameni de moarte. Vechii vizionari erau convinşi că aliaţii aveau sentimente umane, dar noii vizionari *vedeau* altfel lucrurile. *Vedeau* că aliaţii sunt atraşi de energia eliberată de emoţiile lor; iubirea este la fel de eficientă ca ura sau tristeţea.

Don Juan a adăugat că, dacă ar fi nutrit iubire faţă de acel aliat, aliatul ar fi venit, oricum, după el, deşi urmărirea s-ar fi desfăşurat într-o altă atmosferă. L-am întrebat dacă aliatul nu l-ar mai fi urmărit dacă şi-ar fi stăpânit teama. A răspuns că stăpânirea fricii era un truc al vechilor vizionari. Au învăţat s-o controleze până într-atât, încât puteau s-o elimine. Îşi atrăgeau aliaţii cu propria lor teamă şi, înlăturând-o treptat, ca mâncarea, îşi ţineau aliaţii sub control.

— Focul-122 - 123

— Don Juan descria aliatul ca fiind „o putere capabilă să transporte omul dincolo de graniţele sinelui”; prin urmare, aliatul era o putere care permitea omului să treacă dincolo de domeniul realităţii obişnuite. - învăţăturile-196

DIVERSE

— Lumea din jurul nostru este un mister, iar oamenii nu sunt mai buni decât celelalte lucruri. Dacă o mică plantă este generoasă cu noi, trebuie să-i mulţumim, altfel s-ar putea să nu ne dea drumul.

— Ix-43

— Când un om se decide să facă ceva, el trebuie să facă faţă la tot, dar trebuie să-şi asume responsabilitatea pentru ceea ce face. Indiferent ce face, el trebuie să ştie întâi pentru ce o face, apoi trebuie să înceapă să acţioneze fără să aibă dubii sau regrete faţă de ele.

— Ix-58

— Să-ţi asumi responsabilitatea deciziilor înseamnă

să fii gata să mori pentru ele.

— Ix-62

— Niciodată nu știu când vorbești serios.

El a făcut un gest teatral de nerăbdare și a pocnit din buze:

— Ai o concepție foarte ciudată despre ce înseamnă a vorbi serios. Eu râd foarte mult, pentru că îmi place să râd, dar tot ce spun este al naibii de serios, chiar dacă tu nu înțelegi. De ce ar trebui să fie lumea din jurul nostru numai așa cum o crezi tu? Cine ți-a dat autoritatea să spui asta?

— Ix-80

— Schimbarea despre care vorbesc nu are loc niciodată în mod treptat; ea se petrece brusc. Iar tu nu te pregătești pentru acea acțiune bruscă, care va aduce cu sine o schimbare totală.

— Ix-105

— Există câțiva oameni care sunt foarte atenți la natura acțiunilor lor. Fericirea lor constă în faptul că știu că acționează în deplină cunoștință de cauză, de aceea acțiunile lor au o putere specială; acțiunile lor au un sens anume...

— Ix-lob

— A spus că a trebuit să mă scoată din cușcă în grabă, pentru că starea mea era intolerabilă și lui îi era teamă că locul se va simți jignit de moliciunea mea și mă va leza.

— Ix-137

— Termină cu prostiile, a spus el moale. De data asta acționează doar pentru o schimbare. Nu contează cât de mult îți trebuie să găsești un loc potrivit de odihnă. Ar putea să-ți ia toată noaptea. Nu este important nici dacă găsești punctul; problema importantă este să încerci să-l găsești.

— Ix-192 - bufnițele sunt mesagerii entităților - Ix-213

— Și-a clarificat explicațiile spunând că, atunci când cauți un loc de odihnă, trebuie să privești fără să focalizezi

privirea, dar în observarea umbrelor trebuie să-ți încrucișezi ochii și totuși să-ți păstrezi claritatea imaginii. Ideea era că, încrucișându-ți ochii, să lași ca o umbră să se suprapună cu cealaltă. A explicat că prin acest procedeu poți stabili o anumită senzație care emană din umbre.

— Ix-234

Trebuie să ți se întâmple lucruri foarte drastice pentru a permite corpului tău să profite de tot ce ai învățat, a spus el.

— Ix-253

— Cu mai mult de o lună înainte, avusesem o confruntare înfricoșătoare cu o vrăjitoare numită „la Cătălină”. O înfruntasem cu riscul vieții mele, pentru că don Juan mă convinsese că ea urmărea să-mi ia viața și că el era incapabil să-i anihileze faptele. După ce intrasem în contact cu ea, don Juan îmi dezvăluise că ea nu fusese niciodată un pericol pentru el și că întreaga afacere fusese un truc, nu în sensul unei pozne răutăcioase, ci în sensul unei capcane pentru a mă prinde.

Metoda lui mi s-a părut atât de nedreaptă față de mine, încât m-am infuriat pe el. După ce mi-a ascultat ieșirea furtunoasă, don Juan a început să cânte niște melodii mexicane. El i-a imitat pe cântăreții populari și a făcut-o atât de caraghios, încât am ajuns să râd ca un copil.

M-a încântat ore întregi. N-am știut niciodată că avea un repertoriu de cântece atât de idioate.

— Hai să-ți spun ceva, a spus el în final, cu acea ocazie. Dacă nu am fi păcăliți, nu am învăța niciodată. Același lucru s-a întâmplat și cu mine și se va întâmpla cu oricine. Arta binefăcătorului este să ne ducă până la capăt. Un binefăcător poate doar să indice drumul și să înșele. Te-am mai păcălit înainte, îți amintești modul în care ți-am redat spiritul de luptător, nu-i așa? Chiar tu mi-ai spus că vânătoria te-a făcut să uiți de plante. Voi ai să faci o mulțime de lucruri, pentru a fi un vânător, lucruri pe care nu le-ai fi făcut pentru a învăța despre plante. Acum trebuie să faci ceva mai mult pentru a supraviețui.

— Ix-256

— Tot ce găsește Genaro în drumul lui spre Ixtlan e doar o ființă efemeră, a explicat don Juan. Să te luăm pe tine, de exemplu. Ești o fantomă. Sentimentele și zelul tău sunt acelea ale oamenilor. De aceea spune el că întâlnește doar fantome în călătoria lui spre Ixtlan.

— Ix-310

— Dar nu există drum de întoarcere la Los Angeles. Ceea ce a rămas acolo este pierdut pentru vecie. Din acel moment, bineînțeles, vei fi un vrăjitor, dar asta nu ajută; în acel moment, ceea ce este important pentru noi toți este faptul că tot ce iubim sau urâm, sau dorim, a fost lăsat în urmă. Totuși, sentimentele unui om nu mor și nu se schimbă, iar vrăjitorul începe drumul său înapoi spre casă, știind că nu va ajunge, știind că nicio putere de pe pământ, nici chiar moartea lui nu-l va trimite la locul, la lucrurile și oamenii pe care i-a iubit. Asta ți-a spus Genaro.

— Ix-311

— Învârtitul cu aliatul tău va schimba ideea ta despre lume, a spus don Juan. Ideea este totul; și când asta se schimbă, lumea însăși se schimbă.

— Ix-312

— Doar un luptător poate rezista pe drumul cunoașterii, a spus el. Pentru că arta lui constă în a găsi un echilibru între spaima de a fi om și minunea de a fi om.

— Ix-314

— Încă n-ai destulă putere personală pentru a căuta explicația vrăjitorilor.

— Deci există o explicație a vrăjitorilor!

— Bineînțeles. Vrăjitorii sunt oameni. Suntem creaturi dotate cu inteligență. Noi căutăm clarificări.

— Aveam impresia că marele meu defect este căutarea de explicații.

— Nu. Defectul tău este că vrei explicații convenabile, care să se potrivească cu lumea ta. Ceea ce mă deranjează la tine este judecata. Un vrăjitor își explică și el lucrurile în lumea sa, dar el nu e atât de rigid ca tine.

— Cum pot să ajung la explicația vrăjitorilor?

— Acumulând putere personală. Puterea personală te va face să percepi cu mare ușurință explicația vrăjitorilor. Explicația asta nu e ceea ce numești tu - explicație; totuși, ea face ca lumea și misterele ei să fie dacă nu mai clare, măcar mai puțin ciudate. Asta ar trebui să fie esența explicației, dar nu e ceea ce cauți tu. Tu cauți niște reflexii ale ideilor tale.

— Pov-14

— Dacă e să reușești ceva, succesul trebuie să vină cu o doză de mare efort, dar fără stres sau obsesie.

— Pov-21

— Mai degrabă era o obișnuință veche de a vedea lumea întotdeauna conform cu ceea ce știm despre ea. Atunci când nu se poate, o facem, pur și simplu, să fie conformă. Ideea că o molie e cât un om nu poate fi nici măcar concepută; de aceea, pentru tine ceea ce era în tufișuri trebuia să fie om

— Când explicația vrăjitorilor mi-a devenit clară, era prea târziu să aflu ce mi-a făcut căprioara. Am spus că mi-a vorbit, dar n-a fost așa. A spune că am avut o conversație, e doar un mod de a aranja lucrurile, pentru a le putea povesti. Eu și căprioara am făcut ceva, dar în momentul în care s-a întâmplat, eu trebuia să-mi fac lumea conformă cu ideile mele, exact cum ai făcut și tu

După Don Juan, lumea trebuia să fie conformă cu descrierea ei; mai exact, descrierea se reflecta pe sine.

— Pov-31

— I-am spus lui Don Juan că explicația lui nu-mi satisfăcea simțurile, deși eram perfect de acord cu el, pe plan intelectual.

— Asta e problema cuvintelor, a spus el pe un ton convingător. Ele ne forțează să ne simțim totdeauna lipsiți de prejudecăți, dar când ajungem față în față cu lumea, ele ne păcălesc mereu și ajungem în final să privim lumea ca de obicei, cu toate prejudecățile noastre. Din acest motiv, un vrăjitor caută mai degrabă să acționeze decât să vorbească, iar prin acest mod el obține o nouă descriere a lumii, în care vorbirea nu e așa importantă și în care

acțiunile noi au reflexii noi.

— Pov-33

— El a explicat că forma de ciupercă era forma esențială a ființelor umane, atunci când le „vedea” un vrăjitor de departe, dar când el privea direct la persoana pe care o „vedea”, calitatea umană apărea ca un mănunchi de fibre luminoase, în formă de ou.

— Pov-41

— Toți ne naștem strălucitori și ușori, dar devenim pământeni și fixați. Ne transformăm singuri.

— Pov-45

A adăugat că singurul mod de a contracara efectul devastator al lumii vrăjitorilor era să râzi de ea.

— Pov-60

— Vezi, a spus don Juan, toți trecem prin aceleași dubii. Ne e teamă că suntem nebuni; din nefericire pentru noi, bineînțeles, toți suntem deja nebuni.

— Pov-73

— Ai grijă! A spus el. Un luptător nu își coboară niciodată garda. Dacă vei continua să fii atât de fericit, o să-ți storci puțină putere care ți-a mai rămas.

— Ce-ar trebui să fac? am întrebat.

— Fii tu însuși. Nu crede nimic. Fii suspicios.

— Dar nu vreau să fiu așa, don Juan.

— Asta nu depinde de tine. Ceea ce contează este ce poți folosi drept scut. Un luptător trebuie să folosească tot ce-i stă la îndemână pentru a închide deschizătura, odată ce s-a deschis. Deci, n-are nicio importanță că nu-ți place să fii suspicios sau să pui întrebări. Acum, acesta e singurul tău scut protector. Scrie, scrie sau vei muri. Să mori din exaltare e un mod de a muri tembel.

— Pov-85

— Nu lua saltul acela în sensul în care înțelegi tu un salt, a spus el. Încă o dată, e doar un fel de-a spune. Atâta timp cât tu crezi că ești un corp solid, nu poți concepe lucrul despre care îți vorbesc.

Apoi a aruncat niște cenușă pe jos, lângă lampă, acoperind o zonă de vreo patruzeci de centimetri pătrați, și

a trasat o schemă cu degetele, o schemă care avea opt puncte legate între ele prin linii. Era o figură geometrică.

Mai schițase una similară, cu câțiva ani înainte, când a încercat să-mi explice că nu era o iluzie când observasem aceeași frunză căzând de patru ori la rând din același copac.

Schema desenată pe cenușă avea două epicentre: unul pe care-l denumise „rațiunea”, celălalt, „voința”. „Rațiunea” era legată direct cu un punct căruia îi spunea „vorfire”. Prin „vorfire”, „rațiunea” era legată indirect cu alte trei puncte, „sentiment”, „vis” și „vedere”. Celălalt epicentru, „voința”, era legat direct cu „sentimentul”, „visatul” și „vederea”; și numai indirect de „rațiune” și „vorfire”.

Am remarcat că schema era diferită de cea înregistrată de mine cu ani înainte.

— Forma de prezentare n-are nicio importanță. Punctele astea simbolizează o ființă umană și pot fi reprezentate în orice mod dorești.

— Ele prezintă corpul unei ființe umane? am întrebat.

— Nu-i spune corp. Astea sunt opt puncte pe fibrele unei ființe luminoase. Un vrăjitor spune, după cum poți vedea în schemă, că o ființă umană este, mai întâi de toate, „voință”, deoarece „voința” este legată direct de trei puncte: „sentiment”, „visat” și „vedere”, apoi ființa umană este „rațiune”. Acesta este mai exact un centru mai mic decât „voința”, conectat doar cu „vorfirea”.

— Dar celelalte două puncte ce sunt, don Juan?

M-a privit și a zâmbit.

— Acum ești puțin mai puternic decât erai când am vorbit prima dată despre această schemă. Dar încă nu ești destul de puternic ca să afli toate cele opt puncte. Într-o zi, Genaro ți le va arăta pe celelalte două.

— Oricine are cele opt puncte sau numai vrăjitorii?

— Putem spune că fiecare dintre noi vine pe lume cu opt puncte. Două dintre ele, „rațiunea” și „vorfirea”, sunt cunoscute de oricine. „Sentimentul” este totdeauna vag, dar cumva familiar. Dar numai în lumea vrăjitorilor devii

complet informat asupra „visatului”, „vederii” și „voinței”. Iar în final, la marginea acestei lumi, te întâlnești cu celelalte două. Cele opt puncte formează totalitatea omului.

Mi-a arătat pe schemă că toate punctele puteau fi făcute să aibă legături indirecte.

L-am întrebat iar despre cele două puncte misterioase care rămăseseră. El mi-a arătat că ele erau legate doar de „voință” și că erau distanțate de „sentiment”, „visat” și „vedere” și că erau și mai departe de „vorbire” și „rațiune”. Mi-a indicat cu degetul, ca să-mi arate că erau izolate de rest, dar și între ele.

— Aceste două puncte nu vor ceda niciodată la „vorbire” sau la „rațiune”, a spus el. Doar „voința” le poate manipula. „Rațiunea” este atât de depărtată de ele, încât nu are absolut niciun sens să încerci să ți le imaginezi. Acesta e unul dintre cele mai grele lucruri de realizat; în definitiv, punctul forte al „rațiunii” este să motiveze totul.

— Pov-105 – 107

— Am ajuns la ultima parte a explicației vrăjitorilor, a spus. Noaptea trecută, eu și Genaro ți-am arătat ultimele două puncte care formează totalitatea omului, „nagualul” și „tonalul”. Ți-am spus odată că aceste două puncte sunt în afara eului și totuși nu sunt. Acesta este paradoxul ființelor luminoase. „Tonalul” fiecăruia dintre noi nu este decât o reflexie a celui indescriptibil necunoscut care este plin de ordine; „nagualul” fiecăruia dintre noi nu este decât o reflexie a celui indescriptibil vid care conține totul.

— Pov-297

— Suntem ființe care percep, a continuat. Lumea pe care o percepem este, totuși, o iluzie. A fost creată de o descriere care ne-a fost povestită din momentul în care ne-am născut.

— Pov-108

— Secretul ființelor luminoase este că ele au un alt inel al puterii, pe care nu-l folosesc niciodată, „voința”. Trucul vrăjitorului este același cu al unui om normal.

Amândoi au o descriere: unul, omul normal, o susține cu „rațiunea” sa; celălalt, vrăjitorul, o susține cu „voința” sa. Amândouă descrierile au legile lor și legile sunt perceptibile, dar avantajul vrăjitorului este că „voința” este mult mai cuprinzătoare decât „rațiunea”.

— Pov-109

— Bani pe care i-am dat au fost un simbol; un luptător trebuie să dea astfel de simboluri tot timpul. Ei aveau nevoie, fără îndoială, de bani, dar nevoia nu trebuie să constituie un motiv special pentru un simbol. Lucrul care trebuie visat este sentimentul. Eu personal am fost mișcat de cei trei.

— Pov-152

Aș spune că tot ce este mai bun în noi apare când suntem puși la zid, când simțim sabia atârând deasupra capului. Personal, n-aș fi reușit în alt mod.

— Pov-159

— Nu-ți fie frică de asta sau de orice senzație neobișnuită pe care ai putea-o avea de acum încolo. Dar, mai presus de toate, nu te complace și nu lăsa să te obsedeze aceste senzații. Știu că vei reuși.

— Pov-213

— Nu există viitor! a exclamat el scurt. Viitorul este doar un fel de a vorbi. Pentru un vrăjitor există doar acum și aici.

— Pov-228

— Dacă faci o alegere greșită, corpul tău știe asta și la fel și corpul celuilalt; dar dacă faci o alegere bună, corpul știe asta, se relaxează și uită că a existat o alegere. Vezi, îți reîncarci corpul, exact ca pe o armă, pentru următoarea alegere. Dacă vrei să-ți folosești iar corpul pentru aceeași alegere, nu merge.

— Pov-236

A doua oară ai simțit impactul total al călătoriei în necunoscut. Și percepția ta și-a desfăcut aripile când ceva în tine și-a dat seama de adevărata ta natură. Ești un mănunchi.

— Pov-291

— Când liantul vieții adună împreună acele sentimente, se creează o ființă, o ființă care pierde simțul adevăratei sale naturi și devine orbită de strălucirea și fastul zonei în care trăiesc ființele, „tonalul”. „Tonalul este locul unde există organizarea unificată. O ființă apare în „tonal” odată ce forța vitală a unit toate acele sentimente. Ți-am spus odată că „tonalul” începe la naștere și se sfârșește la moarte; am spus asta pentru că știu că, imediat ce forța vieții părăsește corpul, toate acele conștiințe izolate se dezintegrează și se întorc de unde au venit, în „nagual”. Ceea ce face un luptător în călătoria sa în necunoscut seamănă foarte mult cu moartea, doar că mănunchiul de sentimente nu se dezintegrează, ci doar se răspândește, fără a-și pierde unitatea. Totuși, la moarte ele se cufundă adânc și se mișcă independent, ca și cum n-ar fi fost niciodată o unitate de sine stătătoare.

— Pov-191

Am vrut să spun că depinde de luptătorul însuși să-și direcționeze aranjarea și rearanjarea acelui mănunchi. Forma umană sau sentimentul uman este cel original, probabil că este forma cea mai iubită dintre toate pentru noi; există totuși un număr nelimitat de forme alternative pe care le poate adopta mănunchiul. Forța vitală este ceea ce face posibil tot acest amestec. Odată ce ea s-a terminat, nu mai există niciun mod de a reasambla acel mănunchi.

Am denumit acest mănunchi de sentimente sfera percepției. Am spus de asemenea că este sigilată, închisă complet și că nu se deschide până în momentul morții noastre. Totuși, poate fi făcută să se deschidă. Vrajitorii au învățat în mod evident acest secret și, deși nu ajung toți la totalitatea lor, ei știu despre posibilitatea aceasta. Ei știu că sfera se deschide doar când plonjezi în „nagual”.

— Pov-292

— Mănunchiul de sentimente poate fi făcut să se asambleze instantaneu oriunde. Cu alte cuvinte, poți percepe „aici” și „acolo” în același moment.

— Pov-294

— Dacă alegeți să nu vă întoarceți, veți dispărea ca și

cum v-ar fi înghițit pământul. Dar dacă alegeți să vă întoarceți pe acest pământ, va trebui să așteptați ca niște adevărați luptători, până când vor fi rezolvate sarcinile voastre. Odată ce vor fi terminate, cu succes sau nu, veți deține comanda asupra totalității voastre.

— Pov-303

— Te gândești prea mult la tine, a spus și a zâmbit. Asta îți generează o oboseală ciudată, care te face să blochezi lumea din jurul tău și să te agăți de argumentele tale. De aceea tot ce obții sunt doar probleme.

— Real-11

— El se maimuțărea în timpul momentelor cruciale. Pornea de la premisa că, pentru a rezista impactului și ciudățeniei cunoașterii pe care mi-o prezenta, era necesară o dispoziție lejeră și docilă.

— Real-14

— Am spus că un om al cunoașterii are propriile predilecții; a mea e doar să „văd” și să știu;

alții fac alte lucruri. De exemplu, Sacateca, el e un om al cunoașterii și predilecția sa e dansul.

Așadar, el dansează și știe.

— Real-18

— Nu. Nu încerc să te schimb. Se poate întâmpla ca într-o zi să devii un om al cunoașterii - nu există niciun mod de a cunoaște asta - dar asta nu te va schimba. Probabil că într-o zi o să fii în stare să-i vezi pe oameni în alt mod, iar atunci o să-ți dai seama că nu poți schimba nimic în ei.

— Real-31

— Da. Fibre: albe ca niște pânze de păianjen. Fibre foarte fine care circulă de la cap spre buric. Astfel, omul arată ca niște ouă de fibre care circulă. Iar brațele și picioarele ca niște țepi luminoși care țâșnesc în toate direcțiile.

— Așa arată toți?

— Toți. În afară de asta, fiecare om se află în contact cu tot ce există în jurul lui, nu prin intermediul mâinilor sale, ci prin intermediul unui mănunchi de fibre lungi care

țâșnesc din centrul abdomenului său. Fibrele astea fac legătura omului cu mediul înconjurător; ele îi păstrează echilibrul; ele îi dau stabilitatea.

— Real-31

— Sunt fericit pentru că aleg să privesc lucrurile care mă fac fericit și astfel ochii mei prind partea comică a lor, iar eu râd. Ți-am spus acest lucru de nenumărate ori. Trebuie să-ți alegi întotdeauna un drum cu inimă, pentru a fi la maximum posibilităților, și probabil că astfel poți râde întotdeauna.

— Real-101

— Poate că într-o zi o să „vezi” și atunci o să știi dacă lucrurile contează sau nu. Pentru mine nu contează nimic, dar pentru tine poate va conta totul. Ar trebui să știi de acum că un om al cunoașterii trăiește prin acțiune, nu prin ceea ce gândește despre acțiune, nici gândindu-se la ce va gândi după ceva termina acțiunea.

— Real-103

— Destinul nostru ca oameni este să învățăm, iar cel care merge pe drumul cunoașterii e pregătit ca pentru război; ți-am spus asta de nenumărate ori. Mergi spre cunoaștere sau la război, cu frică, respect, conștient că mergi la război, și cu încredere absolută în tine. Pune-ți încrederea în tine, nu în mine

Dar în viața unui om al cunoașterii nu există goluri, îți spun eu! Totul este plin până la refuz.

— Real-lob - Trebuie să vorbești cu plantele, înainte de a le culege

— Pentru a „vedea” plantele, trebuie să le vorbești personal, a continuat el. Trebuie să ajungi să le cunoști individual; plantele îți pot spune tot ce te interesează despre ele.

— Real-114

— Oamenii sunt ori învingători, ori înfrânți și, în funcție de asta, devin persecutori sau victime. Aceste două condiții sunt prevalente atât timp cât nu „vezi”; „vederea” împrășteie iluziile victoriei, înfrângerii sau suferinței. A adăugat că trebuie să învăț să „văd” cât încă sunt

învingător, pentru a evita să am vreodată amintirea înfrângerii sau a umilirii.

— Real-165

— Ceea ce ne face nefericiți este dorința. Totuși, dacă am învăța să reducem dorințele la zero, cel mai mic lucru pe care l-am primi ar fi un adevărat cadou.

— Real-169

— Nu-i urăsc pe mexicani. Nu urăsc pe nimeni. Am învățat că drumurile nenumărate pe care le străbați în viață sunt toate egale. Exploatatorii și exploatații se întâlnesc în final și singurul lucru care contează este că viața a fost prea scurtă și pentru unii și pentru alții. Astăzi sunt trist nu pentru că mama și tata au murit așa cum au murit; sunt trist pentru că erau indieni. Au trăit ca indienii și au murit ca indienii, și n-au știut niciodată că erau, mai presus de toate, oameni.

— Real-171

— Lumea este ceea ce percepem noi, în orice manieră am alege s-o percepem Această

„Percepție” particulară este făcută cu simțurile noastre și cu voința.

— Real-176

— Poți avea toate întrebările arzătoare pe care le vrei, dar nu putem discuta despre spiritul bălții în vecinătatea lui. De fapt, este mai bine să nici nu te mai gândești la el. Deloc. Altfel, spiritul te va prinde în capcană, iar dacă se va întâmpla asta, nicio ființă umană nu te va mai putea ajuta. Așa că ține-ți gura și gândește-te la altceva!

— Real-102

— Lumea e, într-adevăr, plină de lucruri înspăimântătoare și noi suntem creaturi neajutorate înconjurată de forțe care sunt inexplicabile și intransigente. Omul obișnuit, în ignoranța lui, crede că forțele acelea pot fi schimbate sau explicate; vrăjitorul nu se gândește să le explice sau să le schimbe; în loc de asta, învață să folosească acele forțe, redirectionându-le și adaptându-se singur la direcția lor. Asta-i trucul lui.

— Real-250

— În ziua aceea, când mi-ai spus că ai văzut aliatul și eu a trebuit să te spăl de două ori, știi ce era rău cu tine?

— Nu.

— Îți pierduse și toate scuturile.

— Ce scuturi? Despre ce vorbești?

— Am spus că un luptător își selectează subiectele care-i formează lumea. El alege deliberat, deoarece fiecare element pe care-l alege e un scut ce-l protejează de faptele forțelor pe care încearcă să le folosească. Un luptător își va folosi scuturile pentru a se proteja de aliatul lui, de exemplu. Un om obișnuit, care e și el înconjurat de acele forțe inexplicabile, nu e conștient de ele deoarece el are alte tipuri de scuturi care-l protejează

— Care sunt scuturile acelea? am insistat.

— Ceea ce fac oamenii, a repetat.

— Ce fac ei?

— Ei, privește înjur! Oamenii sunt ocupați să facă ceea ce fac de obicei. Acelea sunt scuturile lor știi prea multe despre forțele acestea și acum ești aproape gata să simți și să te porți ca un luptător. Vechile tale scuturi nu mai sunt sigure.

— Ce trebuie să fac?

— Acționează ca un luptător și alege-ți elementele lumii tale! Nu poți să te mai înconjori cu lucruri aiurea

— Un luptător întâlnește forțele acelea inexplicabile și intransigente pentru că le caută deliberat, de aceea este întotdeauna pregătit pentru întâlnire. Tu pe de lată parte, nu ești niciodată pregătit pentru ea. De fapt, dacă forțele acelea vor veni la tine, te vor lua pe nepregătite; frica îți va deschide orificiul și viața ta va scăpa inevitabil prin ea. Deci, primul lucru pe care trebuie să-l faci este să fii pregătit. Așa că, dacă una dintre forțele acelea te atinge și-ți deschide orificiul, trebuie să te străduiești să-l închizi singur, în acest scop trebuie să ai un număr de lucruri selectate care-ți dau mare liniște și plăcere, lucruri pe care le poți folosi deliberat pentru a-ți distrage gândurile de la frica ta și pentru a-ți închide orificiul și a te face solid.

— Ce fel de lucruri?

— Cu ani în urmă, ți-am spus că, în viața de zi cu zi, un luptător își alege o cale cu inimă. Ceea ce face ca un luptător să fie diferit de un om obișnuit este tocmai consecvența alegerii unei căi cu inimă. El știe că o cale are inimă atunci când este una cu ea, când simte o mare liniște și plăcere parcurgând-o pe toată lungimea ei. Lucrurile pe care le alege un luptător pentru a-și confecționa scuturile protectoare sunt elementele unei căi cu inimă.

— Real-252 - 254

— Am înțeles de ce don Juan, când mi-a vorbit despre elementele „unei căi cu inimă”, spunea că acestea erau niște scuturi protectoare. Era ceva ce voiam să fac în viața mea, ceva foarte mistuitor și incitant, ceva care mă umplea de o mare liniște și bucurie. Am știut că aliatul nu mă putea stăpâni. Mi-am mișcat capul fără nicio problemă înainte să-i văd fața.

— Real-263

— O să-ți spun eu ce discutăm cu noi. Discutăm despre lumea noastră. De fapt, ne menținem lumea cu monologul nostru interior. Nu numai asta, dar ne alegem de asemenea și drumurile pe măsură ce discutăm cu noi. Un luptător este conștient de asta și se străduiește să-și oprească monologul interior. Acesta e ultimul lucru pe care trebuie să-l cunoști, dacă vrei să trăiești ca un luptător să-ți folosești urechile pentru a lua din greutatea care apasă pe ochii tăi ascultă lumea;

ascultă sunetele lumii

— Un luptător este conștient că lumea se schimbă imediat ce se oprește din discuția cu el însuși, a spus, și trebuie să fie pregătit pentru șocul acesta emoțional.

— Ce vrei să spui, don Juan?

— Lumea este așa-și-așa, așa și pe dincolo, pentru că noi ne spunem singuri că este așa. Dacă ne oprim din discuția asta, atunci lumea nu va mai fi așa-și-așa. În acest moment, nu cred că ești pregătit pentru o lovitură atât de monumentală, de aceea trebuie să începi să-ți assemblezi lumea ceea ce fac oamenii este într-adevăr foarte

important, dar numai ca scut. Nu învățăm niciodată că lucrurile pe care le facem ca oameni sunt doar niște scuturi și le lăsăm să ne domine și să ne răvășească. De fapt, aș putea spune că, pentru omenire, ceea ce fac oamenii e mai mare și mai important decât lumea însăși.

— Ce numești tu lume?

— Lumea este tot ce e închis aici, a spus și a bătut în pământ. Viața, moartea, aliații și tot ce ne înconjoară. Lumea e incomprehensibilă. Nu o vom înțelege niciodată; nu o să-i deslușim vreodată secretele. De aceea, trebuie s-o tratăm așa cum este ea, un mister ciudat! Totuși, un om obișnuit nu face asta. Lumea nu este niciodată un mister pentru el, iar când ajunge la vârsta bătrâneții, este convins că nu mai are de ce trăi. Un bătrân n-a terminat lumea. A terminat doar ceea ce fac oamenii. Dar, în confuzia lui stupidă, el crede că lumea nu mai are mistere pentru el. Ce preț mizerabil trebuie să plătim pentru scuturile noastre! Un luptător este conștient de confuzia asta și învață să trateze lucrurile în conformitate. Lucrurile pe care oamenii le fac nu trebuie în niciun caz să fie mai importante decât lumea. Și astfel, un luptător tratează lumea drept un mister nesfârșit, iar ceea ce fac oamenii, drept o nebunie fără sfârșit.

— Real-255 - 257

— A repetat de vreo trei-patru ori că aspectul cel mai important al încercării mele era să găsesc niște spații. A accentuat cuvântul „spații” și a spus că în ele un vrăjitor poate afla tot felul de mesaje și indicații.

Am vrut să întreb despre ce fel de spații era vorba; don Juan părea să fi ghicit întrebarea mea și a spus că erau imposibil de descris și că țineau de domeniul „vederii”. A repetat de mai multe ori că trebuia să mă concentrez doar asupra sunetelor și că trebuia să fac tot posibilul să găsesc spațiile dintre sunete.

— Real-259

— Parcă locul acela gol la care priveam ar fi fost „gaura” din sunet.

— Real-262

— A spus că „găurile” din sunete sunt folosite de vrăjitori pentru a afla anumite lucruri.

— Real

264

— Totul are înțeles pentru un vrăjitor, a spus. Sunetele au găuri în ele și la fel e totul în jurul tău. În mod normal, un om nu are viteza de a prinde „găurile” și astfel trece prin viață fără protecție.

Viermii, păsările, copacii, toate ne-ar spune multe dacă am avea viteza necesară de a le prinde mesajele. Trebuie să fim în relații bune cu toate ființele vii din lumea asta. Acesta-i motivul pentru care trebuie să vorbim cu plantele pe care le vom omorî, pentru a le cere scuze că le rănim; același lucru trebuie făcut cu animalele pe care le vânam. Trebuie să luăm doar atât cât ne trebuie, altfel, plantele și animalele și viermii pe care i-am ucis se vor întoarce împotriva noastră și ne vor provoca boli și nenoroc. Un luptător este conștient de asta și se străduiește să le calmeze, astfel încât când el scrutează sunetele, copacii și păsările și viermii să-i dea mesaje adevărate. Dar toate acestea nu sunt importante acum. Acum este important că ai văzut aliatul. Acesta-i jocul tău!

— Real-264

— Există trei tipuri de ființe, a spus el brusc, cele care nu ne pot da nimic, deoarece nu au nimic de oferit, cele ce pot produce doar frică și cele ce au daruri.

— Real-271

— Așa că singurul lucru pe care-l poți face cu acest tip răuvoitor este să-l uiți și să-l lași în pace.

spiritelor le plac armele războinicilor.

— Real-272

— Când te lupti cu ele sunt solide, dar sentimentul acesta durează doar o clipă. Ființele acelea se bazează pe teama omului; așadar, dacă omul care se luptă cu ele este un luptător, ființa își pierde vloga repede, în timp ce omul devine mai viguros. Efectiv, poți absorbi vloga spiritului.

— Real-274

— Există totuși încă șase puncte pe care omul este

capabil să le manevreze. Majoritatea oamenilor nu știu nimic despre ele

— A te mișca între aceste două puncte înseamnă ce numești tu înțelegere. Ai făcut asta toată viața ta. Dacă spui că-mi înțelegi cunoașterea, nu faci nimic nou.

A unit apoi unele dintre cele opt puncte cu altele, prin linii; rezultatul a fost o figură trapezoidală lungă, care avea opt centre de radiație nesimetrice.

— Fiecare dintre aceste șase puncte este o lume, exact așa cum sentimentul și înțelegerea sunt două lumi pentru tine, a spus

— Atât cât știu eu, există opt puncte pe care un om este capabil să le mânuiască

— Problema ta este că vrei să înțelegi totul și asta nu este posibil. Dacă insiști să înțelegi, nu consideri întregul tău ca ființă umană. Obstacolul ești chiar tu, ca entitate.

— Real-300

— Lumea nu este o iluzie, după cum susțin unii; este reală dintr-un punct de vedere și ireală dintr-un alt punct de vedere

Ceva aflat în lumea din afară ne afectează simțurile. Aceasta este partea de real. Partea nerealistă este ceea ce ne transmite simțurile că se află în exterior. Simțurile percep realitatea în acest mod, fiindcă o trăsătură specifică a conștiinței noastre le dictează să procedeze astfel.

— Focul-53

— Lui Genaro puțin îi pasă de explicații, a spus el. El este un om al faptelor, nu al vorbelor. Binefăcătorul meu l-a îndemnat constant să înfrunte probleme nerezolvabile și atunci a pătruns în partea stângă propriu-zisă, nemaiaivând niciodată răgaz pentru meditație sau problematizări.

— Nu-i mai bine să fii așa, don Juan?

— Depinde. Pentru el, este perfect. Pe tine sau pe mine nu ne-ar satisface această postură, fiindcă noi suntem chemați să explicăm.

— Focul-67

— Dacă își dorește să înțeleagă, omul are nevoie de

sobrietate, nu de emotivitate. Ferește-te de cei care plâng că au înțeles, fiindcă aceștia nu înțeleg nimic.

— Focul-70

— Vizionarii care asistă la o evoluție de asemenea proporții sunt obligați să presupună că conștiința este materia primă, iar atenția, produsul finit al maturizării

— Ei spun că atenția este cea care stăpânește și stimulează conștiința spre evoluție prin însuși procesul vieții.

— Focul-81

— A reluat explicațiile, spunându-mi că conștiința începe să se manifeste cu o tensiune permanentă pe care o exercită emanațiile din univers asupra celor închise în interiorul coconului. Această presiune dă naștere primului act de conștientizare; ea oprește mișcarea emanațiilor din interior care luptă să străpungă carapacea coconului, care luptă să moară.

— În accepțiunea vizionarilor, adevărul suprem este că ființele vii luptă să moară, a continuat el.

Ceea ce ține moartea pe loc este conștiința. Aceste adevăruri sunt organizate în sensul unor contradicții în aparență evidente, asta-i tot

— Poți numi puntea care leagă contradicțiile cum vrei - artă, afect, cumpătare, dragoste și chiar bunătate.

— Focu1 - 90 - 91

— Nimic nu este mai singuratic decât eternitatea. Și nimic nu este mai comod pentru noi decât faptul că suntem ființe umane. Aceasta este, într-adevăr, altă contradicție - cum poate omul să se mențină în limitele umanității sale și să se aventureze totuși de bunăvoie în singurătatea absolută a eternității? Oricând vei rezolva această ghicitoare, vei fi gata pentru călătoria definitivă.

— Focul-117

— Prima atenție consumă toată energia luminoasă de care dispune omul, vlăguindu-l, nelăsându-i un strop. Așa că vizionarii le-au sugerat luptătorilor ca, atunci când pătrund în necunoscut, să economisească energie. Se pune întrebarea, de unde vor primi ei energie de vreme ce toată

le este luată? O vor primi, spun noii vizionari, dacă se debarasează de obiceiurile inutile.

— Focul - 97

— Pentru omul obișnuit, a avea conștiința trează înseamnă a fi un organism. Pentru ei, a fi conștient înseamnă că emanațiile care produc conștiința sunt prinse în interiorul unui receptacul.

— Focul - 100

— Don Juan mi-a șoptit că ar trebui să-mi mișc ochii în direcția acelor de ceasornic, dacă simțeam că sunt învăluit de o forță neobișnuită; - Focul-114

— Don Juan a remarcat că, pentru luptători era foarte natural să fii trist fără niciun motiv anume. Vizionarii spun că oul luminos, interpretat drept câmp de energie, simte destinația finală ori de câte ori se distrug hotarele cunoscutului. Este de ajuns să întrezărești eternitatea dincolo de cocon, pentru a tulbura comoditatea inventarului nostru. Melancolia care rezultă este uneori atât de intensă, încât poate duce la moarte.

A spus că, cel mai bun mod de a scăpa de melancolie este s-o iei în râs.

— Focul-116 - 117 - Bineînțeles, ți-ai dat seama până acum că „adâncurile” sunt o figură de stil. Nu există adâncuri, doar manevrarea conștiinței. Totuși, vechii vizionari nu și-au dat seama de acest lucru.

— Focul 122

— Pe parcursul anilor, insistase să-mi măsoar cu exactitate corpul și să găsesc cu exactitate punctul de mijloc, atât în lungime, cât și în lățime. Spusese întotdeauna că un asemenea punct este adevăratul centru al energiei pentru noi toți.

— Focul-126

— Eram profund tulburat de experiență, dar și mai tulburat de faptul că frica mea paralizantă dispăruse atât de repede și complet.

Am discutat despre brusca mea schimbare. Don Juan a afirmat că nu era nimic ciudat în legătură cu această schimbare și că teamă nu există atâta timp cât lumina

conștiinței a trecut dincolo de un anumit prag, în coconul omului.

— Focul-126

— Don Juan a spus că prima noastră atenție trebuie să scoată în evidență anumite emanații selectate din banda îngustă de emanații în care este localizată conștiința umană, pentru a aduce în prim plan lumea pe care o percepem. Emanațiile înlăturate se află încă la îndemâna noastră, dar rămân inactive, necunoscute nouă pe durata vieții noastre.

Noii vizionari numesc emanațiile scoase în evidență partea dreaptă, conștiința normală, lumea aceasta, cunoscutul, prima atenție. Omul le numește realitate, raționalitate, bun-simț.

Emanațiile scoase în evidență alcătuiesc o mare parte din conștiința omului, dar o foarte mică porțiune din spectrul total de emanații sunt prezente în interiorul coconului unui om. Emanațiile ne luate în seamă din banda unui om sunt considerate un fel de preambul la necunoscut, necunoscutul în sine constând din totalul emanațiilor care nu fac parte din banda umană și nu sunt scoase niciodată în evidență. Vizionarii le numesc conștiința stângă, cealaltă lume, necunoscutul, cea de-a doua atenție.

— Focul-128 - 129

— Sunt induși în eroare de ceea ce am numit marea aventură a necunoscutului. Uită de căutarea libertății; uită că trebuie să fie martori obiectivi. Se cufundă în necunoscut și-l apreciază.

— Focul-166

— Când nagualul Julian a părăsit această lume, bucuria s-a dus odată cu el și nu s-a mai întors. Și Genaro ne distrează uneori, dar nimeni nu poate lua locul nagualului Julian. Improvizațiile sale erau întotdeauna mai interesante decât viața. Te asigur că n-am știut ce înseamnă distracția până când n-am văzut cum reacționa când una dintre acele improvizații dădea rezultate nedorite. Don Juan s-a ridicat de pe banca lui preferată. S-

a întors spre mine. Ochii îi erau strălucitori, liniștiți. Dacă ești vreodată atât de prost, încât să nu-ți împlinești scopul, a spus el, trebuie să ai cel puțin destulă energie să-ți deplasezi punctul de asamblare pentru a veni pe această bancă. Stai jos aici preț de o clipă, eliberat de gânduri și dorințe. Voi încerca să vin să te iau, oriunde aş fi. Îți promit că voi încerca. Pe urmă a izbucnit în râs, ca și când scopul promisiunii sale ar fi fost prea absurd să poată fi crezut. Aceste vorbe ar trebui rostite spre seară, a spus el, râzând încă. Niciodată dimineața. Dimineața te face să te simți optimist și asemenea cuvinte își pierd înțelesul.

— Focul-219

— Vechii vizionari au văzut că pământul are un cocon, a continuat el. Au văzut că este prins într-o minge, un cocon luminos care cuprinde emanațiile Vulturului. Pământul este o uriașă ființă dotată cu percepții, supusă aceluiași forțe ca și noi Munții aceia strălucesc suficient ca să-ți deplaseze punctul de asamblare, mi-a spus el. Înainte să apună soarele în spatele vârfurilor vestice, vei avea la dispoziție câteva clipe să prinzi toată strălucirea de care ai nevoie. Cheia principală care deschide porțile pământului este alcătuită din liniștea interioară, plus orice strălucește. Mi-a explicat că ceea ce numea el cheia tuturor lucrurilor era faptul că pământul este o ființă dotată cu simțuri și, prin urmare, poate da luptătorilor un extraordinar imbold; este un impuls care vine din conștiința pământului însuși, în momentul în care emanațiile din interiorul coconilor se aliniază cu emanațiile corespunzătoare din interiorul coconului pământului. Deoarece atât pământul, cât și omul sunt ființe dotate cu simțuri, emanațiile lor coincid sau, mai degrabă, pământul deține toate emanațiile care sunt prezente în ființele dotate cu simțuri, fie organice, fie anorganice. Când are loc alinierea, ființele dotate cu simțuri o folosesc în mod limitat și percep lumea lor. Luptătorii pot folosi acea aliniere fie ca să perceapă, ca toată lumea, fie ca să dea un impuls care le permite să pătrundă în lumi de neimaginat. Don Juan a afirmat de mai multe ori că porțiunea de emanații din interiorul coconului

omului este acolo numai pentru conștiință și că această conștiință potrivește acea porțiune de emanații cu aceeași porțiune din exterior. Se numesc emanații libere, pentru că sunt imense. Să afirmi că în afara coconului omului este incognoscibilul înseamnă să spui că incognoscibilul este în interiorul coconului pământului. Totuși, în coconul pământului se află, de asemenea, necunoscutul, iar în coconul omului, necunoscutul constă din emanațiile neatinse de conștiință. Când lumina conștiinței le atinge, ele devin active și pot fi aliniate cu emanațiile libere corespunzătoare. De îndată ce se întâmplă acest lucru, necunoscutul este perceput și devine cunoscut.

— Focul-220 - 223

— Don Juan a zis că nu putea spune decât puține lucruri despre imboldul pe care-l promisem de la pământ, că luptătorii sunt întotdeauna singuri în asemenea cazuri și își dau seama de ce se întâmplă mult mai târziu, după ani de trudă.

— Focul-229

— Vreau să spun că, atunci când punctul de asamblare al omului se deplasează dincolo de o limită crucială, rezultatele sunt întotdeauna aceleași, ceea ce înseamnă că punctul de asamblare creează alte lumi, ajutat de imboldul pământului.

— Imboldul pământului este același pentru toți, don Juan?

— Bineînțeles. Dificultatea pentru omul obișnuit este dialogul interior. Doar când se obține o stare de liniște totală, putem folosi imboldul. Vei fi mai sigur de adevăr în ziua în care vei încerca să folosești singur imboldul.

— Focul-229

— Durează ani de zile să devii un luptător impecabil. Pentru a rezista impactului provocat de imboldul pământului, trebuie să fii mai bine pregătit decât ești acum.

— Viteza imboldului va dizolva tot, a spus don Juan. Sub impactul său, ne reducem la zero. Viteza și sensul existenței individuale nu se potrivesc. Ieri, pe munte,

Genaro și cu mine te-am susținut și am fost ancorele tale; altfel, nu te-ai mai fi întors. Ai fi ca unii oameni care au folosit special imboldul, au pătruns în necunoscut și mai rățăcesc încă într-o imensitate de neînțeles.

— Focul-230

— Suprema conștiință a pământului este cea care ne permite să trecem în altă mare bandă de emanații.

— Noi, ființele vii, suntem receptorii, a spus el. Percepem pentru că emanațiile din interiorul coconului omului se aliniază cu unele emanații din exterior. Prin urmare, alinierea este coridorul secret, iar imboldul pământului, cheia.

— Focul-230

— În momentul de față, Genaro este separat de noi prin forța percepției, a spus don Juan încet. Când punctul de asamblare assemblează o lume, lumea aceea este totală. Aceasta este minunea descoperită de vechii vizionari, fără să-și dea seama: conștiința pământului ne poate da un imbold, pentru a alinia celelalte benzi de emanații, și forța acestei alinieri face lumea să dispară.

De fiecare dată când vechii vizionari făceau o nouă aliniere, credeau că se scufundaseră în adâncuri sau se urcaseră la ceruri. Nu au știut niciodată că lumea dispare când o nouă aliniere totală ne face să percepem altă lume totală.

— Focul-233

— Aspectul alinierii care păstrează punctul staționar, a spus el, este voința; iar aspectul care-l face să se deplaseze este intenția. A afirmat că unul dintre cele mai mari mistere este felul în care voința, forța impersonală a alinierii, se transformă în intenție, forța personalizată care este în slujba fiecărui individ.

— Cea mai ciudată parte a acestui mister este că schimbarea este foarte ușor de realizat, a continuat el. În schimb, nu este la fel de ușor să ne convingem că este posibil. Aici este centura noastră de siguranță. Trebuie să fim convinși. Și niciunul din noi nu vrea să fie.

— Focul-234 - 235

— Măiestria conștiinței este cea care-i dă imbold punctului de asamblare. La urma urmei, noi, ființele umane, nu prea putem face mare lucru; în esență suntem un punct de asamblare fixat într-o anumită poziție. Inamicul și, în același timp, prietenul nostru este dialogul interior sau inventarul nostru. Fii un luptător; închide-ți dialogul interior: fă-ți inventarul și apoi aruncă-l! Noii vizionari au realizat inventare minuțioase și apoi au râs de ele. Fără inventar, punctul de asamblare se eliberează.

— Focul-273

— Singurul lucru care-i alină pe cei care călătoresc în necunoscut este uitarea, a spus el. Ce ușurare să fii într-o lume obișnuită! Există două asemenea poziții pentru luptători. Într-una din ele nu mai ai îndoieli, pentru că știi tot. În cealaltă, care este conștiința normală, nu mai ai îndoieli pentru că nu știi tot.

— Focul-294 - 295

A afirmat că spargerea barierei percepției este culmea activității unui vizionar. Din clipa în care acea barieră este spartă, omul și soarta lui capătă un alt înțeles pentru luptători. Datorită importanței transcendente a spargerii acelei bariere, noii vizionari folosesc respectivul act al spargerii ca pe un test final. Testul constă în a sări din vârful unui munte într-o prăpastie, în starea de conștiință normală. Dacă luptătorul care sare în prăpastie nu șterge lumea cotidiană și nu assemblează alta înainte să ajungă jos, moare.

— Focul-308

— Ne-a explicat că noii vizionari au descoperit că, dacă punctul de asamblare este făcut să se deplaseze constant pe tărâmul necunoscutului, pentru a se întoarce apoi într-o poziție la limita cunoscutului, atunci, când este eliberat brusc, se deplasează ca fulgerul de-a lungul întregului cocon uman, aliniind imediat toate emenațiile din interiorul coconului.

— Noii vizionari sunt înflăcărați de forța alinierii, a continuat don Juan, de forța *voinței*, pe care au transformat-o în forța *intenției* printr-o viață impecabilă.

Intenția constă în alinierea tuturor emanațiilor conștiinței de culoarea chihlimbarului, așa că este corect să se afirme că libertatea totală înseamnă conștiința totală.

— Asta veți face voi toți, don Juan? l-am întrebat.

— Da, în mod sigur, dacă avem suficientă energie, mi-a răspuns el. Libertatea este darul făcut de Vultur omului. Din păcate, foarte puțini oameni înțeleg că nu avem nevoie decât de suficientă energie, pentru a accepta asemenea dar grandios.

Dacă nu avem nevoie decât de atât, atunci trebuie să devenim neapărat niște harpagoni ai energiei.

— Focul-312

— Am fost cuprins de o altă luptă chinuitoare. De data aceasta, lupta se dădea între certitudinea mea totală că nu îi spusese nimic despre aceasta niciodată și că era adevărat și faptul că mi-era imposibil să înțeleg cum aflase. Din nou, am vrut să plec pe loc. Dar încă o dată, impulsul acesta a fost învins de o voce care venea din adâncul meu. Am început să râd din toată inima. O parte din mine, cea profundă, nu se sinchisea câtuși de puțin de cum aflase don Juan despre aceste lucruri. Era extrem de plăcut să fiu martor la faptul că aflase aceste lucruri și că spusese într-o manieră așa de delicată, dar plină de încuviințare. Fusesse lipsit de consecințe faptul că partea importantă din mine se înfurie și mă făcuse să-mi doresc să plec.

— Foarte bine, spuse don Juan, bătându-mă cu putere pe spate, foarte bine.

Se gândi un moment, de parcă ar fi văzut lucruri inaccesibile ochiului obișnuit.

— Jorge Campos și Lucas Coronado sunt capetele unei axe, spuse el. Acea axă ești tu, la un capăt - un mercenar nemilos și lipsit de rușine care nu are grijă decât de el, hidos, dar de nedistrus. La celălalt capăt - un artist foarte sensibil și chinuit, slab și vulnerabil. Aceasta ar fi trebuit să fie harta vieții tale, dacă nu ar fi apărut încă o posibilitate, aceea care s-a ivit atunci când ai trecut pragul *infinității*. M-ai căutat și m-ai găsit. Și, astfel, ai trecut

pragul. *Intenția de infinitate* mi-a spus să caut pe cineva ca tine. Te-am găsit, trecând astfel pragul la rândul meu.

— Latura - 78 - 79

— Don Juan îmi explică, apoi, că șamanii din Vechiul Mexic dezvoltaseră ideea *discuțiilor ceremonioase* în comparație cu *cele neceremonioase*, folosindu-le pe amândouă ca mecanisme de a-și învăța și ghida discipolii. *Discuțiile ceremonioase* erau pentru ei modalități de a rezuma, din când în când, tot ceea ce ei îi învățaseră pe discipolii lor. *Discuțiile neceremonioase* erau elucidări zilnice în care lucrurile erau explicate fără a se face referință la nimic altceva decât la fenomenul care era analizat.

— Vrăjitorii nu țin nimic pentru ei înșiși, a continuat el. Este tactica lor de a se goli în felul acesta. Iar acest lucru îi ajută să își abandoneze fortăreața sinelui.

— Latura - 96

— Lumea ta se apropie de sfârșit, a spus el. Este sfârșitul unei ere pentru tine. Crezi că lumea pe care ai cunoscut-o toată viața ta de până acum o să te lase să pleci în liniște, fără tâmbălău? Nu! O să se zvârcolească sub tine și o să te lovească cu coada.

— Latura - 106

— Tristețea la vrăjitori nu este un lucru personal, a spus don Juan, pătrunzând din nou în gândurile mele. Nu este chiar tristețe. Este un val de energie care vine din adâncul cosmosului și care îi lovește pe vrăjitori când aceștia sunt receptivi, când sunt ca un radio, gata să prindă undele radio. Vrăjitorii din timpurile străvechi, care ne-au transmis întreaga structură a vrăjitoriei, credeau că există tristețe în univers, așa cum există lumină sau finalitate, [like light, like intent] și că această forță perenă acționează în principal asupra vrăjitorilor, pentru că ei nu mai au scuturi de protecție. Ei nu se pot ascunde în spatele prietenilor sau al studiilor. Ei nu se pot ascunde în spatele iubirii, al urii, al fericirii sau al mizeriei. Ei nu se pot ascunde în spatele a nimic. În capul vrăjitorilor tristețea este ceva abstract, a continuat don Juan. Tristețea nu vine

la ei din dorința de a avea ceva, din lipsa a ceva sau din importanța de sine. Tristețea nu vine din *mine*. Ea vine din *infinitate*.

— Latura - 121 - 122

— Clasificările au o lume proprie. Când începi să clasifici absolut totul, clasificarea prinde viață și preia controlul.

— Latura-174

— Vrăjitorii nu încearcă să fie raționali cu lucrurile care nu pot fi raționalizate și, atunci, *spiritul* este cel care le spune fără greșală cum stau exact lucrurile.

— Latura-199

— Mi-a zis că tot ceea ce fac trebuie să fie un act de vrăjitorie, eliberat de orice așteptări care l-ar putea jena, de frica de eșec sau de speranțele de succes. Eliberat de orice cult al *eului*. Tot ce făceam trebuia să fie spontan, o magie în care mă deschideam impulsurilor infinitului.

— Latura-204

— Mi-a mai spus că pentru a da o definiție precisă a vrăjitoriei ca practică se poate spune că aceasta reprezintă manipularea *punctului de reunire* pentru a-i schimba focarul de contact cu *marea întunecată a conștientizării*, făcând astfel posibilă percepția altor lumi.

— Latura-213

— Când te-ai gândit că de fapt ai avut un vis-joc al imaginației să te duci în orașul pe care l-ai ales, a continuat el, de fapt ți-ai așezat *punctul de reunire* direct pe o anumită poziție din *marea întunecată a conștientizării* care permite această călătorie. După aceasta, *marea întunecată a conștientizării* ți-a pus la dispoziție tot ce era nevoie pentru a duce la bun sfârșit călătoria. Nu poți să alegi locul după bunul tău plac. Vrăjitorii spun că, de fapt, *tăcerea interioară* îl alege fără greșală. Simplu, nu-i așa?

Mi-a explicat apoi amănuntele alegerii. Mi-a spus că pentru un *războinic-calător* alegerea nu reprezintă cu adevărat formularea unei opțiuni, ci, mai degrabă, satisfacerea elegantă a cererilor *infinitații*

— *Infinitatea* este cea care alege, mi-a zis. Arta unui

războinic-calător este să știe să se miște conform celor mai fine insinuări, arta de a respecta fiecare comandă a *infinițății*. Pentru a putea face asta, un *războinic-călător* are nevoie de bărbăție, putere și, mai presus de toate, de chibzuință. Toate trei la un loc dau eleganța!

— Latura-214

— Mai știi, continuă el cu un zâmbet larg, că mori de nerăbdare să mă întrebi, dacă eu, de fapt, îți descriu sufletul ridicându-se în rai sau scufundându-se în iad. Nu, nu este vorba de suflet. Atunci când aleg opțiunea ascunsă a morții, vrăjitorii se transformă în *ființe netrupești*, extrem de specializate și de rapide, ființe capabile de manevre de percepție incredibile. Vrăjitorii pornesc în ceea ce șamanii Mexicului antic numeau *călătoria finală*. *Infinitatea* devine astfel domeniul lor de acțiune.

— Vrei să spui că devin eterni?

— Experiența mea de vrăjitor îmi spune că până la urmă conștiința lor se va termina, după conștientizarea tuturor *ființelor netrupești*, dar nu am văzut niciodată acest lucru pe viu. Nu am niciun fel de cunoștințe la prima mână despre acest fenomen. Vrăjitorii din vechime credeau că în cazul acestor *ființe netrupești*, conștientizarea va dura tot atât timp cât va trăi și pământul. Matricea lor este însuși pământul. Atât timp cât acesta rezistă, conștientizarea lor continuă. În ceea ce mă privește, această teorie este cea mai rezonabilă.

— Latura-227

— Îmi mai spusese că ființele umane erau călători prin *marea întunecată a conștientizării* și Pământul nu era decât călătoria lor. Din motive independente, pe care nu dorea să le dea în vileag, călătorii își întrerupseseră periplul. Mai zicea că ființele umane erau prinse într-un fel de vârtej, într-un curent circular care le dădea impresia de mișcare, în timp ce ei rămâneau, de fapt, pe loc. Susținea că vrăjitorii erau singurii care se opuneau oricărei forțe care îi ținea prizonieri pe oameni și că, prin disciplină, vrăjitorii puteau să se elibereze din ghearele acesteia și să-și continue *călătoria conștientizării*.

— Latura-238

— Nu conta că subiectele de antropologie care îmi erau propuse nu reprezentau decât niște jonglerii cu cuvinte și concepte, important era exercițiul disciplinei.

— Latura-239

— Hai, m-a îndemnat el, descarcă-ți sufletul. Nu trebuie să ai secrete față de mine. Sunt ca o conductă goală. Tot ce-mi spui va fi proiectat în *infinitate*.

— Latura-246

— Îmi descriesese *corpul energetic* de nenumărate ori, spunând că este un conglomerat de câmpuri energetice, imaginea din oglindă a conglomeratului de câmpuri energetice care formează corpul omenesc când acesta este *văzut* ca energie care curge în univers. Îmi spusese că este mai mică, mai compactă și mai mare decât sfera luminoasă a corpului fizic, [was smaller, more compact, and of heavier appearance than the luminous sphere of the physical body].

Don Juan îmi explicase că trupul și *energia trupului* erau două conglomerate de câmpuri energetice comprimate de o ciudată forță aglutinantă. A insistat asupra faptului că această forță care adună câmpurile energetice era cea mai misterioasă forță a universului, după vrăjitorii Mexicului antic. Părerea lui personală era că această forță este esența pură a întregului univers, suma a tot ceea ce există.

— Latura-253

— Don Juan susținea că prin disciplină oricine poate să apropie *corpul energetic* de cel fizic. Bineînțeles că distanța dintre cele două este imensă. Odată ce *corpul energetic* se află într-o anumită rază, care variază în funcție de individ, oricine poate, prin disciplină, să o transforme într-o replică exactă a corpului fizic - adică într-o entitate tridimensională. De aici, ideea vrăjitorilor de *celălalt* sau de *dublu*.

— Latura-254

— Țânțarii și muștele zburau în jurul nostru ca niște minuscule bombardiere în picaj care se năpusteau asupra

nărilor, ochilor și urechilor. Don Juan mi-a zis să le ignor bâzâitul:

— Nu încerca să le alungi cu mâna, mi-a zis cu tărie. Fă-le să plece. Ridică o barieră de energie. Rămâi tăcut și bariera va fi construită din tăcerea ta. Nimeni nu știe cum de se întâmplă asta. Este unul din acele lucruri pe care vrăjitorii de demult le numeau *fapte energetice*. Încetează să mai vorbești cu tine însuși, asta e tot.

— Latura-269

— Nu poți să confunzi singurătatea cu solitudinea, îmi explică. Singurătatea este, pentru mine, psihologică. Solitudinea este de ordin fizic. Una te dărâmă, alta te alină.

— Latura-290

— Nu-i vorba că, odată cu trecerea timpului, te inițiezi în vrăjitorie; ceea ce înveți este mai curând cum să economisești energia. Iar această energie îți va permite să manipulezi o parte din câmpurile de energie care în momentul de față îți sunt inaccesibile. Iată în ce constă vrăjitoria: capacitatea de a folosi câmpuri de energie neutilizate în perceperea lumii cotidiene, așa cum o cunoaștem noi.

— Tăcerii-10 4 Nu avem nevoie să ne învețe nimeni vrăjitorie, pentru că, de fapt, nu este nimic de învățat. Ceea ce ne trebuie este ca cineva să ne convingă că la îndemâna noastră se găsește o putere incalculabilă.

— Tăcerii-11

— Tocmai ți-am vorbit despre primul miez abstract, a continuat el. Tot ce aș mai putea să adaug este că, datorită refuzului absolut al omului de a înțelege, spiritul a fost nevoit să recurgă la o viclenie. Astfel, viclenia a devenit esența căii alese de vrăjitori. Dar aceasta este o altă poveste.

— Tăcerii-23

— Când ești speriat sau necăjit, să nu încerci să dormi, mi-a spus el, fără să mă privească. Ațipește într-un fotoliu confortabil, așa cum fac eu.

— Tăcerii-40

A omul iubește sau urăște pe cei care-l reflectă pe el însuși.

— Tăcerii-43

— Acesta spunea că puterea omului era incalculabilă, că moartea exista numai pentru că noi o *intenționăm* încă din clipa nașterii, că *intenpa* morții ar putea fi suspendată prin schimbarea poziției punctului de asamblare.

— Tăcerii-59

A o descriere a ceea ce se petrece în timpul primei întâlniri dintre un nagual și un viitor ucenic, din punctul de vedere al vrăjitorului ar fi absolut de neînțeles.

— Tăcerii-60

— Vom discuta despre cel de-al treilea miez abstract, mi-a spus don Juan. El se numește viclenia spiritului sau viclenia abstractului, sau practicarea *stalkingului* pe sine, sau purificarea verigii de legătură.

M-a surprins diversitatea numelor, dar n-am spus nimic. L-am așteptat să-și continue explicația.

— Ca și în cazul primelor două miezuri, a continuat el, și acesta ar putea constitui o poveste în sine. Povestea spune că, după ce a bătut zadarnic în poarta omului despre care am mai vorbit, spiritul a recurs la singurul mijloc pe care-l mai avea la îndemână: viclenia. La urma urmei, spiritul ieșise din multe încurcături prin viclenie. Era limpede că, dacă voia să aibă efect asupra acelui om, trebuia să-l ademenească. Așadar, spiritul a început să-l inițieze în misterele vrăjitoriei. Astfel, calea uceniciei în vrăjitorie a devenit ceea ce este: o cale a artificiei și subterfugului.

Povestea spune că spiritul l-a ademenit pe om, făcându-l să penduleze între niveluri de conștiință, ca să-i arate cum să economisească energia necesară consolidării verigii lui de legătură.

Don Juan mi-a spus că, dacă aplicăm povestea lui la epoca modernă, aveam cazul nagualului, conducta vie a spiritului, repetând structura acestui miez abstract și recurgând la artificii și subterfugii pentru a preda tainele vrăjitoriei.

— Tăcerii-64 - 65

— Vrăjitorii spun că al patrulea miez abstract apare când spiritul retează lanțurile reflectării de sine, a spus el. Tăierea lanțurilor e un lucru minunat, dar nedorit, fiindcă nimeni nu vrea să fie liber.

— Tăcerii-98

A menirea lanțurilor reflectării de sine este să ne dea sentimentul că sângerăm împreună, că împărtășim ceva minunat: umanitatea. Dacă am cerceta mai îndeaproape, am descoperi că sângerăm singuri; că nu împărtășim nimic; că tot ce facem este să ne jucăm cu imaginea noastră manevrabilă și ireală, creată de noi.

— Tăcerii-99

— Ceea ce trebuie să facem, ca să îngăduim vrăjitoriei să pună stăpânire pe noi, este să ne alungăm din minte îndoielile, a spus el. O dată ce îndoielile dispar, totul este posibil.

— Tăcerii-125

A evenimentele greu de explicat, ca operația respectivă, sunt, de fapt, foarte simple. Ceea ce le complică este insistența noastră de a gândi. Dacă nu am gândi, totul ar fi cum trebuie singurul mod de a gândi limpede este să nu gândești deloc.

— Tăcerii-128

— În mintea noastră, ceea ce susține lumea în care trăim este certitudinea că nu suntem schimbători. Acceptăm o eventuală modificare de comportament, de reacții și opinii, dar ideea că suntem maleabili până la a ne schimba înfățișarea, până la a deveni alte persoane nu face parte din ordinea fundamentală a reflectării noastre de sine. Ori de câte ori un vrăjitor întrerupe acea ordine, lumea rațiunii se oprește în loc. - Tăcerii-164

A vrăjitorii nu pot face o punte pentru a se alătura oamenilor obișnuiți. Dar, dacă doresc, oamenii de rând trebuie să construiască o punte pentru a se alătura vrăjitorilor.

— Tăcerii-188

— Totuși, vrăjitorii au o însușire aparte. Ei trăiesc

exclusiv în umbra unui sentiment descris cel mai bine prin cuvintele „și totuși...” Când totul în jurul lor se prăbușește, vrăjitorii acceptă că situația este îngrozitoare, apoi se refugiază imediat în umbra lui „și totuși...” - Tăcerii-189

A-Nu știu de câte ori să-ți repet că fiecare om al cărui punct de asamblare se poate deplasa, îl poate mișca și mai departe, a început el. Singurul motiv pentru care avem nevoie de un mentor e că acesta ne îmboldește fără milă. Altfel, reacția noastră naturală ar fi să ne oprim și să ne felicităm că am parcurs atâta cale.

— Tăcerii-237

— L-am întrebat dacă el însuși experimentase a treia atenție. Mi-a spus că se află la periferia ei, iar dacă va intra vreodată complet în ea, eu voi afla imediat, pentru că el va deveni în totalitate ceea ce este în realitate, o explozie de energie. A adăugat că, de fapt, câmpul de luptă al luptătorilor îl constituie a doua atenție, care este ceva similar cu un teren de antrenament pentru atingerea celei de-a treia atenții. Este o stare greu de atins, dar extrem de plină de roade.

— Darul V-20 *Asunt deja dăruit puterii care-mi stăpânește destinul. Și nu mă agăț de nimic, așa că nu voi avea nimic de apărat.*

Nu am gânduri, deci voi vedea.

Nu mă tem de nimic, deci îmi voi aminti de mine însumi. Detașat și nestingherit.

Voi țâșni pe lângă Vultur și voi fi liber.

— Darul V-1 18 - 119

— Don Juan a explicat că regula nu era o poveste și că a trece spre libertate nu însemna viața eternă, așa cum este înțeleasă eternitatea în mod comun - adică, să trăiești la infinit. Ceea ce spunea regula era că poți păstra conștiința, care în mod normal este preluată în momentul morții. Don Juan nu putea explica ce înseamnă să păstrezi acea conștiință, sau poate nu putea concepe asta. Binefăcătorul lui îi spusese că, în momentul trecerii, intri în a treia atenție, iar corpul în întreaga sa entitate este dăruit cu cunoaștere. Fiecare celulă devine instantaneu

conștiință de ea însăși și de totalitatea întregului corp.

Binefăcătorul lui îi mai spusese că acest tip de conștiință este lipsită de înțeles pentru mințile noastre compartimentate. De aceea, dificultatea luptei luptătorului era nu atât să înțeleagă că trecerea menținută în regulă era o trecere spre a treia atenție, ci mai degrabă să conceapă că există o asemenea conștiință.

— Darul V-178 - 179

— Don Juan m-a avertizat despre o greșeală comună, aceea de a supraestima conștiința de parte stângă, de a fi amețit de claritatea și puterea ei. El a spus că a fi în partea stângă nu înseamnă că ești imediat eliberat de nebunie - înseamnă doar o capacitate extinsă pentru percepție, o facilitate mai mare de a înțelege și a învăța și mai presus de toate, o abilitate mai mare de a uita.

— Darul V-185

— Don Juan spunea că, vorbind în general, cea mai mare realizare a unui luptător în cea de-a doua atenție este „visatul”, iar în prima atenție cea mai mare realizare a lui este „stalkingul”.

— Darul V210

A în acest scop, el ne-a antrenat pe mine și pe La Gorda să „vedem împreună” și a fost capabil să ne arate că deși ființele umane apar unui văzător ca niște ouă luminoase, forma aceea de ou este un cocon extern, un cartuș de luminozitate care găzduiește o inimă extrem de intrigantă, obsedantă și hipnotizantă, formată din cercuri concentrice de luminozitate gălbuie, de culoarea flăcării de lumânare. În timpul sesiunii noastre finale, el ne dusese să „vedem” oameni mișunând în jurul unei biserici. Era spre seară, aproape întuneric, totuși creaturile din coconii lor rigizi și luminoși radiau destulă lumină pentru a face totul în jurul lor perfect vizibil. Viziunea era perfect fermecătoare.

Don Juan a explicat că formele de ou care ne păreau atât de strălucitoare erau de fapt palide. Luminozitatea emana din inima lor strălucitoare; de fapt, cartușul îi ștergea din radiație. Don Juan ne-a dezvăluit că, pentru a

putea elibera ființa, trebuie ruptă carcasa. Ea trebuie ruptă dinăuntru exact la momentul oportun, exact cum își sparg carapacele creaturile care se nasc din ouă. Dacă nu se realizează acest lucru, ele se sufocă și mor. Asemeni creaturilor care se nasc din ouă, nu există niciun mod pentru un luptător de a-și sparge carcasa de luminozitate până când nu vine momentul oportun.

Don Juan ne-a spus că pierderea formei umane era singura metodă de a rupe carcasa aceea, singura metodă de a elibera acel conținut obsedant, conținut care este hrana Vulturului. A sparge acea carcasă înseamnă să-ți amintești de celălalt eu și să ajungi la totalitatea eului.

— Darul V-220 - 221

— Don Juan spunea că ei se gândeau că va fi o problemă simplă - tot ceea ce făcuseră fusese relativ ușor pentru ei. Ei nu aveau nicio idee că aparenta lipsă de efort a realizărilor lor ca luptători era o consecință a puterii personale și a măiestriei binefăcătorului lor.

— Darul V-221

— Florinda a explicat că întoarcerea capului nu înseamnă să privești în viitor, ci să vezi timpul ca pe ceva concret și totuși incomprehensibil. De aceea, era superfluu pentru mine să încerc să-mi dau seama ce anume făceam cu doña Soledad. Totul va avea sens pentru mine când voi percepe totalitatea eului și apoi voi avea energia necesară pentru a dezlega acest mister.

— Darul V-295

— Timpul este esența atenției; emanațiile Vulturului sunt formate din timp; și, mai exact, când cineva intră într-un aspect avansat al celuiilalt eu se familiarizează cu timpul.

Florinda m-a asigurat că în noaptea aceea, în timp ce stăteam în formație, ei au avut ultima șansă de a mă ajuta pe mine și pe ceilalți ucenici să privim volanul timpului. Ea a spus că roata timpului e ca o stare de conștiință avansată care este o parte a celuiilalt eu, așa cum partea stângă a conștiinței este o parte a eului de zi cu zi și că poate fi descrisă fizic ca un tunel de mărime și adâncime infinite;

un tunel cu brațe care reflectă. Fiecare braț este infinit și există un număr infinit de brațe. Ființele vii sunt obligate de forța vieții să privească un singur braț. A privi la el înseamnă a fi prins de acel braț, a trăi acel braț.

A continuat spunând că ceea ce luptătorii denumesc „voința” aparține roții timpului. E ceva ca o viță urcătoare sau ca un tentacul intangibil, pe care îl posedăm fiecare. A spus că dorința finală a fiecărui luptător este să învețe să focalizeze „voința” pe roata timpului, pentru a o face să se rotească. Luptătorii care au reușit să rotească roata timpului pot privi la orice braț și pot extrage din ea tot ceea ce doresc, precum vaginul cosmic. A fi prins obligatoriu de un braț al timpului înseamnă să vezi imaginile brațului îndepărtându-se. A fi liber de forța vrăjită a acestor făgașe înseamnă să poți privi în orice direcție imaginile care se îndepărtează sau cele care se apropie.

— Darul V-305

— Șamanii din Mexicul străvechi, mi-a spus el odată, credeau că opțiunea, așa cum o înțeleg ființele umane, reprezintă premisa universului cognitiv al omului, dar aceasta nu este decât o interpretare binevoitoare a ceva ce poate fi găsit când conștiința se aventurează dincolo de culcușul comod al lumii noastre, o interpretare binevoitoare a consimțământului. Ființele umane se află la cheremul forțelor care le solicită în toate părțile. Arta vrăjitorilor nu este atât cea de a alege, cât de a fi suficient de iscusiți ca să consimtă. Deși par să nu facă altceva decât să ia decizii, vrăjitorii nu iau de fapt nicio decizie, a continuat don Juan. Nu eu te-am ales pe tine și nici nu am hotărât să fii așa cum ești. Deoarece nu am putut alege persoana căreia să-i împărtășesc cunoștințele mele, a trebuit să-l accept pe cel pe care mi-l oferea spiritul.

— Pase-16 - 17

— Mi-am învins mintea, Nu am o minte care să-mi spună că e timpul să fiu bătrân. Nu respect negocieri la care nu am luat parte A fi chinuit de bătrânețe este o

asemenea negociere.

— Pase-2 8

— Don Juan mi-a spus că vechii vrăjitori știau că ființele umane, luate drept conglomerate de câmpuri de energie, nu se desfac în bucăți nu datorită unor învelișuri energetice ori unor ligamente energetice, ci datorită unui soi de vibrație care conferă viață și ține pe loc totul. Prin intermediul practicilor și disciplinei lor, vrăjitorii au fost capabili să mânuiască acea forță vibratoare din momentul în care au devenit pe deplin conștienți de ea. Iar tehnica lor de a o mânui a ajuns să fie atât de uluitoare, încât faptele lor au devenit legende mitologice și povești fantastice. Una dintre poveștile pe care mi le-a spus don Juan despre vechii vrăjitori a fost aceea că erau în stare să-și dizolve materia corporală prin simplul fapt că-și concentrau întreaga conștiință și *intenție* asupra acelei forțe

— Singurul moment în care le este îngăduit vrăjitorilor moderni să folosească puterea acestei forțe vibratoare aglutinante este atunci când ard din interior, când le vine vremea să părăsească această lume.

— Pase-30 - 31

— Don Juan susținea că regula de aur a vrăjitorilor a fost întotdeauna aceea de a se feri de acțiuni derivând din comenzi sintactice.

— Pase-38

— Acum știu că ființele umane sunt creaturi ale conștientizării, antrenate într-o călătorie evolutivă de conștientizare, ființe necunoscute lor însele, pline de resurse incredibile care nu sunt folosite niciodată.

— Pase-40

— Dar în lumea vrăjitorilor, procedurile și ritualurile sunt doar mijloace de a atrage și a concentra atenția. Sunt stratageme folosite pentru a impune o focalizare a interesului și hotărârii. Nimic altceva nu contează pentru ei.

— Pase-140

— Nagualul mi-a spus că aceste patru vânturi sunt

femei. De aceea, luptătorii-femei le caută.

Vânturile și femeile sunt identice Aș spune că femeile învață mai repede dacă se asociază cu vântul lor prielnic.

— Cerc-43

— Ele nu trebuie să sară în abis. Femeile au propriile drumuri. Ele au abisul lor propriu. Femeile au menstruația. Nagualul mi-a spus că asta este poarta lor. În timpul menstruației, ele devin altceva. Știu asta, pentru că atunci le învăța pe fetele mele. Pentru mine era prea târziu; eu eram prea bătrână, așa că nu știu cu adevărat cum arată ușa aceea. Dar Nagualul a insistat ca fetele să fie atente la tot ce se petrece cu ele în acest timp. El le lua în munți în aceste zile și stătea cu ele acolo, până când apucau să vadă trecerea dintre cele două lumi.

— Cerc-48 - 49

— Se aștepta ca Nagualul să îi spună ce să facă, dar el râdea și glumea doar pe seama ei, zicând că, imediat ce îi va spune să facă ceva, ea se va lupta să n-o facă. El spunea că așa sunt ființele umane; le place să li se spună ce să facă, dar le place și mai mult să se lupte și să nu facă ceea ce li se spune și astfel ajung să îl urască pe cel care le-a spus primul, [hating the one who told them in the first place]Cerc219

— Prima era „atenția tonalului”, respectiv capacitatea oamenilor normali de a percepe și a-și plasa conștiința asupra lumii obișnuite pe care o reprezintă viața cotidiană. Don Juan mai denumise această formă de atenție și „primul cerc al puterii” noastre, definindu-l drept capacitatea noastră teribilă, dar considerată ca un bun dat o dată **p o d l**, de a institui ordinea în modul nostru de a percepe lumea cotidiană.

Al doilea domeniu era „at îi”, respectiv capacitatea vrăjitorilor de a-și plasa conștiința asupra lumii neobișnuite. E **d t** domeniu al atenției „al doilea cerc al puterii” sau, altfel spus, capacitatea absolut uimitor; o em cu toții, dar pe care numai vrăjitorii o folosesc, de a stabili ordinea în lumea neobișnuia.

— L crc-zoz-263

— Nagualul mi-a spus că ființele umane sunt creaturi fragile, compuse din multe straturi de luminozitate. Când le „vezi”, par să fie fibre, dar acele fibre sunt cu adevărat straturi, exact ca o ceapă. Șocurile de orice fel separă aceste straturi și pot provoca chiar moartea ființelor umane.

— Cerc-277

— Omul se îndreaptă spre cunoaștere așa cum se îndreaptă spre război, treaz, cu teamă, cu respect și cu convingere absolută. - învățăturile-5 3

— Atunci, ce trebuie să facă un om ca să devină un om al cunoașterii?

— Trebuie să-și provoace și să-și învingă cei patru dușmani firești ai lui.

Un om se poate numi pe sine om al cunoașterii doar dacă este în stare să-i învingă pe toți patru.

Mai degrabă se poate spune că devii om al cunoașterii pentru o perioadă foarte scurtă după ce ai învins cei patru dușmani naturali

— Când un om începe să învețe, nu este niciodată lămurit în privința obiectivelor lui. Scopul lui este neclar; intenția lui este vagă. Speră la recompense care nu se vor materializa niciodată, căci el nu știe nimic despre greutățile instruirii.

La început învață încet - bucătică cu bucătică, apoi în pași mari. Și, în curând, gândurile lui intră în conflict. Nu învață niciodată ceea ce a stabilit dinainte, ce și-a imaginat, așa că începe să se teamă. Instruirea nu este ceea ce așteptat el. Fiecare etapă a instruirii reprezintă o nouă sarcină pentru el și teama pe care omul o resimte începe să crească fără milă, fără să cedeze. Scopul lui se transformă într-un câmp de bătălie.

primul dintre dușmanii lui firești: frica și dacă omul, îngrozit de prezența dușmanului, o ia la fugă, dușmanul lui va pune capăt căutărilor sale Nu trebuie să fugă. Trebuie să-și învingă teama și, în ciuda ei, trebuie să facă pasul următor al instruirii, apoi următorul și următorul. Oricât ar fi de speriat, nu trebuie să se oprească. Asta-i regula! Și va

veni clipa când primul său dușman se va retrage.

Omul începe să se simtă sigur pe sine. Intenția sa devine mai puternică. Odată ce omul a învins teama, va fi liber de ea pentru tot restul vieții, căci, în locul fricii, el a obținut claritatea – limpezimea minții care anulează frica. Atunci omul își cunoaște dorințele și știe cum să și le satisfacă. Poate anticipa noii pași în instruire și o mare claritate înconjoară totul. Omul simte că nimic nu-i este ascuns.

Și astfel s-a întâlnit cu cel de-al doilea dușman al său – claritatea. Acea claritate a minții care este atât de greu de dobândit alungă frica dar, în același timp, te orbește.

Ea silește omul să nu se îndoiască de sine niciodată. îi dă siguranța că poate face tot ce dorește, căci el vede clar în tot ce-l înconjoară. Și este curajos fiindcă vede clar și nu se abate de la nimic, fiindcă totul îi este clar. Dar toate sunt o greșeală; ceva parcă lipsește. Dacă omul cedează în fața acestei așa-zise puteri, a sucombat în fața celui de al doilea dușman al său; va avea răbdare în loc să se grăbească. Și va bâjbâi pe calea instruirii lui până când va sfârși incapabil să mai învețe ceva

— Trebuie să faci în continuare ceea ce a făcut și în privința fricii; trebuie să-și sfideze claritatea, s-o folosească doar ca să vadă, să aștepte răbdător și să se gândească bine înainte de a face următorii pași; trebuie să se gândească, înainte de orice, la faptul că claritatea lui este aproape o greșeală. Și va veni momentul când va înțelege că, de fapt, claritatea lui nu era decât un punct din fața ochilor. În felul ăsta, își va învinge cel de-al doilea dușman și va ajunge în stadiul în care nimic nu-i va mai putea face vreun rău

— În acest moment va ști că puterea pe care o urmărise de atâta timp este, în sfârșit, a lui. Poate să facă orice dorește cu ea. Aliatul se află la dispoziția lui. Dorința lui este supremă. El vede tot ce se află în jurul lui. Dar acum a întâlnit și cel de-al treilea dușman al său: puterea!

— Un om învins de putere moare fără să-și fi dat seama, cu adevărat, cum s-o folosească.

Omul este învins doar atunci când nu mai încearcă și renunță definitiv

— Trebuie să-l sfideze deliberat. Trebuie să-și dea seama că puterea pe care, aparent, o cucerise, nu îi aparține, în realitate. Trebuie să fie în gardă tot timpul, folosind cu atenție și cu credință tot ce învățase. Dacă va înțelege că puterea și claritatea, lipsite de controlul asupra lui însuși, sunt mai rele decât greșelile, va ajunge într-un punct în care totul este ținut în șah. Atunci va ști când și cum să-și folosească puterea. Și astfel, își va fi învins și al treilea dușman.

— În clipa aceea, omul va fi ajuns la capătul călătoriei spre cunoaștere și, aproape fără să fie avertizat, va da peste ultimul dintre dușmanii lui: bătrânețea! - un timp când își stăpânește toată puterea, dar și timpul când are o mare dorință de a se odihni. Dacă el cedează cu totul în fața dorinței de a se așeza și a uita, dacă se lasă doborât de oboseală, înseamnă că a pierdut ultima rundă

Dar dacă omul își scutură de pe el oboseala și își împlinește soarta până la capăt poate să fie numit om al cunoașterii, chiar dacă doar pentru acea scurtă clipă când reușește să se lupte cu ultimul dușman invincibil. Această clipă de claritate, putere și cunoaștere îi este de ajuns. - învățăturile-83 - 88

— Cum? Există un mod special de a evita durerea?

— Da, există.

— Este o formulă, o procedură sau ce este?

— Este un fel de a te agăța de lucruri. De pildă, când eu mă instruiam despre iarba diavolului, eram prea nerăbdător. Mă agățam de lucruri așa cum copiii se agăță de dulciuri. Iarba diavolului nu este decât una dintre milioane de căi. Totul este doar una dintre milioane de căi (*un camino entre cantidades de caminos*). Prin urmare, nu trebuie să uiți niciodată că o cale nu este decât o cale; dacă simți că nu trebuie s-o urmezi, nu mai merge pe ea sub niciun motiv. Ca să obții o astfel de claritate, trebuie să duci o viață disciplinată. Doar atunci vei ști că o cale nu este decât o cale și că nu este o insultă, pentru tine sau

pentru alții, s-o abandonezi, dacă inima ta îți spune să faci asta. Dar hotărârea ta de a continua să mergi pe acea cale sau de a o părăsi trebuie să fie luată fără ca tu să fii influențat de teamă sau de ambiție. Te avertizez! Privește fiecare cale cu atenție și cu prudență. Încearc-o de câte ori consideri că e necesar. Această întrebare nu o poate pune decât un om foarte bătrân. Binefăcătorul meu mi-a vorbit despre ea cândva, când eram foarte tânăr și sângele îmi era prea fierbinte ca să pot înțelege. Acum o înțeleg. Am să-ți spun despre ce este vorba: Calea aceasta are o inimă? Toate căile sunt la fel: ele nu duc nicăieri. Sunt căi care trec printre tufișuri sau intră în tufișuri. În propria mea viață pot să spun că am străbătut căi lungi, foarte lungi, dar n-am ajuns nicăieri. Acum, întrebarea binefăcătorului meu are sens. Are calea aceasta o inimă? Dacă are, calea este bună; dacă nu are, nu-ți folosește la nimic. Niciuna dintre aceste căi nu duce nicăieri; dar una are o inimă, cealaltă, nu. Una îți asigură o călătorie plăcută; atâta timp cât mergi pe ea, te identifici cu ea. Cealaltă te va face să-ți blestemi zilele. Una te face puternic; cealaltă te slăbește. – învățăturile-lob-107

— Dar când știi dacă o cale are inimă, don Juan?

— Înainte de a pași pe ea trebuie să-ți pui întrebarea: Calea asta are inimă? Dacă răspunsul este „nu” îl vei ști, și, atunci, trebuie să alegi o altă cale.

— Dar cum pot să știu sigur dacă o cale are inimă sau nu?

— Oricine și-ar da seama. Problema e că nimeni nu-și pune întrebarea; și când, în cele din urmă, omul își dă seama că a pornit pe o cale fără inimă, calea este gata să-l ucidă. În acel moment, foarte puțini oameni se opresc ca să se gândească și apoi să părăsească acea cale căci calea cu inimă este ușoară: nu trebuie să faci tu în așa fel încât să-ți placă. – învățăturile-156 – 157

A omul care nu face altceva decât să străbată drumul vieții este totul. Astăzi nu sunt nici războinic, nici *diablero*. Pentru mine, numai parcurgerea cărărilor care au o inimă, a oricărei cărări care are o inimă, contează. Pe acolo

călătoresc eu și, pentru mine, singura provocare care contează este să merg până la capăt. Pe acolo călătoresc eu, căutând, căutând, până-mi pierd răsufarea. -
învățăturile-179

— Prin înlăturarea laturii sociale a percepției, vei percepe esența tuturor lucrurilor. Tot ceea ce percepem este energie, dar, deoarece nu o putem percepe direct, prelucrăm percepția pentru a o adapta unui tipar. Acest tipar este latura socială a percepției, pe care trebuie să o înlăturăm.

— Vis-14

— Setea de libertate este singurul stimul pe care-l cunosc. Libertatea de a zbura în infinitatea de dincolo de noi. Libertatea de a te dizolva, de a te înălța, de a fi precum flacăra unei lumânări, care - deși nu se poate compara cu lumina a milioane de stele - rămâne intactă, pentru că niciodată nu a avut pretenția că ar fi mai mult decât ceea ce este: o simplă lumânare.

— Vis-105

— Există două feluri de călătorii energetice în alte lumi, a spus el în continuare. Unul este cel în care conștiința ia corpul energetic și îl transportă oriunde poate, iar celălalt este cel în care vrăjitorul decide, deplin conștient, să utilizeze calea conștiinței pentru a face o călătorie. Tu ai făcut călătorii de primul fel. Dar este nevoie de extrem de multă disciplină pentru a putea realiza cel de al doilea gen de călătorii.

— Vis-226

A vrăjitorii din timpurile moderne au primit o lecție dură. Și-au dat seama că numai dacă rămân total detașați pot avea energia de a fi liberi. Detașarea lor este de un tip special, născută nu din frică sau indolență, ci din convingere.

— Vis-248 - 249

A-Nu este nevoie să mă întrebi nimic, a răspuns ea. Știi deja tot ce știi și eu. Tot ce-ți trebuie este un impuls pentru a-ți revendica ceea ce știi.

— Vis-276

— Ți-am spus că darul celui care sfidează moartea constă din posibilități nelimitate de visat. Tu n-ai vrut nimic concret, așa că femeia din biserică ți-a dat un dar abstract: posibilitatea de a zbura pe aripile intenției.

— Vis-315

— Era o tehnică pe care mi-o dezvăluise el cu câțiva ani înainte, și pe care trebuie s-o folosesc în momentele de mare pericol, frică sau stres. Ea consta din împingerea în jos a diafragmei în timp ce inspiri de patru ori rapid pe gură, urmate de patru expirații și inspirații adânci pe nas. El îmi explicase că gurile de aer trebuiau să fie simțite ca niște șocuri în partea mediană a corpului și că păstrarea palmelor strâns legate, acoperind buricul, dădeau forță secțiunii mediane și ajutau la controlul gurilor de aer și al inspirațiilor adânci, care trebuiau menținute până la opt, în timp ce apăsai diafragma în jos. Expirațiile se făceau de două ori pe nas și de două ori pe gură, într-o manieră accelerată sau încetă, în funcție de preferințe.

— Pov-182

— Don Juan și don Genaro s-au așezat imediat, cu piciorul stâng îndoit sub ei. Piciorul drept, cu genunchiul în sus stătea ca un scut în fața lor.

— Focul-167

— Noii vizionari au recomandat un act foarte simplu când survine nerăbdarea, disperarea, furia sau tristețea, a continuat el. Au recomandat ca luptătorii să-și miște ochii. Nu contează direcția; eu prefer în direcția acelor de ceasornic.

Mișcarea ochilor face punctul de asamblare să se deplaseze momentan. Mișcarea conferă o senzație de ușurare. Aceasta este o adevărată măiestrie a intenției.

— Focul-274 - 275

— Este o procedură foarte simplă, a spus. Tot ce ai de făcut este să-i amintești că este o boală incurabilă. E în faza terminală, așa că are putere. Nu mai are nimic de pierdut. A pierdut deja totul. Când nu mai ai nimic de pierdut, devii curajos. Suntem timizi doar când există ceva de care ne agățăm.

— Dar este de ajuns să-i reamintesc asta?

— Nu. Asta o să-i dea impulsul de care are nevoie. Apoi își poate scoate boala din corp cu mâna ei stângă. Trebuie să-și împingă brațul în față, cu palma făcută gheară, ca și cum ar ține un mâner rotund. Trebuie să împingă încontinuu, pe măsură ce spune: „afară, afară”. Spune-i că, deoarece nu mai are nimic de pierdut, trebuie să-și dedice fiecare secundă din viața rămasă pentru a realiza această mișcare. Te asigur că se poate scula și poate pleca, dacă vrea.

— Pare atât de simplu, am spus.

Don Juan a chicotit.

— Pare simplu, a spus, dar nu este. Pentru a face asta, prietena ta trebuie să aibă un spirit impecabil

— Bineînțeles, a adăugat, în primul rând, dacă prietena ta ar fi avut un spirit impecabil, nu ar fi fost acolo.

— Cerc-105

— Nagualul a spus că modul cel mai bun de a obține energie este, bineînțeles, să lași soarele să-ți intre în ochi, în special în ochiul stâng procedură. Ea consta din a-ți deplasa capul încet dintr-o parte în alta, pe măsură ce prinzi lumina soarelui cu ochiul stâng închis pe jumătate. El spunea că poți folosi nu numai soarele, ci orice fel de lumină a cărei strălucire se poate reflecta în ochi.

— Cerc-264

— Ea mi-a explicat că doar femeile se rostogolesc, pentru că ele au pânțe, și energia intră direct în el; prin rostogolire, ele își distribuie energia în restul corpului. Pentru ca un bărbat să se energizeze, el trebuie să stea pe spate, cu genunchii îndoiți astfel încât tălpile picioarelor să se atingă. Brațele trebuie întinse lateral, cu antebrățele ridicate vertical și degetele ținute în poziție ridicată.

— Cerc264

FĂPTURI ANORGANICE

— Don Juan spusese că făpturile anorganice sunt întotdeauna înclinate să învețe pe cineva. Dar nu-mi spusese că ceea ce ne învață ele este visatul.

— Vis-118

— Asta este exact ce le-a venit de hac și vechilor vrăjitori, a spus don Juan. Făpturile anorganice le-au făcut ceea ce-ți fac ție acum: le-au creat sentimentul că sunt speciali și unici. În plus, le-au mai creat un sentiment și mai dăunător: sentimentul de a avea putere. Sentimentul puterii și cel al unicității sunt imbatabile ca factori de corupere. Fii atent!

— Vis-127

— Concepția era că conștiința este intrinsec obligată să evolueze și să se dezvolte, iar singura modalitate prin care poate realiza acest lucru este prin luptă, prin confruntări pe viață și pe moarte.

Conștiința vrăjitorilor se dezvoltă când aceștia visează, a continuat el. Iar atunci când se dezvoltă, ceva de acolo, din univers, ia cunoștință de evoluție, o identifică și face încercarea de a o prelua. Făpturile anorganice sunt amatoare de această nouă formă de conștiință, elevată. Cei care visează trebuie să fie în permanență cu ochii în patru. Ei devin pradă în momentul în care se aventurează în universul prădalnic.

— Vis-128

— A rosti cu glas tare acest lucru înseamnă a pune în mișcare curenți de energie ce sunt ireversibile. În timpurile de altă dată, cuvintele aveau o putere incredibilă. Acum nu mai au. Dar, în lumea făpturilor anorganice, ele nu și-au pierdut puterea.

— Vis-219

— Energia necesară pentru a deplasa punctele de asamblare ale vrăjitorilor provine din lumea făpturilor anorganice, a spus apoi, ca și când voia să termine repede cu asta și până în ziua de azi am rămas blocați în această situație de dependență. Acesta este motivul pentru care nu-mi plac. Îmi displace profund să fiu obligat să apelez numai la o singură sursă. Personal, refuz să o fac. Și am încercat să te țin departe de acea lume. Soluția pe care am adoptat-o eu a fost de a lua energia, dar a nu ceda în fața influenței lor. Asta se numește stalking de fond. Se realizează prin menținerea intenției neștrămutate de

libertate și independență, deși niciun vrăjitor nu știe exact ce înseamnă libertate.

— Vis220 - 221

— Pentru a se dedica visatului, vrăjitorii trebuie să-și redefinească premisele și să-și economisească energia, dar redefinirea este suficientă doar ca să obțină necesarul de energie pentru a facilita visatul. A zbura în alte lumi, a vedea energia, a dezvolta corpul energetic etcetera, etcetera este cu totul altceva. Pentru asemenea acțiuni, vrăjitorii au nevoie de cantități uriașe de energie întunecată, de origine străină.

— Dar cum o iau din lumea făpturilor anorganice?

— Prin simplul act de a merge în acea lume. Toți vrăjitorii din branșa noastră trebuie să facă acest lucru. Însă niciunul dintre noi nu este atât de descreierat, încât să facă ceea ce ai făcut tu. Dar asta din cauză că niciunul dintre noi nu are asemenea înclinații.

— Vis-221

— Vreau ca voi doi să străpungeți granițele lumii normale și - folosind conștiința drept element energetic - să intrați în alta, a spus. Această străpungere și intrare reprezintă stalkingul stalkerilor. Utilizarea conștiinței ca element al mediului protejează împotriva influenței făpturilor anorganice, folosind totuși în continuare energia lor.

— Vis-227

IMPECABIL

— Impecabilitatea nu este altceva decât folosirea corectă a energiei, a spus el.

— Focul-28

— Oamenii impecabili nu au nevoie de un îndrumător. Ei pot face tot ce fac vizionarii, economisindu-și energia. Nu au nevoie decât de o șansă minimă - să cunoască posibilitățile dezvăluite de vizionari.

— Focul-194

A a fi într-o stare impecabilă înseamnă să te eliberezi de prezumții și temeri raționale.

— Focul-275

Impecabilitatea este, pur și simplu, utilizarea optimă a nivelului nostru de energie. Firește, ea implică frugalitate, cumpătare, simplitate, inocență; și, mai presus de orice, implică absența reflectării de sine. Toate acestea par a fi desprinse dintr-un manual al vieții monahale, dar nu-i așa Singurul lucru care ne ajută să facem rezerve de energie este impecabilitatea.

— Tăcerii-219

— Impecabilitatea unui luptător constă în a-i lăsa pe oameni să fie cum vor și a-i susține în ceea ce sunt. Asta înseamnă, bineînțeles, că ai încredere că și ei sunt luptători impecabili.

— Dar dacă nu sunt luptători impecabili? am întrebat.

— Atunci este de datoria ta să fii tu impecabil și să nu spui un cuvânt, a replicat ea. Nagualul a spus că doar un vrăjitor care „vede” și este fără formă își poate permite să ajute pe oricine. De aceea ne-a ajutat și ne-a făcut ceea ce suntem. Doar nu crezi că poți merge pe stradă să alegi oamenii și să-i ajuți, nu-i așa?

Don Juan mă pusese deja față în față cu dilema că nu-mi puteam ajuta semenii în niciun mod. De fapt, după el, orice efort de a ajuta din partea noastră era doar o acțiune arbitrară ghidată numai de propriul interes.

— Cerc-298

— A fi impecabil înseamnă să-ți pui și viața în pericol pentru a-ți susține deciziile, iar apoi să faci mult mai mult decât tot posibilul pentru a le realiza. Când nu iei decizii, nu faci altceva decât să joci alandala la ruletă cu viața ta.

— Vis-190 - 191

IMPORTANȚA

Asta trebuie s-o schimbi. Te consideri atât de important, încât te crezi îndreptățit să te deranjeze orice lucru. Te simți atât de important, încât ești gata să dai bir cu fugiții de îndată ce lucrurile nu merg cum vrei tu. Probabil ai impresia că asta demonstrează că ai caracter. E un nonsens! Ești slab și îngâmfat!

— Ix-39

— Atât timp cât te simți cel mai important lucru din lume, nu poți aprecia cu adevărat lumea din jurul tău.

— Ix-40

— Întotdeauna te simți obligat să-ți explici acțiunile, de parcă ai fi singurul om de pe pământ care greșește. E vechiul tău sentiment de importanță. Ai prea multă; de asemenea, ai prea multă istorie personală. Pe de altă parte, nu-ți folosești moartea ca sfetnic, iar mai presus de toate, ești prea accesibil.

— Ix-103

— Recomandarea lui era să nu-mi mai pară rău pentru ceea ce făcusem, pentru că a izola acțiunile cuiva ca fiind rele sau urâte înseamnă să plasezi prea multă importanță nedorită asupra sinelui.

— Ix-218 - 219

— Când te simți important, devii greoi, stângaci și te simți inutil. Să fii om al cunoașterii înseamnă să fii liber și permeabil.

— Real-14

— Noi privim la noi, gândim deja că suntem importanți. Și apoi trebuie să ne simțim importanți! Dar apoi un om învață să „vadă” și el își dă seama că nu mai poate gândi despre lucruri că sunt așa cum le vede, iar dacă nu poate să se gândească la ceea ce privește, totul devine important.

— Rea1 - 98

— N-am spus inutil, am spus fără importanță. Totul este egal și, de aceea, fără importanță. De exemplu, pentru mine nu există niciun mod de a spune dacă acțiunile mele sunt mai importante decât ale tale sau că un lucru e mai important decât altul, de aceea toate lucrurile sunt fără importanță.

— Real-100

— Cel mai mare dușman al omului este importanța de sine. Ia gândește-te puțin! Ce ne moleșește oare mai mult dacă nu sentimentul că suntem nedreptățiți, chiar ofensați, la gândul că un semen de-al nostru a comis o eroare de judecată la adresa noastră?

— Focul-24

A importanța de sine este forța care declanșează orice criză de melancolie. A adăugat că luptătorii aveau dreptul să aibă stări profunde de tristețe, dar că tristețea există doar ca să-i facă să râdă.

— Focul-148

— Don Juan a descris importanța de sine ca fiind forța generată de imaginea de sine a omului. El a repetat că aceasta este forța care menține punctul de asamblare fixat în locul unde se află în prezent. Din acest motiv, scopul principal al căii luptătorilor este detronarea importanței de sine. Tot ce întreprind vrăjitorii urmărește realizarea acestui țel Fără o anumită autocompasiune, n-ar exista nici importanță de sine.

— Tăcerii-152

A un jaguar - ne fugărise pe panta unui munte și că don Juan mă întrebase dacă mă simțeam jignit de atacul uriașei feline. Îl asigurase că ar fi fost absurd să mă simt jignit, iar el îmi răspunsese că ar trebui să am același sentiment și în legătură cu atacurile semenilor mei. Ar trebui să mă apăr sau să mă dau la o parte din calea lor, fără să mă simt nedreptățit din punct de vedere moral.

— Tăcerii-211

— Când ajungem la vrăjitorie, personalitatea noastră e deja formată, a spus el, ridicând din umeri resemnat, și tot ce putem face este să practicăm nebunia controlată și să facem haz de noi înșine

— Stalkerii care practică nebunia controlată cred că, în materie de personalitate, întreaga omenire se împarte în trei categorii, a spus el, zâmbind vrăjitorii descoperiseră că numai reflectarea noastră de sine se încadrează într-una dintre cele trei categorii.

— Necazul cu noi este că ne luăm în serios, a spus el. Categoria în care se încadrează imaginea noastră de sine contează numai datorită importanței noastre de sine. Dacă n-ar fi importanța de sine, n-ar conta deloc din ce categorie facem parte.

— Tăcerii-234 - 236

— Pentru nagualul Julian importanța de sine era un monstru cu trei mii de capete. Iar omul îl putea înfrunța și distruge în trei feluri. Primul, tăind capetele pe rând; al doilea, atingând starea misterioasă cunoscută sub numele de locul lipsei de compasiune, care distrugea importanța de sine, înfometând-o puțin câte puțin; trei, plătind pentru anihilarea monstrului cu trei mii de capete prin moartea simbolică a cuiva.

— Tăcerii-237

— Nu! Eu nu sunt niciodată supărat pe nimeni! Niciun om din lume nu poate să-mi facă vreun lucru destul de important ca să mă supere. Te superi pe oameni când simți că actele lor sunt importante. Eu nu mai simt acum așa ceva. - învățăturile-74

INSTALAȚIA STRĂINĂ

— Orice om are două minți. Una dintre ele este a noastră în întregime și este ca o voce șoptită care ne aduce întotdeauna ordine, claritate, finalitate. Cealaltă minte este *o instalație străină*. Aceasta nu ne aduce decât conflicte, ambiții, îndoială și deznădejde.

— Latura - 20

A-Nu, nu ne-am născut așa. Meschinăria și contradicțiile noastre sunt, mai degrabă, rezultatul conflictului transcendent care ne afectează pe toți, dar de care numai vrăjitorii sunt conștienți în mod dureros și iremediabil: e vorba despre conflictul celor două minți.

— Latura - 22

— Rezolvarea conflictului celor două minți ține de *voință*, a mai spus el. Vrăjitorii își cheamă *intenția* spunând clar și răspicat cuvântul „*intenție*”. *Intenția* este o forță extraordinară a universului. Atunci când vrăjitorii cheamă *intenția*, se stabilește o cale de realizare a sa, ceea ce înseamnă că vrăjitorii realizează întotdeauna ce își propun *intenția* se realizează doar atunci când este vorba despre ceva abstract.

— Latura - 23

— În cazul *recapitulării*, opțiunea secretă, pe care numai vrăjitorii o pot alege, este să-și dezvolte adevărata

mente.

— Amintirile care te bântuie nu pot veni decât din adevărata ta minte. Cealaltă minte, pe care o avem și o împărtășim cu toții este, aș zice eu, un model ieftin: de putere modestă, o singură dimensiune pentru toți. Dar acesta este un subiect pe care îl vom discuta mai târziu. Acum este în joc introducerea unei forțe dezintegratoare. Cu toate acestea, nu este vorba despre o forță care te dezintegrează pe tine – nu asta am vrut să zic. Ea dezintegrează ceea ce vrăjitorii numesc *instalația străină*, care există în tine, ca și în fiecare ființă umană. Efectul forței care se pogoară asupra ta și care dezintegrează *instalația străină* este că îi scoate pe vrăjitori din cadrul sintaxei lor.

— Latura 198

— Fiecare dintre retrăririle tale devine mai vie și mai înnebunitoare, deoarece, după cum ți-am spus deja, ai intrat într-un proces ireversibil. Adevărata ta minte iese la lumină, se trezește dintr-o stare îndelungată de letargie. Te cere *infinitatea*, a continuat el. Oricare dintre mijloacele pe care le folosește ca să-ți arate asta nu poate avea alt motiv, altă cauză sau altă valoare decât aceasta. Oricum, tu trebuie să fii pregătit pentru atacurile violente ale *infinității*. Trebuie să fii în permanență pregătit pentru o lovitură de o putere fantastică. Acesta este felul chibzuit și sănătos în care un vrăjitor se confruntă cu *infinitatea*.

— Latura-204

— Nu există nimic blând în legătură cu vrăjitoria sau cu vrăjitorii, mi-a zis don Juan după ce i-am povestit ce mi se întâmplase. Aceasta a fost prima dată când *infinitatea* s-a pogorât asupra ta în acest fel. A fost ca un fulger. Ți-a preluat complet toate simțurile. În ceea ce privește viteza viziunilor tale, tu ești acela care trebuie să înveți să o potrivești. Unora dintre vrăjitori, asta le ia o viață întreagă. Din acest moment însă, energia îți va apărea ca și cum ar fi proiectată pe un ecran de cinema. Dacă înțelegi proiecția sau nu, asta e o altă poveste, a continuat el. Pentru a da o interpretare exactă, ai nevoie de

experiență. Eu, unul, îți recomand să nu fii timid și să începi chiar acum. Citește energia de pe perete! Adevărata ta minte iese la iveală, și nu are nimic de-a face cu cealaltă minte, care este o *instalație străină*. Permite-i adevăratei tale minți să stabilească viteza. Stai liniștit și nu te îngrijora, orice se întâmplă.

— Latura-206

— Au descoperit că, de fapt, nu suntem niciodată singuri, îmi răspunse cât putu de clar. Suntem însoțiți de un animal de pradă venit din negura universului, care a preluat controlul asupra vieților noastre. Oamenii îi sunt prizonieri. Animalul de pradă este stăpânul și dumnezeul nostru. Ne-a făcut ascultători și neajutorați. Dacă vrem să protestăm, ne înăbușă protestele. Dacă vrem să acționăm independent, ne impune să nu facem asta.

— Latura-256

— De ce au preluat controlul animalele de pradă, don Juan? Trebuie să existe o explicație logică.

— Există o explicație, replică don Juan, care este cea mai simplă din lume. Au preluat controlul pentru că noi reprezentăm hrana lor, ne storc fără milă fiindcă noi îi susținem. La fel cum noi creștem pui în cotețe - *gallineros* - animalele de pradă ne cresc pe noi în *humaneros*. Astfel, mâncarea le este tot timpul la îndemână.

— Latura-257

— Vreau să apelez la partea analitică a minții tale, spuse don Juan. Gândește-te puțin și spune-mi cum ai explica contradicția dintre inteligența inginerească a omului și stupiditatea sistemului lui de credințe sau stupiditatea comportamentului lui contradictoriu. Vrăjitorii cred că animalele de pradă ne-au constituit sistemul de valori, noțiunile de bine și rău, moravurile sociale. Ei sunt cei care ne-au inoculat speranțele și visele de mărire sau eșec. Ei ne-au dat avariția, lăcomia, lașitatea. Animalele de pradă sunt cele care ne determină să fim complezenți - satisfăcuți de noi înșine, banali, egocentrici.

— Dar cum reușesc să facă lucrul ăsta, don Juan? l-am întrebat enervat parcă și mai mult de ceea ce spunea.

Ne șoptesc la ureche în timp ce dormim?

— Nu, nu fac așa. Ce idioteție! îmi răspunse zâmbind. Sunt mult mai eficienți și organizați. Ca să ne păstreze ascultători și slabi, animalele de pradă s-au angajat în strategii extraordinare – extraordinare, evident, din punctul de vedere al unui strateg militar. În schimb, groaznice din punctul de vedere al celor care suferă de pe urma lor. Ne-au dat mintea lor! înțelegeți? Animalele de pradă ne-au dat mintea lor, care a devenit mintea noastră. Mintea lor este barocă, contradictorie, posacă, plină de teama de a fi oricând descoperiți. Știu că, deși nu ai fost niciodată înfometat, continuă el, suferi de frica foamei, care nu este nimic altceva decât anxietatea animalului de pradă, neliniștit că în orice moment poate fi descoperit și nu va mai avea mâncare. Prin intermediul minții, care este, la urma urmei, mintea lor, animalele de pradă injectează în viața ființelor umane tot ceea ce au ele nevoie. Și se asigură astfel că noi vom fi ca un tampon între ele și frica lor.

— Nu că nu pot accepta toate astea la justa lor valoare, don Juan, numai că sunt atât de odioase, încât mă înspăimântă. Mă forțează să trec în partea adversă. Dacă e adevărat că ne mănâncă, cum reușesc să facă asta?

Don Juan zâmbi larg. Era foarte mulțumit. Mă lămuri că vrăjitorii *văd* ființele umane-copii ca pe niște mingi ciudate, luminoase, de energie, înconjurate din cap până-n picioare de o aură ca o manta ajustată pe coconul de energie. Spunea că *mantaua luminoasă a conștientizării* este hrana animalelor de pradă și că atunci când ființa umană ajunge la maturitate, din *mantaua luminoasă a conștientizării* nu mai rămâne decât o fâșie îngustă care merge de la pământ până în vârful degetelor. Acea fâșie îi permite omenirii să trăiască în continuare, dar la limită.

Ca prin vis, îl auzeam pe don Juan Mătuș explicându-mi că omul este singura specie care, după câte știe el, are *mantaua luminoasă a conștientizării* în afara coconului luminos. Prin urmare, el a devenit o pradă foarte ușoară pentru un tip de conștientizare de o altă natură, cum este

cea a animalului de pradă.

Îmi spuse apoi cel mai dureros lucru dintre toate cele de până acum: cum că acea fâșie îngustă de conștiință este epicentrul autorefecției unde oamenii sunt blocați pe vecie. Jucându-se cu autorefecția noastră, care este, de fapt, singurul dram de conștiință care ne-a rămas, animalele de pradă creează momente de conștientizare pe care le consumă apoi fără scrupule. Ne creează false probleme pentru a ne forța să generăm aceste momente de conștientizare și astfel ne țin în viață pentru a-i hrăni cu energia așa-ziselor noastre griji.

— Latura-258 - 259

— Vrajitorii Mexicului antic, spuse, *au văzut* animalul de pradă. L-au numit *zburătorul* fiindcă sărea prin aer. Nu este o priveliște frumoasă. Este o umbră uriașă, impenetrabilă și întunecată care sare prin aer, apoi aterizează pe pământ. Vrajitorii Mexicului antic au fost destul de supărați când și-a făcut apariția pe pământ. S-au gândit că omul trebuie să fi fost o ființă completă cândva, cu intuiții extraordinare, momente de conștientizare, care s-au dezvoltat în mituri în zilele noastre. Și, apoi, totul a dispărut, iar astăzi avem un om sedat.

— Latura-261

— Acest animal de pradă, care este, bineînțeles, o *ființă netrupească*, nu este chiar invizibil cum sunt alte *ființe netrupești*. Când suntem copii îl vedem și ni se pare atât de îngrozitor, încât decidem să nu-l mai vedem. Copiii, evident, ar vrea să insiste asupra acestei imagini, dar lumea din jurul lor îi convinge să nu facă asta. Singura alternativă a omenirii este disciplina. Disciplina este singura rețineră. Prin disciplină nu înțeleg rutina nemiloasă: mă trezesc în fiecare dimineață la cinci și jumătate și mă spăl cu apă rece până mă învinețesc. Vrajitorii înțeleg disciplina drept capacitatea de a te confrunta cu seninătate cu situații care nu și-au găsit locul între așteptările noastre. Pentru ei, disciplina este o artă: arta de a te confrunta cu *infinitatea* fără a da vreun pas înapoi, nu pentru că sunt mari și tari, ci pentru că sunt

plini de teamă și de respect.

— Latura-262

— Vrajitorii spun că disciplina face ca *mantaua luminoasă a conștientizării* să nu mai fie pe gustul *zburătorului*, mi-a zis don Juan, cercetându-mi atent figura ca și cum ar fi încercat să descopere vreun semn că nu l-aș crede. Zburătorii sunt, astfel, bulversați. Probabil că o *manta luminoasă a conștientizării* pe care să nu o poată devora scapă sistemului lor de cunoaștere. După momentul de bulversare, nu mai au altă soluție decât să pună punct faptelor lor nefaste. Dacă un timp animalele de pradă nu ne devorează *mantaua luminoasă a conștientizării*, aceasta va continua să crească, mi-a mai spus don Juan. Pentru a simplifica această problemă la maximum, putem spune că vrajitorii, prin disciplina lor, țin animalele de pradă la distanță îndeajuns de mult timp pentru ca *mantaua luminoasă a conștientizării* care le aparține să crească dincolo de degetele de la picioare. Odată ce trece de acestea, revine la dimensiunea sa firească. Vrajitorii Mexicului antic spuneau că *mantaua luminoasă a conștientizării* este aidoma unui copac. Dacă nu este tuns, revine la dimensiunile sale firești. În momentul în care conștientizarea depășește nivelul degetelor de la picioare, manevrele extraordinare ale percepției devin un lucru obișnuit. Marele secret al vrajitorilor timpurilor apuse, a continuat don Juan, era să înfrâneze *mintea zburătorului* cu disciplină. Au descoperit că dacă încărcau *mintea zburătorului* cu *tăcerea interioară*, *instalația străină* abandonează terenul, conferind oricărui dintre practicanții implicați în această manevră certitudinea totală asupra originii străine a minții. *Instalația străină* se întoarce, n-ai nicio grijă, dar revine slăbită și procesul gonirii *instalației străine* devine rutină, până când aceasta abandonează cu totul. Tristă zi! Este ziua când trebuie să te bazezi pe propriile tale puteri, care sunt aproape nule. Nu mai există nimeni care să-ți spună ce să faci. Nu mai există nicio minte străină care să-ți dicteze imbecilitățile cu care ești obișnuit. Învățătorul meu, nagualul Julian îi

prevenea pe toți discipolii săi, a continuat don Juan, că aceasta este cea mai grea zi din viața unui vrăjitor, pentru că mintea adevărată, cea care ne aparține, suma tuturor experiențelor noastre a devenit sfioasă, nesigură și capricioasă după o viață în care a fost dominată. Eu, unul, ți-aș zice că acela este momentul în care începe adevărata luptă pentru un vrăjitor. Restul nu este decât punerea în scenă

— Disciplina încarcă mintea străină până la refuz, mi-a răspuns. Deci, prin disciplină, vrăjitorii înving *instalația străină*.

— Latura-263 - 264

— Sunt într-o așa măsură incorigibil, mi-a zis el, că voi mai administra încă un șoc *minții zburătorului* pe care o porți în tine. Îți voi dezvălui unul dintre cele mai extraordinare secrete ale vrăjitoriei. Îți voi descrie o descoperire la care vrăjitorii au lucrat mii de ani pentru a o verifica și consolida.

S-a uitat la mine zâmbind malițios și mi-a zis:

— *Mintea zburătorului* fuge definitiv atunci când un vrăjitor reușește să prindă în mâini forța vibrantă care ne ține laolaltă ca pe un conglomerat de câmpuri de energie. Dacă un vrăjitor reușește să strângă această forță în mâini îndeajuns de mult, *mintea zburătorului* abandonează lupta. Iar tu vei face exact cum ți-am spus eu: vei apuca energia care te ține laolaltă.

Am avut cea mai bizară reacție pe care mi-aș fi putut-o imagina. Ceva s-a zgâlțâit în interiorul meu, ca și cum primisem o lovitură. Am fost imediat copleșit de o frică nejustificată pe care am asociat-o imediat cu fondul meu religios.

Don Juan m-a măsurat din priviri:

— Te temi de mânia lui Dumnezeu, nu-i așa? mi-a zis. Stai liniștit, aceasta nu este frica ta. Este, de fapt, frica, *zburătorului*, care știe că vei face exact ce îți spun eu.

Cuvintele sale nu au reușit să mă calmeze vreun pic. Mă simțeam și mai rău. Tremuram din tot corpul și nu aveam nicio posibilitate de a opri această stare.

— Să nu-ți faci nicio grijă, mi-a zis don Juan calm. Știi sigur că aceste atacuri trec foarte repede. *Mintea zburătorului* nu este capabilă de concentrare.

După un moment totul a încetat, după cum îmi spusese don Juan. Ar fi un eufemism să spun că eram uimit. Era pentru prima dată în viața mea când nu știam dacă veneam sau plecam. Voiam să mă ridic de pe scaun și să mă plimb, dar eram îngrozit. Eram plin de logică și, în același timp, de o teamă copilărească. Am început să inspir adânc, fiindcă o transpirație rece îmi acoperea corpul. Mi-am imaginat o priveliște îngrozitoare: umbre negre mișcătoare urmărindu-mă și sărind în jurul meu.

Am închis ochii și mi-am lăsat capul pe brațul scaunului.

— Nu știu ce să mai fac, don Juan. În seara asta, ai reușit să mă zăpăcești de tot.

— Ești chinuit de o luptă interioară, spuse don Juan. În sinea ta, știi că accepți ideea că o parte importantă din tine, *mantaua luminoasă a conștientizării*, o să servească drept hrană unor entități incompreensibile. Și, în același timp, o altă parte din tine se opune cu toată forța acestei idei. Revoluția vrăjitorilor, continuă el, constă în faptul că ei refuză să onoreze înțelegeri la care nu au luat parte. Nu m-a întrebat nimeni dacă vreau să fiu mâncat de ființe dotate cu un alt tip de conștientizare. Am fost adus pe lume de părinții mei ca să fiu, ca și ei, hrană și cu asta basta.

— Latura-265 - 266

— *Zburătorii* sunt o parte esențială a universului, continuă el, și trebuie să fie luați ca atare: monstruoși, dar îți inspiră respect în același timp. Prin ei universul ne încearcă. Noi suntem niște sonde energetice create de univers, spuse el, ca și cum ar fi făcut abstracție de prezența mea, și asta pentru că noi suntem posesorii unei energii care are capacitatea de conștientizare a faptului că noi suntem mijlocul prin care universul devine conștient de el însuși. *Zburătorii* sunt adversari implacabili, nu pot fi considerați altceva. Dacă reușim să înțelegem asta,

universul ne va permite să mergem mai departe.

— Latura-268

— Această idee ciudată, mi-a zis el rar, măsurând efectul pe care îl aveau cuvintele sale, este că toate ființele umane au exact aceleași reacții, gânduri și sentimente. Răspund mai mult sau mai puțin identic la același tip de stimuli. Reacțiile par ușor estompate de limbaj, dar cum îl dai de-o parte, rămân exact aceleași reacții care asediază toate ființele umane de pe Pământ. Mi-ar plăcea să te mai gândești la asta, ca un specialist în științe sociale, desigur, și să vezi dacă reușești să dai o explicație pentru această omogenitate.

— Latura-270

INTENȚIA - SPIRITUL

— Eu spun că este o problemă simplă. Poate că spun că este simplă, deoarece o practic de atâta timp. Tot ce ai tu de făcut este să-ți supui intenția unui control vamal. Ori de câte ori te afli în lumea „tonalului”, trebuie să fii un „tonal” impecabil; fără prostii iraționale. După cum ori de câte ori te vei găsi în lumea „nagualului”, trebuie să fii tot atât de impecabil; fără prostii raționale. Pentru un luptător, intenția este o poartă între cele două lumi. Ea se închide complet în spatele lui când trece într-un sens sau altul.

— Pov-190

— Au numit-o *intenție* și au descris-o drept ghidarea *voinței* cu un anumit scop, energia alinierii.

— Focul-189

— A repetat la nesfârșit că manevrarea *intenției* începe cu o comanda dată ție însuși; comanda este apoi repetată până devine comanda Vulturului, după care punctele de asamblare se deplasează corespunzător în clipa în care luptătorii ating starea de liniște interioară. - rocuui i

— Vrăjitorii își cheamă *intenția* spunând clar și răspicat cuvântul „*intenție*”. *Intenpa* este o forță extraordinară a universului. Atunci când vrăjitorii cheamă *intenpa*, se stabilește o cale de realizare a sa, ceea ce înseamnă că vrăjitorii realizează întotdeauna ce își propun

intenția se realizează doar atunci când este vorba despre ceva abstract.

— Latura - 23

— Mi-a răspuns că atât pașii mei, cât și ai săi erau ghidați de *infinitate*, și că evenimentele ce păreau ghidate de întâmplare erau, de fapt, ghidate de *latura activă a infinității*. El o numea *intenție*.

— Latura - 90

— În univers există o forță incomensurabilă și indescriptibilă, pe care vrăjitorii o numesc *intenție*, și că absolut tot ce se află în cosmos este legat de această *intern pe*. Vrăjitorii sau luptătorii, cum îi mai denumea el, se preocupă de discutarea, înțelegerea și utilizarea acestor legături.

— Tăcerii-12

— Pentru vrăjitori, trecutul înseamnă faptele altor vrăjitori din vremuri de mult apuse

Or, nimic nu le oferă vrăjitorilor o viziune mai clară asupra *intenției* decât povestirile despre alți vrăjitori care s-au străduit să înțeleagă aceeași forță.

— Tăcerii-20

— Pentru tine, a-i învăța pe alții înseamnă să vorbești despre tipare, mi-a spus el. Pentru un vrăjitor, a-i învăța pe alții este ceea ce nagualul face pentru ucenicii săi. îi ajută să se adape la forța supremă a universului: *intenția*, forța care schimbă și reazăză lucrurile sau le păstrează așa cum sunt.

— Tăcerii-27

— Singura cale de a cunoaște *intenția*, mi-a răspuns el, este să intri în contact direct printr-o legătură vie care există între *intenție* și toate făpturile înzestrate cu simțuri. Vrăjitorii definesc *intenpa* ca fiind „indescriptibilul”, „abstractul”, „nagualul”. Eu prefer denumirea de „nagual”, dar cum ea se suprapune definiției maestrului sau binefăcătorului, care se numește și el nagual, am decis să rămân la termenul de „spirit”, *intenție*, „abstract”.

— Tăcerii-28

— Adevărul adevărat este că spiritul se dezvăluie

tuturor cu aceeași intensitate și consecvență, dar numai vrăjitorii, și mai ales nagualii, sunt capabili să descifreze aceste revelații.

— Tăcerii-31

— *Intenția* creează edificii în calea noastră și ne invită să intrăm. Așa ajung vrăjitorii să înțeleagă ce se întâmplă în jurul lor ordinea primordială Pentru mine înseamnă două lucruri:

atât edificiul pe care *intenția* îl înalță într-o fracțiune de secundă, așezându-l în fața noastră, ca să pășim în el, cât și semnele pe care ni le dă, ca să nu ne rătăcim o dată ce pătrundem înăuntru.

— Tăcerii-42

— Ți-am spus că despre spirit nu se poate vorbi, a continuat el, fiindcă spiritul nu poate fi cunoscut decât în mod direct.

— Tăcerii-51

— Al doilea miez abstract al poveștilor cu vrăjitori se numește lovitura spiritului, a spus el. Primul miez, manifestările spiritului, reprezintă edificiul pe care *intenția* îl clădește și-l așază în calea unui vrăjitor, invitându-l apoi să intre. Este edificiul *intenției văzut* de un vrăjitor. Lovitura spiritului este același edificiu văzut de un novice, invitat – sau mai curând forțat – să intre.

— Tăcerii-54

— Binefăcătorul meu a înțeles că se găsea acolo ca să fie un mijlocitor pentru spirit. Fără intervenția spiritului, întâlnirea cu binefăcătorul meu nu ar fi însemnat nimic.

— Tăcerii-55

— Mi-a spus că un nagual putea fi mijlocitor doar după ce spiritul își manifesta acordul de a fi utilizat – fie aproape imperceptibil, fie prin porunci explicite. Prin urmare, nagualul nu-și putea alege ucenicii după voința și calculele proprii. Dar o dată ce spiritul își revela voința prin semne, nagualul nu-și cruța niciun efort ca s-o ducă la îndeplinire

Don Juan a spus că înaintarea pe calea vrăjitorilor este, în general, un proces drastic, al cărui scop este acela

de a disciplina veriga de legătură. Legătura omului de rând cu *intenția* este practic moartă, iar vrăjitorii încep cu o verigă inutilă, pentru că ea nu răspunde voluntar.

A subliniat că, pentru a reactiva legătura, vrăjitorii au nevoie de un scop riguros și puternic – o stare de spirit specială, denumită *intenție neînduplecată*. Acceptarea faptului că nagualul este singura ființă capabilă de a aduce *intenția neînduplecată* reprezintă partea cea mai dificilă a uceniciei vrăjitorului. Am protestat că eu nu vedeam în ce consta dificultatea.

— Ucenicul e o persoană care luptă să-și reînvie legătura cu spiritul, mi-a explicat el. O dată reactivată legătura, el nu mai este ucenic, dar până atunci, pentru a-și urma calea, are nevoie de un scop puternic, care, bineînțeles, lipsește. Așadar, el îi îngăduie nagualului să-i furnizeze scopul, iar pentru aceasta e nevoie să renunțe la propria-i individualitate. Iată în ce constă dificultatea.

Mi-a reamintit ceva ce-mi spusese adeseori: că voluntarii nu erau bineveniți în lumea vrăjitorilor, pentru că ei aveau deja un scop al lor, ceea ce le făcea extrem de dificilă renunțarea la individualitate. Dacă lumea vrăjitorilor pretindea idei și acțiuni contrare scopului voluntarilor, aceștia, pur și simplu, refuzau să se schimbe.

— Tăcerii-55 - 56

— Vrăjitorii spun că starea de conștiință elevată este poarta spre *intenție*, a explicat don Juan. Și o folosesc ca arare.

— Tăcerii-93

— El a subliniat că *intenția* nu este ceva ce poate fi folosit, manevrat sau mișcat oricum – însă poate fi folosită, manevrată sau mișcată după dorință. Această contradicție, a spus el, este esența vrăjitoriei.

— Tăcerii-110

AIntenția este chemată cu ochii

Mi-a explicat că, în momentul în care punctul de asamblare se mută în poziția lipsei de compasiune, ochii încep să strălucească. Cu cât punctul e mai bine fixat în noua lui poziție, cu atât ochii strălucesc mai intens.

— Tăcerii-129

— Neînduplecarea face să strălucească ochii vrăjitorilor, iar strălucirea aceasta cheamă *intenția*. Fiecare loc în care se mută punctele de asamblare ale vrăjitorilor este indicat printr-o strălucire specifică a ochilor. Cum ochii lor își au propria lor memorie, ei pot comanda rememorarea oricărui loc, evocând strălucirea asociată cu acel loc.

Mi-a explicat că motivul pentru care vrăjitorii pun atât de mare accent pe strălucirea ochilor și pe privire este că ochii se află în legătură directă cu *intenția*. Oricât ar părea de contradictoriu, adevărul este că ochii se găsesc doar într-o legătură superficială cu viața cotidiană. Conexiunea lor profundă este cu abstractul. Nu puteam pricepe cum de ochii mei stocau astfel de informații, lucru pe care i l-am spus și lui don Juan. Răspunsul lui a fost că posibilitățile omului sunt atât de mari și de misterioase, încât vrăjitorii, în loc să se gândească la ele, preferă să le exploreze, fără a spera să le înțeleagă vreodată.

— Tăcerii-13 O-131

— Nu-i greu. La urma urmei, ochii tuturor ființelor vii pot mișca punctul de asamblare al altei făpturi, mai ales dacă ochii lor se concentrează asupra *intenției*.

— Tăcerii-134

— Supapa de siguranță a vrăjitorilor constă în faptul că, în momentul în care ochii lor se concentrează cu adevărat asupra *intenției*, nu-i mai interesează să hipnotizeze pe nimeni.

— Tăcerii-135

— Vrăjitorii cred că, atunci când omul a devenit conștient că știa și a vrut să fie conștient de ceea ce știa, a pierdut tocmai această știință. Această cunoaștere fără cuvinte, pe care n-o poți descrie, este, desigur, *intenția* - spiritul, abstractul

— Înseamnă că omul a renunțat la cunoașterea fără cuvinte, de dragul lumii rațiunii, a răspuns el. Cu cât se agață mai mult de lumea rațiunii, cu atât *intenția* devine mai efemeră.

— Tăcerii-149

— Spiritul se exprimă în conformitate cu impecabilitatea nagualului. Spiritul poate deplasa punctul de asamblare grație simplei prezențe a unui nagual impecabil.

A spus că dorise să clarifice acest subiect întrucât, dacă nu era înțeles cum trebuia, aducea nagualul înapoi la importanța de sine, ceea ce însemna distrugerea lui.

— Tăcerii-162 - 163

— Ceea ce vezi tu, mi-a spus, e rezultatul luptei mele de o viață. Ai în fața ochilor un vrăjitor care a învățat, în sfârșit, să urmeze intențiile spiritului, atât și nimic mai mult.

Ți-am descris în multe feluri diversele etape prin care trece un luptător pe calea cunoașterii, a continuat el. Din punctul de vedere al conexiunii cu intenția, un luptător parcurge patru etape. În prima, are o legătură ruginită și ineficace cu intenția. În cea de a doua, reușește să purifice această legătură. În cea de a treia, încearcă s-o manevreze. Iar în cea de a patra, învață să accepte intențiile spiritului.

— Tăcerii-217

— Don Juan a spus că Nagualul Elias îl asigurase că spiritul nu ascultă decât când vorbitorul i se adresează prin gesturi. Iar gesturile nu sunt semne sau mișcări ale trupului, ci acte de autentic abandon, de generozitate și umor. Ca gest față de spirit, vrăjitorii dau la iveală tot ce este mai bun din ei, oferindu-l abstractului, fără alte cuvinte.

— Tăcerii-230

— El mi-a spus că dacă voiam să zbor, trebuia să chem „intenția” de a zbura. Apoi mi-a arătat cum făcea el asta și a sărit în aer și a plutit în cerc, ca un zmeu gigantic. Sau făcea să apară lucruri în mâna lui. El spunea că deținea „intenția” multor lucruri și putea să cheme acele lucruri „intenționându-le”. Deosebirea dintre el și Silvio Manuel era că Silvio Manuel, fiind maestru al „intenției”, știa „intenția” oricărui lucru.

I-am spus că explicația ei avea nevoie de mai multe lămuriri. Ea părea că se luptă să-și ordoneze în minte cuvintele.

— Am învățat „intenția” zborului, a spus ea, repetând toate sentimentele pe care le-am avut în timp ce zburam în „visat”. Acesta era doar un lucru. Nagualul a învățat în viața lui „intenția” a sute de lucruri. Dar Silvio Manuel s-a dus direct la sursă. A atins-o. El nu mai trebuia să învețe „intenția” vreunui lucru. El era una cu „intenția”. Problema era că el nu mai avea dorințe, deoarece „intenția” nu are dorințe proprii, așa că trebuia să se bazeze pe Nagual pentru actul volițional. Cu alte cuvinte, Silvio Manuel putea face tot ce dorea Nagualul. Nagualul direcționa „intenția” lui Silvio Manuel. Dar întrucât Nagualul nu avea nici el dorințe, cea mai mare parte a timpului ei nu făceau nimic.

— Darul V-150

— Dar în momentul acesta anume - deoarece vorbim despre prima poartă a visatului - scopul visatului este de a intenționa corpul tău energetic să devină conștient că adormi. Nu te forța să devii conștient că adormi. Lasă corpul tău energetic să facă asta. Să intenționezi e să dorești fără a dori, să faci fără a face. Acceptă testul intenției, a continuat el. Pune-ți hotărârea tacită - fără să stai pe gânduri - să lucreze în a te convinge că ai ajuns la corpul tău energetic și că ești un visător. Făcând aceasta, te vei pune automat în situația de a fi conștient că adormi.

— Cum pot să mă conving că sunt un visător, când, de fapt, nu sunt?

— Cum auzi că trebuie să te convingi, cum, automat, devii mai rațional. Cum poți să te convingi că ești un visător, când, de fapt, nu ești? Intenția înseamnă ambele lucruri: actul de a te convinge că ești într-adevăr un visător - deși nu ai mai visat niciodată până acum - și actul de a fi convins.

— Ai în vedere că trebuie să-mi spun că sunt un visător și să fac tot posibilul să o și cred? Asta trebuie să fac?

— Nu, nu asta. Intenția e mult mai simplă și, în același timp, infinit mai complexă decât atât. Ea reclamă imaginație, disciplină și fermitate. În cazul nostru, să intenționezi înseamnă să capeți cunoașterea corporală incontestabilă că ești un visător. Simți că ești un visător cu toate celulele din trup.

— Vis-41

— Nu există vreo metodă de a intenționa care se poate învăța. Te deprinzi să o faci prin practică.

— Vis-198

— Nu știu asta și nici ea nu știe. Totul depinde de spirit. Adevăratul conducător al jocului. Noi nu suntem jucători independenți. Suntem doar pioni în mâinile lui.

— Vis-243

ISTORIA PERSONALĂ

— Faptul că știu că sunt sau nu, un indian Yaqui nu înseamnă istorie personală. Doar dacă cineva știe asta, devine istorie personală. Și te asigur că nimeni nu va ști asta cu siguranță.

— Ix-28

— Pe de altă parte dacă nu ai istorie personală, nu sunt necesare explicațiile; nimeni nu este supărat sau deziluzionat de faptele tale. Iar mai presus de toate, nimeni nu te va deranja cu gândurile sale.

— Ix-29

— Nimeni nu cunoaște istoria mea personală. Nimeni nu știe ce sau cine sunt. Nici chiar eu.

— Ix

31

— Începând cu lucruri simple, ca de exemplu să nu spui ceea ce faci cu adevărat. Apoi trebuie să părăsești pe oricine te cunoaște bine. Asta va crea în jurul tău o ceață.

— Ix-32

— Ceea ce este rău, e că, o dată ce te cunosc, devii ceva de la sine înțeles, iar din acel moment nu vei mai fi în stare să întrerupi densitatea gândurilor lor.

— Ix-32

— De acum încolo, trebuie să le arăți oamenilor pur

și simplu ceea ce vrei să le arăți, dar fără să le spui vreodată cum ai făcut-o.

— Ix-33

— Vezi, a continuat el, avem doar două alternative: ori continuăm totul simplu și real, ori nu. Dacă o urmărim pe prima, ajungem să ne plititim groaznic de noi înșine și de lumea noastră. Dacă o urmărim pe a doua și ne ștergem istoria personală, creăm în jurul nostru o ceață, o stare foarte incitantă și misterioasă, în care nu știe nimeni de unde va sări iepurele, nici chiar noi înșine. M-am plâns că pierderea istoriei personale nu ar face decât să îmi mărească senzația de nesiguranță.

— Când nimic nu este sigur, rămânem permanent în alertă, permanent în gardă, a spus el. E mult mai captivant să nu știi din ce tufiș va sări iepurele, decât să te porți ca și cum ai ști totul.

— Ix-34

LUPTĂTOR

— Indiferent ce faci tu acum, asta poate fi ultima ta bătălie. Nu există nicio putere care să garanteze că mai ai de trăit dincolo de această clipă.

— Ix-105

— Acțiunile noastre au putere. În special, când persoana care acționează știe că ele reprezintă ultima sa bătălie. Există o fericire ciudată și mistuitoare în a acționa în deplină cunoștință de cauză că tot ceea ce faci poate fi foarte bine ultima ta faptă pe pământ. Îți recomand să îți reconsideri viața și să acționezi în lumina acestei idei.

— Ix-lob-107

A-Nu are sens. Dacă este acolo și mă așteaptă, de ce să mă gândesc la ea?

— Nu am spus că trebuie să te îngrijorezi din cauza ei.

— Atunci, ce trebui să fac?

— Folosește-o. Concentrează-ți atenția pe legătura existentă între tine și moartea ta, fără remușcări sau tristețe, sau grijă. Concentrează-ți atenția asupra faptului că nu ai timp la dispoziție și lăsați acțiunile să decurgă

conform acestei convingeri. Consideră că fiecare acțiune a ta este ultima ta bătălie pe pământ. Doar în aceste condiții acțiunile tale vor avea putere adevărată. Altfel, ele vor fi atât timp cât vei trăi doar acțiunile unui om timid.

— Ix-108

— Trebuie să înțelegi că un luptător nu este un nebun. Un luptător este un vânător imaculat, care vânează putere; el nu este un bețiv, niciun nebun și nu are nici timpul, nici dispoziția pentru a se grozăvi sau pentru a se minți, sau pentru a face o mișcare greșită. Miza este prea mare pentru așa ceva. Miza este viața lui perfect ordonată care i-a luat atât de mult timp ca s-o lege și s-o perfecționeze. El n-o să lase totul deoparte din cauza unei greșeli stupide de calcul, luând ceva drept altceva. „Visatul” este real pentru un luptător pentru că în el acesta poate acționa deliberat, el poate alege și refuza, poate alege dintr-o varietate de subiecte pe acela care conduce la putere și apoi îl poate manipula și folosi, în timp ce în visele obișnuite, el nu poate acționa deliberat. Dacă vrei să compari lucrurile, pot spune că probabil este chiar mai real. În „vis” ai putere; poți schimba lucrurile; poți afla nenumărate fapte ascunse; poți controla orice dorești.

— Ix-116 - 117

— Orice luptător poate deveni un om al cunoașterii. Așa cum ți-am spus, un luptător este un vânător impecabil, care vânează putere. Dacă el reușește în vânătoarea lui, poate deveni un om al cunoașterii.

— Ix-133

— Și am vrut să-ți arăt că poți să te stimulezi dincolo de limitele tale, dacă te afli în starea potrivită. Un luptător își creează propria stare sufletească. Tu nu ai știut asta. Frica te-a trecut în starea unui luptător, dar acum că știi despre ea, orice te poate ajuta pentru a o obține.

— Ix-147

— Este nevoie de o atitudine de luptător pentru fiecare acțiune, a spus el. Altfel, devii distorsionat și urât. Într-un mod de viață fără această atitudine nu există

putere. Uită-te la tine! Totul te ofensează și te deranjează. Te tânguiești și te plângi și crezi că oricine te poate face să dansezi cum vrea el. Ești o frunză în bătaia vântului. Nu există putere în viața ta. Ce sentiment urât trebuie să fie! Pe de altă parte un luptător este un vânător. El calculează totul. Acesta-i controlul. Dar, o dată ce calculele lui se termină, el acționează. Îl lansează. Acesta-i abandonul. Un luptător nu este o frunză în bătaia vântului. Nimeni nu-l poate împinge; nimeni nu-l poate determina să facă ceva împotriva lui sau împotriva judecății lui. Un luptător este canalizat spre supraviețuire și el supraviețuiește în cea mai bună dintre toate manierele posibile.

— Ix-147

— Un luptător poate fi rănit, dar nu ofensat, a spus el. Pentru un luptător, în acțiunile semenilor săi, nu există nimic care să-l ofenseze, atât timp cât el însuși acționează într-o stare potrivită. În noaptea aceea nu ai fost ofensat de felină. Faptul că te-a urmărit nu te-a enervat. Nu te-am auzit blestemând-o, nici nu te-am auzit spunând că nu avea dreptul să te urmărească. Atât cât știai tu, era o pumă crudă și rea. Dar asta n-a contat în timp ce te luptai să o evii. singurul lucru important era să supraviețuiești. Și asta ai și făcut foarte bine. Dacă ai fi fost singur și Duma te-ar fi prins și te-ar fi sfârtecat de moarte, n-ai fi avut niciodată posibilitatea de a te **d**, te simți ofensat de acțiunile ei. Starea unui luptător nu este atât de exagerată pentru lume; va. Ai nevoie de ea pentru a depăși orice fleac.

— Ix-148

— Acesta-i locul ultimei tale rezistențe, a spus. O să mori aici, indiferent unde ești. Fiecare luptător are un loc unde moare. Un loc predilect, care este plin de amintiri de neuitat, unde și-au lăsat marca evenimente pline de putere, un loc unde el a fost martor, unde i-au fost dezvăluite secrete, un loc în care el și-a adunat puterea personală. Un luptător are obligația să se întoarcă la acel loc de predilecție ori de câte ori atinge puterea, pentru a o aduna acolo. El se duce acolo ori în persoană, ori cu

ajutorul „visatului”.

— IX-184

— Partea cea mai dificilă în comportamentul luptătorului este să-și dea seama că lumea este o senzație. Când realizezi o „non-acțiune”, simți lumea și o faci prin liniile sale când faci ceva cu oamenii, a spus el, grija trebuie să fie doar aceea de a prezenta cazul corpurilor lor. Asta am încercat să fac tot timpul cu tine, să-ți las corpul să știe. Pe cine interesează dacă înțelegi sau nu?

— IX-231

— Tot ce ai făcut în noaptea aceea a fost o stângăcie, a spus. Mai întâi de toate, te-ai dus la petrecere ca să pierzi timpul, ca și cum ar fi fost timp de pierdut. Asta te-a slăbit.

— Vrei să spui că nu ar trebui să mă duc la petreceri?

— Nu, nu vreau să spun asta. Te poți duce în orice loc dorești, dar dacă o faci, trebuie să-ți asumi întreaga responsabilitate pentru această acțiune. Un luptător își trăiește viața strategic. El s-ar duce la o petrecere sau la o reuniune doar dacă ar cere-o strategia lui. Asta înseamnă, bineînțeles, că el ar fi sub autocontrol total și ar realiza toate acțiunile pe care le-ar considera necesare.

— IX-267

— Să nu te duci acolo deloc, sau să te duci doar pentru un anumit motiv. După ce te-ai vânturat cu mexicanii, erai slăbit și „la Cătălină” a folosit prilejul acela. Așa că s-a pus în drum și te-a așteptat. Corpul tău știa că ceva nu era în regulă și totuși i-ai vorbit. Asta a fost teribil. Nu trebuie să spui nici un singur cuvânt adversarului tău în timpul unei astfel de întâlniri. Apoi i-ai întors spatele. Asta a fost încă și mai rău. Apoi ai fugit de ea și ăsta a fost cel mai rău lucru pe care-l puteai face! Se pare că e stângace. Un vrăjitor care se respectă te-ar fi doborât atunci, în clipa în care i-ai întors spatele și ai fugit. Așa că singura ta apărare este să stai pe loc și să-ți execuți dansul.

— IX-268

— Există ceva de care ar trebui să fi conștient de

acum, a spus don Juan. Eu îi spun centimetrul cub de șansă. Toți, indiferent că suntem sau nu luptători, avem un centimetru cub de șansă, care ne sare în fața ochilor, din când în când. Diferența între un om normal și un luptor este că luptătorul este conștient de asta și una dintre sarcinile lui este să fie vigilent, să aștepte deliberat, astfel încât, atunci când centimetrul lui cub de șansă îi sare în față, să aibă viteza necesară, curajul de a-l prinde.

— Ix-276

— Doar un luptător poate rezista pe drumul cunoașterii, a spus el. Pentru că arta lui constă în a găsi un echilibru între spaima de a fi om și minunea de a fi om.

— Ix-314

— Omul obișnuit caută certitudinea în ochii interlocutorului și îi spune încredere în sine. Luptătorul caută perfecțiunea în proprii ochi și îi spune simplitate. Omul obișnuit e legat de semenii săi, în timp ce luptătorul e legat doar de el însuși. Probabil că tu vânezi curcubeie. Cauți încrederea omului obișnuit, când colo ar trebui să cauți simplitatea luptătorului. Diferența dintre ele e remarcabilă, încrederea în sine cere să știi ceva sigur; simplitatea cere să fii impecabil în acțiuni și sentimente.

— Pov16

— Acum știu că umilința luptătorului nu seamănă cu cea a cerșetorului. Luptătorul nu-și pleacă niciodată capul, în fața nimănui, dar în același timp nu permite nimănui să-și plece capul în fața sa. Pe de altă parte, cerșetorul cade în genunchi la scoaterea pălăriei și șterge podeaua în fața oricui crede el că e mai sus decât el; dar el cere, în același timp, ca oricine e mai mic decât el să șteargă podeaua în fața lui.

De aceea ți-am spus mai devreme, că nu-nțeleg ce sunt maestrii. Eu cunosc doar modestia luptătorului, iar asta nu-mi va permite să fiu maestrul nimănui.

— Pov-28

— Vezi, un luptător se consideră deja mort, deci pentru el nu mai e nimic de pierdut. Tot ce i se putea întâmpla mai rău i s-a întâmplat deja, de aceea el are

mintea limpede și e calm; judecându-l după acțiunile sau cuvintele sale, n-o să-l poți suspecta niciodată că a fost martor la vreun eveniment.

— Pov-37 4 Luptătorul acționează ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, pentru că el nu crede nimic, totuși acceptă totul la adevărata sa valoare. El acceptă fără să accepte, și uită fără să uite. Niciodată nu simte că știe tot și nici nu simte că nu s-ar fi întâmplat nimic. Acționează ca și cum totul s-ar afla sub control, chiar dacă el tremură în pantaloni. A acționa în acest mod presupune a-ți destrăma obsesia.

— Pov-61 - 62

— Dacă luptătorul are nevoie de consolare, a continuat, el alege pe cineva și îi povestește fiecare detaliu al frământărilor sale. În definitiv, luptătorul n-are nevoie să fie înțeles sau ajutat prin conversație, el pur și simplu se eliberează de presiunea sa. Asta, dacă luptătorul este obișnuit să vorbească; dacă nu este, el nu vorbește cu nimeni.

— Pov-62 - 63 - Corpul meu știa, a răspuns el.

— Asta a fost o întrebare prostească, a intervenit don Juan. Tu însuși știi că există ceva în luptător care îl face conștient de fiecare schimbare. Ținta luptătorului este exact de a alimenta și de a menține această conștiință. Luptătorul o curăță, o lustruiește și o pune la lucru.

— Pov-74

— Ți-am spus că adevărata artă a luptătorului este de a realiza un echilibru între spaimă și mirare.

— Pov-102

— Pe drumul cunoașterii nu poți rezista decât ca un luptător. Un luptător nu se plânge și nu regretă nimic. Viața lui e o provocare nesfârșită, iar provocările nu pot fi bune sau rele. Provocările sunt pur și simplu provocări.

— Pov-116

— Deosebirea de bază dintre un om obișnuit și un luptător este că luptătorul ia totul drept o provocare, a continuat, în timp ce omul obișnuit, ori o ia ca o binecuvântare, ori ca un blestem.

— Pov-117 - O să te obișnuiești. Un luptător trebuie să fie fluid și trebuie să se potrivească armonios cu lumea din jur, indiferent că este lumea „rațiunii” sau a „voinței”.

Cel mai periculos aspect al acestei potriviri apare atunci când luptătorul află că lumea nu e niciuna, nici cealaltă. Mi s-a spus că singurul mod de a reuși în această armonie crucială este de a acționa ca și cum ai crede. Cu alte cuvinte, secretul unui luptător este că el crede fără credință. Dar, evident, un luptător nu poate să spună că el crede și s-o lase așa. Ar fi prea ușor. Doar să creadă ar însemna să fie scutit de la examinarea situației sale. Un luptător, de câte ori trebuie să se implice în ceva cu credință, o face ca o alegere, ca o expresie a înclinației sale interioare. Un luptător nu crede, un luptător „trebuie” să creadă. A spus că nu este atât de greu să lași ca spiritul de om să zboare și să preia conducerea;

totuși, să-l susții în starea aceasta este ceva ce doar un luptător poate face la luptător, tu „trebuie”.

să crezi că Max a reușit, că el nu numai că a scăpat, dar și-a și susținut puterea. Tu „trebuie” să o crezi. Să spunem că, fără această credință, n-ai nimic.

— Pov-119 - 122

— Un luptător sau orice alt om nu-și poate dori să fie în altă parte; un luptător fiindcă trăiește prin provocări, un om obișnuit pentru că nu știe unde-l așteaptă moartea.

— Pov-123

— Puterea îți arată că moartea este ingredientul indispensabil pentru a „trebui” să crezi. Fără conștiința morții, totul este comun, minor. Lumea asta e un mister insondabil doar pentru că moartea ne dă târcoale.

— Pov-125

— Nevoia de a crede că lumea este misterioasă și insondabilă este expresia predilecției celei mai intime a luptătorului. Fără ea, el nu are nimic.

— Pov-127

— Trebuie să-ți atrag atenția asupra ei, altfel n-ai observa-o și este foarte important să fii conștient de asta. Ești conștient de toate, doar când crezi că ar trebui să fii;

totuși, condiția unui luptător este să fie conștient de orice, întotdeauna.

— Pov-129

— Una dintre acțiunile unui luptător este să nu lase niciodată ca ceva să-l afecteze, a spus el. Astfel, un luptător poate să vadă chiar pe dracul însuși, dar el nu va lăsa pe nimeni să-și dea seama de asta. Capacitatea de control a unui luptător trebuie să fie impecabilă.

— Pov-156

— Pentru un luptător, o lege de bază este aceea că el își ia foarte atent deciziile, astfel încât niciun rezultat al acestora să nu-l surprindă sau să-i sece puterea. Să fii un luptător înseamnă să fii alert și modest.

— Pov-168

— Un luptător nu-și părăsește niciodată insula „tonalului”. O folosește.

— Pov-170 - Acum nu mai există un război în tine, nu așa cum era înainte, deoarece comportamentul luptătorului este armonia - armonia dintre acțiuni și decizii la început, apoi armonia dintre „tonal” și „nagual”.

— Pov-170

— Poți muri. Nimeni nu este capabil să supraviețuiască unei întâlniri deliberate cu „nagualul”, fără un lung antrenament. Îți trebuie ani în șir pentru a pregăti „tonalul” pentru o astfel de întâlnire. În mod normal, dacă un om obișnuit ar ajunge față în față cu „nagualul”, șocul ar fi atât de mare încât ar muri. Deci, ținta antrenamentului unui luptător nu este să-l învețe să facă vrăji sau să descânte, ci să-i pregătească „tonalul” să nu cedeze. O realizare foarte dificilă. Un luptător trebuie să fie învățat să fie impecabil și complet descărcat înainte de a putea concepe măcar să fie martor la „nagual”.

— Pov-190

— Un luptător nu poate fi neajutorat, a spus. Sau nedumerit, sau înspăimântat, în nicio circumstanță. Pentru un luptător nu există decât perfecțiunea; orice altceva îl seacă de putere, în timp ce perfecțiunea îl reface.

— Pov-214

— Cheia tuturor problemelor pe care le ridică perfecțiunea este simțul timpului. Ca regulă fundamentală, când simți și acționezi ca o ființă nemuritoare care are la dispoziție tot timpul din lume, nu ești un om desăvârșit; în astfel de momente trebuie să te întorci, să privești înjur și atunci o să înțelegi că impresia ta că ai timp e o idioțenie. Nu există supraviețuitori pe acest pământ!

— Pov-215

— Exista o condiție prestabilită pentru mersul până la acei copaci, a continuat el. Luptătorul trebuia să meargă calm, neafectat. Pașii lui trebuiau să fie siguri și fermi, ochii lui să privească drept înainte, liniștiți. El trebuia să coboare fără să se împiedice, fără să se întoarcă să se uite înapoi și, mai presus de toate, fără să fugă

— Dacă voi doi vă decideți să vă întoarceți pe acest pământ, a spus don Genaro, va trebui să așteptați ca niște adevărați luptători până când sarcinile voastre vor fi îndeplinite. Așteptarea aceea este foarte asemănătoare cu mersul luptătorului din poveste. Vedeți, luptătorul nu mai avea la dispoziție timp uman și la fel sunteți și voi. Singura diferență constă în cine țintește în voi. Cei care ținteau în luptător erau chiar camarazii lui. Dar ceea ce vă țintește pe voi este necunoscutul. Singura voastră șansă este să fiți desăvârșiți. Trebuie să așteptați fără să cereți recompense. Și trebuie să vă folosiți toată puterea personală pentru realizarea sarcinilor.

Dacă nu acționați ireproșabil, dacă începeți să tremurați și să deveniți sperați și neliniștiți, veți fi loviți fără milă de țintașii rapizi din necunoscut.

Dacă, pe de altă parte, desăvârșirea și puterea voastră personală sunt atât de dezvoltate încât sunteți capabili să vă realizați sarcinile, atunci veți obține promisiunea puterii. Și care este acea promisiune? veți întreba. Este o promisiune pe care puterea o face oamenilor, ca ființe luminoase. Fiecare luptător are o soartă diferită, așa că nu există nicio modalitate de a vă spune care va fi acea promisiune pentru fiecare dintre voi.

— Pov-306

— Ați învățat că coloana vertebrală a unui luptător este să fie modest și eficient

Acum vă spun că pentru a rezista la ceea ce se află în fața voastră în ziua aceea, veți avea nevoie de toată răbdarea de care sunteți capabili.

— Pov-307

— Un luptător nu poate evita durerea și mâhnirea, ci numai perseverența de a se complăce în ele.

— Pov-307 - 308

— Un luptător ia notă de durerea sa, dar nu se complăce niciodată în ea, a spus don Juan.

— Pov-309

— Ți-am spus de nenumărate ori că modul cel mai potrivit de viață e cel al luptătorului, îngrijorează-te și gândește-te înainte să iei o decizie, dar după ce ai luat-o, eliberează-te de gânduri și griji; vor mai fi un milion de alte decizii de luat. Acesta e comportamentul luptătorului.

— Real-59

— Pentru a deveni om al cunoașterii trebuie să fi un luptător, nu un copil plângăreț. Trebuie să te străduiești fără să cedezi, fără plângeri, fără eschivări, până când „vezi”, doar ca să realizezi atunci că nimic nu contează.

— Real-107

— Doar un luptător poate supraviețui. Un luptător știe că așteaptă și știe ce așteaptă; iar în timp ce așteaptă, el nu dorește nimic și astfel orice lucru, cât de mic, pe care-l primește, este mai mult decât îi trebuie.

— Real-170

— Trebuie să-l uiți complet pe paznic înainte de a te îmbarca pe drumul „vederii”, a spus.

— Cum poate fi uitat paznicul?

— Un luptător trebuie să-și folosească voința și răbdarea pentru a uita. De fapt, un luptător n-are la îndemână decât voința și răbdarea lui, și cu ele poate construi tot ce dorește.

— Real-173

— Când luptătorul a obținut răbdarea, se află în drum spre voință. Știe cum să aștepte. Moartea stă cu el pe

rogojină, sunt prieteni. Moartea îl sfătuiește, în moduri misterioase, cum să aleagă, cum să trăiască strategic.

— Real-181

— Un luptător nu se abandonează în fața nici unui lucru, nici chiar în fața morții lui.

— Real-213

— Un luptător nu este niciodată vulnerabil, nu stă niciodată în drum ca să fie făcut bucăți. În felul acesta, reduce la minimum șansele de neprevăzut.

— Real-214

— Ideea mea este că toată strategia ta nu poate fi de niciun folos într-o astfel de situație.

— Oh, dar bineînțeles că poate! Dacă cineva m-ar aștepta cu o pușcă cu lunetă, pur și simplu naș apăsarea pe acolo.

— Real-215

— Cred că părinții tăi te-au lezat făcându-te răsfățat și moale și predispus la șovăială. Spiritul unui luptător are o singură predispoziție - să lupte - și fiecare luptă e ca o ultimă bătălie a luptătorului pe pământ. De aceea, viitorul contează foarte puțin pentru el. În ultima lui bătălie pe pământ, un luptător își lasă spiritul să zboare liber și limpede. Iar pe măsură ce poartă lupta, știind că voința lui e impecabilă, luptătorul râde și râde.

— Real-251

— Ea constă din șase elemente care se întrepătrund. Cinci dintre ele sunt denumite însușirile luptătorului: stăpânirea de sine, disciplina, răbdarea, alegerea momentului potrivit și *voința*. Ele sunt specifice luptătorului care își asumă efortul de a se debarasa de orice importanță de sine. Cel de-al șaselea element, poate cel mai important dintre toate, ține de lumea exterioară și se cheamă micul tiran.

— Focul29

— Ți-am explicat că noii vizionari vor să fie liberi. Iar libertatea are cele mai devastatoare implicații. Printre aceste implicații se numără și aceea că luptătorii trebuie să caute schimbarea cu orice scop.

— Focul-133

— Luptătorii se pregătesc să fie conștienți și ating conștiința totală numai când nu se mai cred importanți. Doar atunci când sunt nimic devin totul.

— Focul-147

— Oricum ar fi, menirea luptătorilor pe lume este aceea de a se antrena pentru a fi martori, pentru a înțelege misterul existenței noastre și pentru a descoperi ce sunt în realitate. Este cel mai înalt scop al noilor vizionari.

— Focul-165

— Foarte potrivit, mi-a zis chicotind încântat. Singurul comentariu pe care îl pot face este că un *războinic-călător* se lasă dus de vânt. El se duce oriunde îl poartă curentul. Puterea unui *războiniceălător* este aceea de a fi tot timpul în alertă, de a obține maximum de efect dintr-un impuls minim. Și, mai presus de toate, puterea lui este de a nu se implica niciodată. Evenimentele au o forță, o gravitate proprie, iar călătorii trebuie să rămână simpli călători. Totul în jurul lor se adresează numai lor. În acest fel, călătorii construiesc sensul fiecărei situații, fără să întrebe cum s-a ajuns acolo.

— Astăzi ți-ai amintit un eveniment care însumează întreaga ta viață, a continuat el. Ești întotdeauna confruntat cu o situație care este identică cu cea pe care nu ai rezolvat-o niciodată. Nu a trebuit să decizi dacă vei accepta sau nu afacerea murdară a lui Falelo Quiroga. *Infinitatea* ne pune întotdeauna în groaznică poziție de a alege, a continuat el.

Ne dorim *infinitatea* dar, în același timp, dorim să fugim de ea.

— Latura-187 A-Datorită înclinației sale pentru efectele emoționale, a continuat don Juan, binefăcătorul meu a putut să-mi deplaseze punctul de asamblare suficient ca să-mi inspire două calități de bază ale luptătorilor: efortul susținut și intenția inflexibilă.

— Focul-212

— Este de la sine înțeles că cel mai dificil lucru în calea luptătorilor este demasarea punctului de asamblare,

a spus don Juan. Acea mișcare este realizarea scopului luptătorilor, să nălcem mai departe este alt scop.

A repetat că deplasarea punctului de asamblare este totul pentru limitatori. Vecni vizionari nu au reușit să-și dea seama de acest adevăr. Au crezut că deplasarea punctului era un rețel se înalță care determina poziția lor pe scara valorii. Nu au conceput că fiecare poziție determina ceea ce percepeau.

— Focul-212

— *Războinicii-călători* nu se plâng niciodată, mi-a zis don Juan. Privesc tot ce le pregătește *infinitatea* ca o provocare. Iar o provocare este o provocare. Nu este ceva personal. Nu poate fi privită ca un blestem sau ca o binecuvântare. Un *războinic-călător* fie face față provocării, fie aceasta îl dărmă. Cu toate astea, parcă e mai fascinant să câștigi, deci n-ai decât să câștigi!

— Latura-245

— Lumea vrăjitorilor nu este imuabilă ca lumea vieții de zi cu zi, unde, în momentul în care ai atins un scop, ești campion pentru totdeauna. În lumea vrăjitorilor, a atinge un scop înseamnă a-ți însuși cele mai eficiente mijloace pentru a continua lupta care nu se sfârșește niciodată.

— Latura-251

— Am mers într-o drumeție, am discutat, deoarece misterul vrăjitoriei trebuie învăluit în lucruri lumești. El trebuie să pornească din nimic și să se întoarcă în nimic. Asta este arta unui *războinic-călător*. Să treacă neobservat prin urechile acului.

— Latura-271

A coloana vertebrală a unui *războinic-călător* trebuie să fie umilința și eficiența; el trebuie să servească fără să aștepte nimic în schimb și să facă față tuturor lucrurilor care îi sunt pregătite.

— Latura-280

— Don Juan încrustase în conștiința mea una dintre axiomele vrăjitorilor: „Un *războinic-călător* răsplătește întotdeauna elegant, generos și cu cea mai mare ușurință toate serviciile care i se fac. În acest fel el scapă de povara

de a fi îndatorat cuiva”.

— Latura-282

— Don Juan îmi explică răbdător că singurătatea este inadmisibilă pentru un luptător. Spuse că *războinicii-luptători* se pot baza pe o singură ființă asupra căreia pot să-și concentreze toată dragostea, toată grija: acest miraculos pământ, mama, matricea, epicentrul a tot ceea ce suntem și facem; ființa la care ne reîntoarcem cu toții; ființa care permite *războinicilor-luptători* să plece în *călătoria lor finală*.

— Latura-301

— Nu o să ne mai întâlnim niciodată, spuse blând. Nu mai ai nevoie de ajutorul meu, și nici nu mai vreau să ți-l dau, pentru că, dacă meriți să fii un *războinic-călător*, mă vei scuipa în față că ți l-am oferit. Până la un anumit punct, singura bucurie a unui *războinic-călător* este singurătatea lui. Și nici n-aș vrea ca tu să încerci să mă ajuți. Odată plecat, nu mă mai întorc. Nu te mai gânde la mine, pentru că nici eu nu o să mă mai gândesc la tine. Dacă ești, într-adevăr, un *războinic-călător*, fii neclintit! Ai grijă de lumea ta! Onorează-o; păzește-o cu viața ta!

— Latura-303

— Luptătorii sunt incapabili de compasiune, fiindcă lor nu le mai este milă de ei înșiși. Or, fără forța conducătoare a autocompasiunii, compasiunea nu are sens.

— Vrei să spui că un luptător se bizuie numai pe el însuși, don Juan?

— Într-un fel, da. Pentru un luptător totul începe și se termină cu el însuși. Totuși, acest contact cu abstractul îl determină să-și învingă sentimentul importanței de sine. Atunci Eul lui devine abstract și impersonal.

— Tăcerii-45 - 46

— Un luptător, mi-a explicat el, este permanent atent la asprimea comportamentului uman. Un luptător este magic și neînduplecat, un solitar cu maniere și gusturi dintre cele mai rafinate, a cărui sarcină pe lume este aceea de a-și ascuți, dar și disimula, tăișurile, astfel încât nimeni

să nu-i poată bănuî neînduplecarea.

— Tăcerii-113

— Silvio Manuel insista ca ei să se resemneze și să trăiască impecabil, fără speranța de a-și găsi vreodată libertatea

El ajunsese să accepte că la un moment dat, în drumul său, un pesimism de neînvins pune stăpânire asupra luptătorului. Un sentiment de înfrângere, sau poate, mai exact spus, un sentiment de nevrednicie pune stăpânire pe el aproape pe nesimțite

Când a ajuns, în final, să își dea seama că binefăcătorul său, cu toată seriozitatea, se resemnase cu eșecul, i-a venit de asemenea și ideea că decizia luptătorului de a trăi impecabil în pofida oricăror nerealizări nu poate fi declarată drept o strategie care să asigure succesul Don Juan a spus că, în aceste momente, antenamentul de o viață ia conducerea și luptătorul intră într-o stare de umilință de nedepășit; când adevărata sărăcie a resurselor sale umane devine de netăgăduit, luptătorul nu are altă resursă decât de a da înapoi și a-și pleca capul.

— Darul V-221 - 222

— Greșești. Un luptător nu caută nimic pentru a se mângâia, a spus el pe un ton care nu admitea replică A spus că un luptător nu poate lăsa nimic în voia șanseii, că un luptător acționează, efectiv, asupra viitorului evenimentelor prin forța conștiinței și a intenției sale intransigente. A spus că dacă aș fi avut intenția fermă de a-l păstra pe acel băiețel, aș fi luat toate măsurile pentru a mă asigura că va rămâne cu mine. Dar după cum se vedea, dragostea mea era mai degrabă un cuvânt, o ieșire inutilă a unui bărbat incomplet.

— Cerc-120

MICUL TIRAN

— Micul tiran este un torționar, mi-a răspuns. Cineva care fie deține putere de viață și de moarte asupra luptătorului, fie, pur și simplu, îl sâcăie neconținut distrăgându-i atenția de la lucrurile esențiale.

— Focul-29

— Binefăcătorul meu spunea adeseori că este norocos luptătorul care întâlnește un mic tiran. Ce voia să spună este că ai noroc dacă-ți iese unul în cale, fiindcă nu mai trebuie să pleci în lume și să-l cauți tu.

— Focul-32

— Știm că nimic nu poate căli și disciplina mai bine spiritul unui luptător decât provocarea de a înfrunta oameni imposibil de suportat, care dețin puterea. Numai un spirit disciplinat poate găsi sobrietatea și seninătatea care îl pot ajuta să reziste tensiunii incognoscibilului.

— Focul-32

— Ingredientul perfect care poate stimula plămădirea inițiatului superb este tiranul cu prerogative absolute.

— Focul-33

— Pentru omul de rând, greșeala fatală este că-l ia pe tiran în serios.

— Focul-39

— Ceea ce-l ajută să-și țină orgoliul în frâu este un adevăr incontestabil: realitatea există prin interpretarea pe care i-o dăm noi.

— Focul-39

— Oricine face jocul unui mic tiran își semnează condamnarea la moarte. Să acționezi la mânie, fără să faci apel la control și disciplină, să uiți că trebuie să fii răbdător, asta înseamnă să fii înfrânt.

— Ce se întâmplă după ce luptătorii sunt înfrânți?

— Fie strâng rândurile, fie abandonează căutarea cunoașterii și trec pentru totdeauna în tabăra micilor tirani.

— Focul-45

— Ți-am spus, a continuat el, că legătura cu micii tirani ajută vizionarii să realizeze o manevră sofisticată: acea manevră constă în mutarea punctelor lor de asamblare.

— Focul-127

MOARTEA

— Moartea e însoțitorul nostru etern, a spus don Juan

cu un aer foarte serios. Se află întotdeauna la stânga noastră, la o lungime de braț Ea te-a urmărit întotdeauna. O va face până în ziua în care te va atinge.

— Ix-52

— Cum te poți simți atât de important, când știi că moartea îți dă târcoale?

— Ix-52 A Ceea ce trebuie să faci, când ești nerăbdător, e să te întorci spre stânga și să ceri un sfat de la moartea ta. Dacă moartea face un semn spre tine sau dacă prinzi o licărire a ei, sau dacă ai doar sentimentul că însoțitorul tău te privește, scapi de o mare cantitate de meschinării.

— Ix-53

— De câte ori simți, așa cum faci mereu, că totul merge prost și că ești pe cale să fii anihilat, întoarce-ți capul spre moartea ta și întreab-o dacă este așa. Moartea îți va spune că te înșeli; că nu contează nimic în afară de atingerea ei. Moartea ta o să-ți spună: „Încă nu te-am atins!” - Ix-53

— E la o lungime de braț. Te poate atinge în orice clipă, așa că nu ai deloc timp pentru gânduri și stări fără rost. Niciunul din noi nu are timp pentru asta.

— Ix-58

— Trebuie să-ți asumi responsabilitatea că te afli într-o lume ciudată. Știi, noi suntem într-o lume ciudată.

— Ix-103

— ...interesul meu a fost să te conving că trebuie să-ți asumi responsabilitatea că ești aici, în această lume minunată, în acest deșert minunat, în acest timp minunat. Am vrut să te conving că trebuie să înveți să faci să conteze fiecare acțiune, o dată ce ești aici pentru un timp foarte scurt, de fapt prea scurt ca să fii martor la toate minunățiile ei.

Am insistat că a fi plictisit de lume, sau a fi în dezacord cu ea este o atitudine umană.

— Atunci schimb-o, a replicat el sec. Dacă nu răspunzi la provocarea asta, ești ca și mort.

— Ix

— Nici eu nu am vrut să mă schimb, exact ca tine. Totuși, nu îmi plăcea viața pe care o trăiam; eram plictisit, exact ca tine. Acum nu îmi mai ajunge.

— Ix-104

— Nu te speria, a spus el calm. Nu e nimic în lumea asta pe care luptătorul să nu-l înregistreze. Vezi, un luptător se consideră deja mort, deci pentru el nu mai e nimic de pierdut. Tot ce i se putea întâmpla mai rău i s-a întâmplat deja, de aceea el are mintea limpede și e calm; judecându-l după acțiunile sau cuvintele sale, n-o să-l poți suspecta niciodată că a fost martor la vreun eveniment.

— Pov-37 - Puterea îți arată că moartea este ingredientul indispensabil pentru a „trebui” să crezi. Fără conștiința morții, totul este comun, minor. Lumea asta e un mister insondabil doar pentru că moartea ne dă târcoale.

— Pov-125

A dacă lucrurile sunt egale, atunci de ce nu am putea alege moartea?

— Mulți oameni ai cunoașterii fac asta, a răspuns el. Într-o zi, ei dispar pur și simplu. Oamenii pot gândi despre ei și că au fost prinși în capcană sau au fost uciși din cauza îndeletnicirilor lor. Ei aleg să moară fiindcă pentru ei nu contează. Pe de altă parte, eu aleg să trăiesc și să râd, nu pentru că ar conta, ci pentru că asta e înclinația naturii mele. Rațiunea pentru care spun că aleg e pentru că „văd”, și nu faptul că aleg să trăiesc; voința mea mă face să continui să trăiesc în pofida a tot ceea ce „văd”. Acum nu mă poți înțelege, din cauza obișnuinței tale de a gândi când privești la lucruri și de a gândi așa cum gândești.

— Real-102

A acțiunile unui vrăjitor nu trebuie luate în glumă, pentru că vrăjitorul se confruntă cu moartea la fiecare mișcare.

— Real-115

— Fiecare particică minusculă de cunoaștere care devine putere are forța centrală moartea. Moartea dă o ultimă atingere și tot ceea ce a atins ea devine într-adevăr

putere.

— Real-178

— Astfel, pentru a fi un luptător, un om trebuie să fie, în primul rând, pe bună dreptate, perfect conștient de moartea sa. Dar a fi preocupat de moarte te forțează să te concentrezi asupra eului, iar asta te slăbește. Așadar, următorul lucru de care ai nevoie pentru a fi un luptător este detașarea. Ideea morții iminente, în loc să devină o obsesie, devine o indiferență.

— Real-179

— Acum trebuie să te detașezi, a spus.

— De ce anume?

— Detașează-te de tot.

— Este imposibil. Nu vreau să fiu un sihastru.

— A fi un sihastru înseamnă un privilegiu și nu m-am gândit niciodată la asta. Un sihastru nu este detașat, deoarece se abandonează benevol acestei practici. Doar ideea morții conferă unui om destulă detașare, astfel încât să devină incapabil să se abandoneze oricărui lucru. Doar ideea morții este aceea care îl face pe om să fie destul de detașat, ca să nu-și refuze nimic. Un om detașat, care știe că n-are nicio posibilitate de a-și ține moartea la distanță, are doar un singur lucru de opus acesteia; puterea deciziilor sale. El trebuie să fie, ca să spun așa, un maestru al deciziilor lui. Trebuie să înțeleagă perfect că alegerea sa este responsabilitatea lui și că, odată ce o face, nu mai este timp pentru regrete sau incriminări.

— Real-179 - 180

— Când luptătorul a obținut răbdarea, se află în drum spre voință. Știe cum să aștepte. Moartea stă cu el pe rogojină, sunt prieteni. Moartea îl sfătuiește, în moduri misterioase, cum să aleagă, cum să trăiască strategic.

— Real-181

— Un luptător nu se abandonează în fața nici unui lucru, nici chiar în fața morții lui.

— Real-213

— Acum, confruntat cu posibilitatea de a închiria o cameră într-un hotel comparabil cu „Eduard al VII-lea”, nu

știam ce să spun sau încotro să mă îndrept.

— Ce vrei să fac eu acolo, don Juan? l-am întrebat eu.

Vrăjitorul folosește un astfel de loc pentru a muri acolo, spuse el, uitându-se la mine fără să clipească. Niciodată în viața ta nu ai fost singur. Acum este momentul să trăiești această experiență. Vei rămâne în camera aceea până vei muri.

Ceea ce îmi cerea el m-a speriat, făcându-mă, în același timp, să râd.

— Nu că aș avea de gând să o fac, don Juan, am spus eu, dar care ar fi criteriile după care aș înțelege că am murit? Asta, bineînțeles, dacă nu îmi cer să mor fizic.

— Nu, nu vreau ca trupul tău să moară în sens fizic, mi-a spus el. Vreau ca persoana ta să moară. Persoana și trupul tău sunt două chestiuni complet diferite. În esență, persoana ta are foarte puțin de-a face cu trupul tău. Persoana ta este mintea ta și, crede-mă, mintea ta nu este, de fapt, a ta.

— Ce sunt cuvintele astea fără sens, don Juan, că mintea mea nu este a mea? m-am auzit întrebând cu o nuanță de nervozitate în glas.

— O să-ți spun eu într-o zi, dar nu atât timp cât ești influențat de prietenii tăi. Modul în care un vrăjitor își dă seama că a murit, a continuat el, este că pentru el nu mai contează dacă este singur sau cu altcineva. Ziua în care nu mai tânjești după prietenii tăi, pe care îi folosești ca pe niște scuturi, este ziua în care persoana ta a murit. Te interesează să intri în joc?

— Latura - 129 - 130

— Pentru mine, este cheia pentru a înțelege tot și am să-ți repet acest lucru până o să-ți intre bine în cap

— Suntem ființe muritoare, a spus el. Nu suntem nemuritori, dar ne purtăm de parcă am fi. Aceasta este marea problemă care ne trage în jos ca indivizi și care ne va trage în jos într-o bună zi ca specie.

— Latura - 50

— Fără o idee clară despre moarte, nu există ordine, cumpătare, frumusețe. Vrăjitorii se străduiesc să capete

această cunoaștere esențială, care să-i ajute să-și dea seama cât mai bine că nu există niciun fel de garanție că viața lor va continua dincolo de momentul prezent. Această revelație le dă vrăjitorilor curajul de a avea răbdare și totodată de a acționa, precum și curajul de a accepta fără a da dovadă de prostie.

— Tăcerii-116

— Vrăjitorii spun că moartea e singurul nostru dușman demn de luat în seamă, a răspuns el. Moartea e cea care ne pune la încercare.

— Tăcerii-118

— Moartea se arată blândă și îngăduitoare doar față de vrăjitorii luptători. Vrăjitorii luptători pot fi răniți mortal, și totuși, nu simt nicio durere. Iar lucrul cel mai extraordinar este că vrăjitorii pot ține moartea la distanță câtă vreme au nevoie.

— Cea mai mare diferență între un om de rând și un vrăjitor este aceea că vrăjitorul își comandă moartea cu propria lui viteză, a continuat don Juan. Ca urmare, jaguarul nu mă va sfâșia pe mine. Te va sfâșia pe tine, fiindcă tu nu ai viteza necesară ca să ții moartea la distanță.

— Tăcerii-200 - 201

NAGUAL-OM

— Printre altele, a fi un adevărat nagual înseamnă că nu dorești să dovedești nimic în mod special.

— Focul-55

— Don Juan a explicat că lovitura nagualului trebuie să fie dată într-un punct anume, în punctul de asamblare, care variază de la om la om. De asemenea, lovitura trebuie să fie dată de un nagual care *vede*. M-a asigurat că este la fel de inutil să ai puterea unui nagual, să nu *vezi* sau să *vezi*, dar să nu ai puterea unui nagual. În ambele cazuri, se obțin drept rezultat simple lovituri. Un vizionar poate lovi în punctul exact la nesfârșit, fără să aibă puterea de a deplasa conștiința, iar un nagual care nu *vede* nu va fi capabil să lovească în punctul exact.

— Focul-129

— Un nagual nu lasă niciodată pe nimeni să știe cine este, mi-a spus el. Un nagual vine și pleacă fără să lase nicio urmă. Tocmai această libertate este cea care-l face nagual.

— Focul-226 - 227

— Care avea o anumită configurație energetică care îl deosebea de ceilalți vrăjitori. Nu era o deosebire legată de inferioritate sau superioritate, ci era ceva ce ținea de capacitatea de a fi responsabil.

— Latura - 85

— Cea mai exactă definiție despre ce este un nagual, definiție pe care o rostise în ziua în care l-am găsit, era aceea că un nagual este gol și acea goliciune nu reflectă lumea, ci *infinitatea*.

Nimic nu ar fi putut fi mai adevărat decât aceasta atunci când mă gândeam la don Juan. Goliciunea sa reflecta *infinitatea*. Nu era vorba despre niciun fel de zgomot din partea sa sau despre expuneri despre sine. Nu era nici urmă de nevoie de a avea motive de nemulțumire sau remușcare. Goliciunea sa era goliciuna unui *războinic-călător*, călită până la a nu mai lua nimic de bun. Un *războinic-călător* care nu subestimează și nu supraestimează nimic. Un luptător tăcut și disciplinat a cărui eleganță este desăvârșită, încât nimeni, oricât de mult s-ar strădui să arate acest lucru, nu va reuși niciodată să găsească punctul în care toată această complexitate s-a contopit.

— Latura - 91

— Astfel, primul lucru care i se întâmplă ucenicului vrăjitor este o mutație a nivelului de conștiință, mutație determinată de simpla prezență a nagualului.

— Tăcerii-125

— Ceea ce încearcă nagualul cu ucenicii lui este sfărâmarea oglinzii reflectării de sine.

A adăugat că fiecare ucenic este un caz individual și că nagualul trebuie să lase spiritul să decidă asupra detaliilor

Dar există cazuri de persoane, vrăjitori sau oameni

de rând care n-au nevoie de nimeni. Ei își obțin pacea, armonia, râsul, cunoașterea direct de la spirit. N-au nevoie de intermediari. Pentru tine și pentru mine lucrurile stau altfel. Eu sunt intermediarul tău, iar nagualul Julian a fost intermediarul meu. În afară de faptul că oferă o șansă minimă - conștiința *intenției* - intermediarii contribuie la sfărâmarea oglinzilor reflectării de sine.

Singurul ajutor concret pe care îl capeți de la mine este acela că eu încerc să-ți atac reflectarea de sine. Altfel, ți-ai irosi timpul zadarnic. Acesta este singurul lucru concret pe care l-ai căpătat de la mine.

— Dumneata m-ai învățat mai mult decât oricine în toată viața mea, don Juan, am protestat.

— Te-am învățat tot felul de lucruri, ca să-ți captez atenția, a răspuns el. Cu toate acestea, ai fi gata să juri că învățăturile mele au fost partea cea mai importantă. Nu-i așa. Învățăturile au foarte puțină valoare. Vrajitorii susțin că deplasarea punctului de asamblare este singurul lucru care contează. Iar această mișcare, după cum știi foarte bine, depinde de un plus de energie, nu de învățătură când scade importata de sine, energia necesitată de aceasta nu mai este consumată. Această energie sporită servește atunci drept trambulină care lansează punctul de asamblare, automat și nepremeditat, într-o călătorie de neconceput.

O dată ce se mișcă punctul de asamblare, mișcarea în sine determină îndepărtarea de reflectarea de sine, fapt care, la rândul său, asigură o verigă clară de legătură cu spiritul. El a comentat că, la urma urmei, reflectarea de sine este principala cauză a desprinderii omului de spirit

— Dificultatea noastră cu această succesiune simplă, a spus el, este că cei mai mulți dintre noi refuză să accepte că avem nevoie de foarte puțin ca să ne continuăm drumul. Suntem obișnuiți să așteptăm învățăminte, instrucțiuni, călăuze, mentori. Iar când ni se spune că nu avem nevoie de nimeni, nu credem. Devenim neliniștiți, apoi neîncrezători și, în final, nervoși și dezamăgiți. Ajutorul de care avem nevoie constă nu în metode, ci în accentuare.

Dacă cineva ne face conștienți că e nevoie să ne restrângem importanța de sine, acea persoană ne oferă un real ajutor - Tăcerii-158 - 160

— El nu era nici volubil, nici încântător și binefăcătorul său spusese că un Nagual, în mod obligatoriu, trebuie să fie și una, și alta.

— Darul V-214

— În comparație cu a pierde calitatea de nagual, moartea este un fleac, spusese el cu o notă de autentică pasiune în voce. Teamă mea de a pierde nagualul este singurul suport real pe care îl am, pentru că fără el aș fi într-o stare mai rea decât dacă aș fi mort.

— Vis-303

NEBUNIA CONTROLATĂ

— E posibil să insiști, să insiști cum trebuie, deși știi că tot ceea ce faci e inutil, a spus el zâmbind. Dar întâi trebuie să știm că acțiunile noastre sunt inutile și totuși trebuie să acționăm ca și cum nu am ști acest lucru. Asta e nebunia controlată a unui vrăjitor.

— Rea1 - 93

— Sunt fericit că în sfârșit mă întrebi despre nebunia mea controlată, după atâția ani, și totuși nu mi-ar fi păsat câtuși de puțin dacă nu m-ai fi întrebat deloc despre ea. Totuși, am ales să fiu fericit, ca și cum m-ar interesa că m-ai întrebat, ca și cum ar conta că mă interesează sau nu. „Asta” este nebunia controlată!

— Rea1 - 95

— L-am întrebat dacă nebunia controlată însemna cumva că acțiunile lui nu erau niciodată sincere, fiind doar acțiunile unui actor.

— Acțiunile mele sunt sincere, a spus, dar ele sunt doar acțiunile unui actor.

— Rea1 - 96

— Anumite lucruri în viață contează pentru tine, pentru că sunt importante; acțiunile tale sunt, bineînțeles, importante pentru tine, dar pentru mine niciun lucru nu mai este important, nici acțiunile mele, nici acțiunile semenilor mei oameni. Eu continui să trăiesc totuși pentru

că am voința mea. Pentru că mi-am temperat voința de-a lungul vieții, până când a ajuns să fie curată și sănătoasă, și acum pentru mine nu mai contează că nu mă mai interesează nimic. Voința mea controlează nebunia vieții mele.

— Rea1 - 97

— O dată ce un om învață să „vadă”, el se află singur într-o lume în care nu există decât nebunie, a declarat don Juan.

— Rea1 - 98

— Râsul meu, ca tot ceea ce fac, este real, a spus el, dar este de asemenea și nebunie controlată, pentru că e inutil; nu schimbă nimic și totuși râd.

— Real-101

— Cu alte cuvinte, un om al cunoașterii nu are onoare, familie, nume, țară, ci numai viața de trăit, iar în asemenea circumstanțe, singura lui legătură cu semenii săi este nebunia lui controlată. Astfel, un om al cunoașterii se străduiește și aspiră, și transpiră, și gâfâie, iar dacă altcineva îl vede, el e la fel ca oricare alt om, doar nebunia din viața lui se află sub control. Nemaifiind niciun lucru mai important decât altul, un om al cunoașterii își alege orice acțiune și acționează în acea idee, ca și cum ar fi importantă pentru el. Nebunia lui controlată îl face să spună că tot ceea ce face e important pentru el și îl face să acționeze ca și cum ar fi așa, dar știe că nu este așa; astfel că atunci când duce acțiunea la capăt, se retrage în pace și, indiferent dacă acțiunile lui au fost bune sau rele, au dat rezultate sau nu, asta nu mai face parte dintre problemele sale.

— Un om al cunoașterii poate alege pe de altă parte să rămână total impasibil și să nu acționeze niciodată, și să se poarte ca și cum această impasibilitate ar conta pentru el; ar avea dreptate și în asta, pentru că ar fi, de asemenea, nebunia lui controlată.

— Real-103

— Nebunia controlată e foarte asemănătoare cu „vederea”; este ceva la care nu te poți gândi.

— Real-104

— Un om al cunoașterii simpatizează, asta-i tot. Lui îi place orice sau place pe oricine dorește, dar își folosește nebunia controlată pentru a nu fi preocupat de asta.

— Real-108

— Asta e tot ce poți face, iar asta e nebunie controlată. Dacă l-aș fi privit, l-aș fi văzut cum devine imobil și aș fi simțit un strigăt în ființa mea, pentru că nu-i voi mai vedea niciodată silueta minunată pe acest pământ. În loc de asta, i-am „văzut” moartea, iar în asta nu e nicio tristețe, niciun sentiment. Moartea lui era egală cu orice altceva.

A rămas o vreme tăcut. Părea să fie trist, dar apoi a zâmbit și mi-a atins ușor capul.

— Așa că poți spune că atunci când moartea atinge o persoană pe care o iubesc, nebunia mea controlată constă în a-mi schimba ochii.

— Real-109

— Aliatul meu și Mescalito nu sunt pe aceeași treaptă cu noi, ființele umane. Nebunia mea controlată se aplică numai mie și acțiunilor pe care le realizez în compania oamenilor, semenii mei.

— Real-110

— Nebunia controlată ca fiind arta amăgirii controlate sau arta de a se preface total implicat în acțiunea de moment - de a se preface atât de bine, încât nimeni să nu deosebească prefăcătoria de realitate. Nebunia controlată nu este doar înșelătorie pură, mi-a spus el, ci și o complicată modalitate artistică de a te separa de toate, rămânând în același timp parte integrantă din toate.

— Nebunia controlată este o artă, a continuat don Juan. O artă foarte neplăcută și dificil de învățat. Mulți vrăjitori n-o au la inimă, nu fiindcă ar fi ceva în neregulă cu ea, ci fiindcă cere extrem de multă energie pentru a fi practică.

— Tăcerii-234

— Când ajungem la vrăjitorie, personalitatea noastră

e deja formată, a spus el, ridicând din umeri resemnat, și tot ce putem face este să practicăm nebunia controlată și să facem haz de noi înșine

— Stalkerii care practică nebunia controlată cred că, în materie de personalitate, întreaga omenire se împarte în trei categorii, a spus el, zâmbind vrăjitorii descoperiseră că numai reflectarea noastră de sine se încadrează într-una dintre cele trei categorii.

— Necazul cu noi este că ne luăm în serios, a spus el. Categoria în care se încadrează imaginea noastră de sine conține numai datorită importanței noastre de sine. Dacă n-ar fi importanța de sine, n-ar conta deloc din ce categorii facem parte.

— Tăcerii-234 - 236

NON-ACTIUNEA - OPRIREA LUMII

— Dacă vrei să „oprești” pe cineva, trebuie să rămâi în afara cercului care-l presează. Astfel poți direcționa presiunea.

— Ix-11

— Mi-a spus că atunci când alergasem pe deal pentru a-mi salva viața, mă aflasem într-o stare perfectă pentru a „opri lumea”. În această stare erau combinate frica, groaza, puterea și moartea; el a spus că o astfel de stare ar fi foarte greu de repetat.

— Ix-130

— Piatra aceea este piatră din cauza tuturor lucrurilor pe care știi să i le faci. Eu numesc asta „acțiune”. De exemplu, un om al cunoașterii știe că piatra asta este piatră datorită „acțiunii”, așa că, dacă el nu vrea ca piatra să fie piatră, tot ce are de făcut este „non-acțiunea”.

— Ix-225

— Lumea este lume, fiindcă tu știi „acțiunea” necesară pentru a o face așa. Dacă nu i-ai cunoaște „acțiunea”, lumea ar fi diferită fără anumite „acțiuni”, nu ar fi nimic familiar în împrejurimi.

— Ix-225

— Toate astea sunt adevărate, don Juan?

— Dacă aş răspunde la întrebarea ta afirmativ sau negativ ar însemna o „acţiune”. Dar, deoarece tu înveţi despre „non-acţiune”, trebuie să-ţi spun că nu are nicio importanţă dacă este adevărat sau nu. Aici luptătorul are un avantaj asupra omului obișnuit. Pe un om normal îl interesează dacă lucrurile sunt false sau adevărate, în timp ce pe un luptător nu îl interesează. Un om normal procedează într-un anumit mod cu lucrurile despre care știe că sunt adevărate și într-un mod diferit cu lucrurile despre care știe că nu sunt adevărate. Dacă știe că sunt adevărate, el acționează și crede în ceea ce face. Dar dacă știe că lucrurile nu sunt adevărate, pe el nu-l interesează să acționeze sau nu crede în ceea ce face. Pe de altă parte, un luptător acționează în ambele ipostaze. Dacă lucrurile sunt adevărate, el acționează conform „acțiunii”. Dacă lucrurile nu sunt adevărate, el tot va acționa, dar conform „non-acțiunii”.

— IX-228

— Ceea ce s-a oprit ieri în tine a fost ceea ce ți-au spus oamenii că este lumea. Vezi, oamenii ne spun din clipa în care ne naștem că lumea este așa și așa, și așa și pe dincolo și, normal, noi nu avem altă șansă decât să vedem lumea așa cum ne-au spus oamenii că este.

— IX-298

— Să observi bolovanul pentru a ști ce este un bolovan înseamnă „acțiunea”, dar să-i observi umbra înseamnă „non-acțiunea”. Umbrele sunt ca ușile, ușile „non-acțiunii”. De exemplu, un om al cunoașterii poate vorbi despre cele mai intime sentimente ale oamenilor, observându-le umbrele.

— IX-233 A-Dar cum ar putea apărea sentimentele din umbre, don Juan?

— Să crezi că umbrele sunt doar umbre înseamnă „acțiune”, a explicat el. Credința asta este întrucâtva sumidă. Gândește-te: totul în lume are încă atâtea necunoscute, încât, evident, trebuie să existe și în umbre ceva mai mult. În definitiv ceea ce le face să fie umbre este mai exact „acțiunea”.

— Ix-233

— Am descris senzația neobișnuită pe care o avusesem și el a spus că fusese obligat să mă ru că „văzuse” că era gata să mă pierd în ea. A adăugat că era o tendință firească a noastră să ne coirmiacem când apar senzații de asemenea natură și că, procedând astfel, aproape că transformasem o „non-acțiune” în vechea și familiara mea „acțiune”. El a spus că ceea ce ar fi trebuit să fac era să mențin viziunea fără să mă scufund în ea, pentru că, într-un fel „acțiunea” este o manevră de sucombare.

— Ix 235 A Când ai început prima dată să „visezi”, îmi foloseai puterea personală, de aceea a fost mai ușor. Acum ești gol. Dar trebuie să continui să încerci până când o să ai destulă putere personală. Vezi, „visatul” este „non-acțiunea” viselor și, pe măsură ce vei progresa în „non-acțiunea” ta, o să progresezi și în „visat”. Trucul este să nu încetezi să-ți cauți mâinile, chiar dacă nu crezi că ceea ce faci are vreun sens.

De fapt, așa cum ți-am mai spus, un luptător nu are nevoie să creadă, pentru că atât timp cât el continuă să acționeze fără să creadă, el face „non-acțiune”.

— Ix-236

— Tot ce te-am învățat până acum a fost un aspect de „non-acțiune”, a continuat el. Un luptător aplică „non-acțiunea” tuturor lucrurilor din lume și totuși nu pot spune mai mult despre asta decât ți-am spus astăzi. Trebuie să-ți lași corpul să descopere singur puterea și sentimentul „non-acțiunea”.

— Ix-237

— De exemplu, inelele noastre de putere, al meu și al tău, sunt agățate chiar acum la „acțiune” în această cameră. Noi facem camera. Inelele noastre cu putere țin camera asta pentru a exista, chiar în acest moment.

— Ix 251

— Vezi, a continuat el, fiecare dintre noi știe „acțiunea” camerelor, pentru că, într-un fel sau altul, am petrecut mult din viețile noastre în camere. Pe de altă

parte, un om al cunoașterii dezvoltă un alt inel al puterii. Eu i-aș spune inelul „non-acțiunii”, pentru că este agățat de „non-acțiune”. De aceea, cu acest inel, el poate țese o altă lume.

— Ix 251

— Asta este lumea ta, a spus, indicând spre strada aglomerată de dincolo de fereastră. Ești un om al acestei lumi. Și acolo, afară, în lumea aceasta, este terenul tău de vânătoare. Nu există niciun mod de a scăpa de „acțiunea” acestei lumi, așa că luptătorul nu face altceva decât să transforme lumea lui în terenul său de vânătoare. Ca vânător, un luptător știe că lumea este făcută ca să fie folosită. Așa că el folosește fiecare bucățică din ea. Un luptător este ca un pirat, care nu are slăbiciuni în a lua și a folosi tot ce dorește, cu mențiunea că pe un luptător nu-l deranjează și nu se simte insultat când este folosit și păcălit, la rândul lui.

— Ix-253

— ...o altă procedură: să mă plimb mult, fără să-mi focalizez ochii pe ceva. Recomandarea sa fusese să nu privesc la nimic direct, ci să-mi încrucișez puțin ochii pentru a obține o imagine periferică despre tot ce-mi apărea în fața ochilor. El insistase, deși n-am înțeles atunci, că dacă îți păstrezi ochii nefocalizați asupra unui punct aflat chiar deasupra orizontului, devenea posibil, la un moment dat, să-ți dai seama că ai o percepție de o sută optzeci de grade asupra a ceea ce ți se află în fața ochilor. M-a asigurat că acest exercițiu era doar un mod de a-ți opri dialogul intern.

— Pov-22

— Ți-am spus că dialogul interior este cel care ne ține legați de pământ. Lumea e așa și așa, așa și pe dincolo, doar pentru că discutăm cu noi înșine despre ea ca fiind așa.

— Don Juan a explicat că trecerea în lumea vrăjitorilor se deschide după ce luptătorul a învățat să-și oprească dialogul interior.

— Pov-22

— După cum știi, punctul crucial al vrăjitoriei este dialogul interior; el este cheia pentru tot. Când luptătorul învață să-l oprească, totul devine posibil; pot fi realizate schemele cele mai ciudate; trecerea spre toate experiențele stranii și supranaturale pe care le-ai avut recent s-a datorat faptului că ai reușit să-ți oprești dialogul interior.

— Pov-103

— Dialogul interior se oprește în același fel cum începe: printr-un act de *voință*.

— Focul-150

— Spusese că oprirea lumii este la fel de necesară pentru vrăjitori ca scrisul și cititul pentru mine. Ea constă din introducerea unui element disonant în țesătura comportamentului cotidian, cu scopul de a stopa fluxul constant al evenimentelor obișnuite - evenimente catalogate în mintea noastră de către rațiune.

Elementul disonant se numește „non-acțiune” sau opusul „acțiunii”.

— Tăcerii-165

— El spunea că „visatul” este în mod intrinsec „non-acțiunea” de a dormi.

— Darul V-24 PASE MAGICE

— Deoarece este imposibil să ne intensificăm energia înășută, singura cale deschisă vrăjitorilor din Mexicul străvechi era *redirecționarea* acestei energii. Pentru ei, acest proces de *redirecționare* începea cu pasele magice și cu efectul pe care acestea îl aveau asupra corpului fizic.

— Pase-12

— Pentru a putea naviga cu adevărat în necunoscut, ai nevoie de o atitudine plină de curaj, dar nu de nesocotință. Pentru a realiza un echilibru între temeritate și nesocotință, un vrăjitor trebuie să fie extrem de sobru, precaut, îndemânat și într-o minunată condiție fizică.

— Pase-13

— Această energie este dislocată din centrul de vitalitate din trup, fiind necesară pentru a se crea un echilibru între vioiciunea minții și vigoarea fizică.

— Pase-13

— Nu le-a inventat nimeni, mi-a spus el pe un ton aspru. A crede că au fost inventate implică instantaneu intervenția minții, ceea ce nu e cazul când e vorba de pasele magice. Mai corect ar fi să spunem că au fost descoperite de vechii șamani.

— Pase-20

— Mișcările conferă stării fizice și mentale o calitate efemeră, un fel de strălucire, o lumină în ochi. Schimbarea aceasta subtilă este o *înrăurire a spiritului*. Ca și când cel care execută mișcările restabilește, prin intermediul lor, o legătură nefolosită cu forța vieții care-l susține.

— Pase-23

— Prin practicarea lor, șamanii sunt transportați, în ceea ce privește percepția, în alte stări în care pot percepe lumea într-un mod ce nu poate fi descris.

— Datorită acestei calități, datorită acestei magii, pasele trebuie practicate nu ca exerciții, ci ca mijloc de a atrage puterea.

— Pase-23

— Pasele magice te fac mai conștient, indiferent de cum le consideri. Cel mai inteligent lucru este să le consideri drept ceea ce sunt: pase magice care, atunci când sunt practicate, îl determină pe cel care le practică să abandoneze masca socializării. Prin executarea mișcărilor, chiar și întâmplător, mintea noastră se oprește în loc. - Pase-23

— El considera că folosirea memoriei kinestezice era o adevărată bonificație pe care șamanii o descoperiseră accidental și care avea minunatul efect de a izgoni zgomotul mișii: *dialogul interior*.

— Atunci când te învâț pasele magice, urmez tradiționala metodă a vrăjitorilor, de încetșoare a modului nostru de interpretare liniar. *Saturând* memoria voastră kinestezică, vă creez o cale spre *tăcerea interioară* în timp ce încerci să ții minte mișcările, trebuie să le faci loc în memoria ta, dând afară alte lucruri. Acesta este efectul pe care-l urmăreau vechii vrăjitori.

Don Juan era convins că, dacă discipolii săi continuau să exerseze cu încăpățănare pasele magice, în ciuda confuziei ce persistă în mințile lor, vor atinge un prag la care energia redirectionată va înclina balanța, și din acel moment nu va mai exista nicio confuzie în executarea paselor magice.

— Pase35

— Important este să practici acea secvență a Tensegrității pe care ți-o amintești.

— Pase-35

Executarea paselor magice, așa cum sunt ele arătate în Tensegritate, nu necesită un spațiu anume sau un interval de timp prestabilit. Totuși, ele nu trebuie executate în curenți puternici de aer

Practicarea Tensegrității nu trebuie amestecată cu elemente cu care suntem pe deplin familiarizați, cum ar fi: conversația, muzica sau buletinele de știri de la radio sau televizor, oricât de încet ar fi sonorul.

— Pase37

— În mușchii din spate ai coapselor se depozitează istoria personală a fiecărui individ.

— Pase-44

— Fiecare centru de energie din corp indică o concentrare energetică; un soi de vârtej de energie, ca o pâlnie care pare să se rotească în sens invers acelor de ceasornic din perspectiva văzătorului care se uită în această pâlnie

— Sute, a răspuns. Dacă nu chiar mii! S-ar putea zice că ființa umană nu este altceva decât un conglomerat de mii de vârtejuri rotitoare, unele dintre ele mici de tot, cât o gămălie, să zicem, dar foarte importante. Majoritatea vârtejurilor sunt vârtejuri de energie. Energia curge prin ele nestingherită sau rămâne blocată în ele. Există însă șase vârtejuri enorme, care merită o atenție deosebită. Sunt centri ai vieții și vitalității. În aceștia energia nu stagnează niciodată, dar uneori cantitatea de energie este atât de mică, încât centrul aproape că nu se rotește în funcție de importanța pe care le-o acordau șamanii.

Primul se găsea în zona ficatului și vezicii biliare; al doilea, în zona pancreasului și a splinei; al treilea, în zona rinichilor și a glandelor suprarenale; al patrulea, în adâncitura de la baza gâtului, în partea din față a corpului. Al cincilea - în jurul pântecelui, iar al șaselea - în creștetul capului.

Al cincilea centru, valabil numai pentru femei

— Acest al șaselea centru de energie, mi-a explicat el, nu prea aparține omului. Știi, noi, ființele umane, suntem, ca să zic așa, sub asediu. Centrul acela a fost cucerit de un invadator, un prădător nevăzut. Și singurul mod de a înfrânge acest invadator este întărirea celorlalți centri.

— Pase-lob-107

— Al patrulea centru, *centrul pentru luarea deciziilor*.

— Pase-108

Când trupul uman este perceput ca energie în mod evident, el este compus nu din două părți, ci din două tipuri diferite de energie: două curenți diferite de energie, două forțe opuse și, în același timp, complementare care coexistă, oglindind în acest mod structura duală a tot ce se află în marele univers.

Șamanii din Mexicul străvechi acordau fiecăruia din cele două tipuri diferite de energie statutul de trup total și vorbeau în exclusivitate în termeni de corp stâng și corp drept. Puneau în mod deosebit accentul pe corpul stâng, deoarece considerau că este cel mai eficient în ceea ce privește natura configurației sale energetice, pentru scopurile supreme ale șamanismului în lumea vieții de zi cu zi, acești doi curenți sunt amestecați într-unul singur: trupul uman, așa cum îl cunoaștem noi

Don Juan era convins că predominanța corpului drept în această neechilibrată reunire a corpului stâng cu cel drept marchează întreruperea călătoriei conștientizării. Ceea ce pentru noi pare a fi dominația unei părți asupra celeilalte constituia o aberație pentru vrăjitorii din spița sa, pe care ei s-au străduit s-o corecteze.

— Pase-160 - 164

PAȘII - RECAPITULAȚII DE DON JUAN

— A spus că ocazia cerea ca el să recapituleze fiecare pas pe care îl făcuse în lupta dusă pentru a curăța și reorganiza insula „tonalului” meu, chiar acolo, în locul de predilecție al binefăcătorului meu. Recapitularea a durat aproape cinci ore și a fost foarte meticuloasă.

Privirea luptătorului este plasată în ochiul drept al celeilalte persoane. Și ceea ce face este să-și oprească dialogul interior, apoi „nagualul” iese la suprafață;

Privitul în ochiul drept al cuiva nu este o privire fixă. Este mai degrabă o prindere viguroasă pe care o faci prin ochiul celuilalt. Cu alte cuvinte, prinzi ceva care se află în spatele ochiului. Trebuie să ai senzația fizică că ții ceva cu „voința” ta.

— Secretul constă în ochiul stâng. Pe măsură ce luptătorul progresează pe drumul cunoașterii, ochiul său stâng poate vedea totul. De obicei, ochiul stâng al unui luptător are o comportare ciudată; uneori stă tot timpul încrucișat sau devine mai mic decât celălalt sau mai mare, oricum diferit.

adevăratul mod de a merge singurul mod de a opri dialogul interior.

— Cum reușește adevăratul mod de a merge să-ți oprească dialogul intern?

— Plimbându-te într-un anumit mod, saturezi „tonalul”. îl îneci. Vezi, atenția „tonalului” trebuie să fie plasată asupra creațiilor sale. De fapt, este acea atenție care creează ordinea în lume din capul locului; astfel, „tonalul” trebuie să fie atent la elementele lumii sale pentru a o putea susține și trebuie în primul rând să reții viziunea lumii ca dialog interior.

A continuat că adevăratul mod de a merge este doar un subterfugiu. Luptătorul, întâi prin îndoirea degetelor, atrage atenția asupra brațelor, apoi, privind fără să focalizeze ochii, la un punct în fața sa aflat pe un semicerc care începe de la vârful picioarelor și se termină deasupra orizontului, inundă „tonalul” cu informație. „Tonalul”, fără

relația sa directă cu elementele descrierii sale, este incapabil să mai discute cu el însuși, astfel că devine tăcut.

Don Juan a explicat faptul că poziția degetelor nu contează deloc, că singura preocupare este să atragi atenția asupra brațelor, îndoinde degetele în diverse feluri neobișnuite, și că cel mai important lucru este maniera în care ochii, fiind menținuți nefocalizați, prind un număr enorm de obiecte ale lumii, fără a le clarifica. El a adăugat că în această stare ochii sunt capabili să surprindă detalii care sunt neobservate la o vedere obișnuită.

— Împreună cu adevăratul mod de a merge, continuă don Juan, un profesor trebuie să-l învețe pe ucenic o altă posibilitate, care e mai subtilă: posibilitatea de a acționa fără a crede, fără a aștepta recompense, de a acționa de dragul acțiunii.

— Oprirea dialogului interior este totuși cheia spre lumea vrăjitorilor, spuse. Restul activităților sunt doar trucuri; tot ceea ce fac ele este să accelereze efectul opririi dialogului interior.

Apoi a spus că erau două activități majore sau tehnici, folosite pentru a accelera oprirea dialogului interior: ștergerea istoriei personale și visatul.

El a explicat că arta unui profesor este să abată atenția ucenicului de la problemele importante.

Îmi atrăsese interesul în jurul conceptului de a „vedea”, care, înțeles corect, era acțiunea de a avea de-a face direct cu „nagualul”, o acțiune care era un fapt inevitabil al învățămintelor sale, dar o sarcină de neatinș ca sarcină în sine.

Ți-am spus că nu greșai când aveai senzația că erai înșelat. Problema era că tu credeai că acele trucuri aveau drept scop înșelarea „rațiunii” tale. Pentru mine, însemna să-ți distrag atenția sau să o prind, în funcție de cazul cerut.

— Toate acestea există doar datorită atenției noastre. Chiar piatra asta unde stăm este o piatră deoarece atenția noastră a fost forțată să o considere o piatră.

— Ștergerea istoriei personale și „visatul” trebuie să

fie doar un ajutor. Ceea ce necesită un ucenic pentru a fi ponderat este forță și cumpătare. De aceea, profesorul introduce comportamentul luptătorului sau existența în spiritul luptătorului. Acesta este liantul care unește totul în lumea unui vrăjitor. Puțin câte puțin, un profesor trebuie să întărească și să dezvolte. Fără robustețea și echilibrul psihic dat de comportamentul luptătorului nu se poate rezista nicidecum pe drumul cunoașterii.

A explicat că pentru a ajuta la ștergerea istoriei personale a fost nevoie să fie învățate alte trei tehnici. Ele erau: pierderea importanței de sine, asumarea responsabilității și folosirea morții drept sfetnic. Ideea era că, fără efectul benefic al acestor trei tehnici, ștergerea istoriei personale ar aduce ucenicul la o stare evazivă și l-ar face să fie extrem de nesigur pe el și acțiunile sale.

pe de o parte, lumea vrăjitorilor cerea o transformare drastică, iar pe de altă parte, explicația vrăjitorilor spune că insula „tonalului” este completă și că nu poate fi înlăturat de acolo nici un singur element. Atunci, schimbarea nu înseamnă să înlături ceva, ci mai degrabă să alterezi modul consacrat de folosire a acelor elemente.

Ștergerea istoriei personale și cele trei tehnici adiacente sunt mijloacele vrăjitorilor pentru schimbarea fațadei elementelor de pe insulă. Dar schimbarea fațadelor înseamnă doar că ai desemnat un loc secundar unui fost element important. Compătimirea ta de sine continuă să fie o trăsătură a insulei tale, va fi acolo în fundal, în același mod în care moartea ta iminentă, sau modestia ta, sau responsabilitatea pentru acțiunile tale erau acolo fără a fi folosite vreodată.

mi-am dat seama că descoperirile și transformările semnificative ale vrăjitorilor erau făcute întotdeauna în stări de conștiință nealterată.

Plantele acelea conduc ucenicul direct la „nagual”, iar aliatul este un aspect al lui. Aliatul este ceva care este în afara acestei viziuni, în afara zonei „rațiunii”. El poate fi remarcat doar din centrul „voinței”, atunci când viziunea noastră obișnuită a fost oprită, de aceea este mai potrivit

cu „nagualul”. Totuși, vrăjitorii pot învăța să perceapă aliatul într-un mod foarte complicat și, făcând asta, ei se cufundă adânc într-o nouă viziune. Astfel, pentru a te proteja de soarta asta, n-am accentuat aliatul așa cum o fac de obicei vrăjitorii.

Ți-am prezentat destul din viziunea vrăjitorilor, fără să te las agățat de ea. Am spus că doar dacă pui două viziuni una lângă alta și le compari, ajungi la adevărata lume. Am vrut să spun că ajungi la totalitatea eului doar când înțelegi că lumea este mai degrabă o viziune, indiferent că această viziune aparține omului obișnuit sau vrăjitorului.

Deci, datorită acțiunilor unui adversar pe măsură, un ucenic poate fi ori desființat, ori schimbat radical. Profesorul folosește adversarul pe măsură pentru a forța ucenicul să facă alegerea vieții sale. Ucenicul trebuie să aleagă între lumea luptătorului și lumea sa.

Don Juan îmi spusese odată că mi-era frică de oameni și că învățasem să mă apăr de ei nedorind nimic. El a spus că a nu vrea nimic era cea mai bună realizare a unui luptător. Totuși, în prostia mea, lărgisem senzația de a nu vrea nimic și o făcusem să se transforme în a nu-mi plăcea nimic. De aceea, viața mea era plictisitoare și goală.

Ți-am spus odată că libertatea pe care o are un luptător constă în a acționa ori ireproșabil, ori ca un tembel. A fi desăvârșit este într-adevăr singura acțiune liberă și de aceea este adevărata măsură a spiritului luptătorului.

— După ce ucenicul a primit sarcina sa de vrăjitorie, el este gata pentru un alt tip de instrucție, a continuat. A devenit deja un luptător. În cazul tău, deoarece nu mai erai ucenic, te-am învățat cele trei tehnici care ajută „visatul”: întreruperea rutinelor vieții, mersul puterii și „non-acțiunea”.

„Visatul” este încununarea eforturilor vrăjitorilor, folosirea supremă a „nagualului”.

Vrăjitorii spun că ne aflăm într-o sferă. Este vorba de o sferă în care suntem plasați în momentul nașterii. La

început sfera este deschisă, dar apoi începe să se închidă până când ne izolează. Sfera aceea este percepția noastră. Noi ne trăim în acea sferă toată viața. Și ceea ce urmărim pe pereții ei este propria noastră reflexie.

— Lucrul reflectat este viziunea noastră despre lume, a spus. Această viziune este la început o descriere, care ne este dată din momentul nașterii, până când atenția noastră este prinsă de ea și descrierea devine vedere.

Sarcina profesorului este să rearanjeze viziunea, să pregătească ființa luminoasă pentru vremea când binefăcătorul îi va deschide sfera din afară.

Sfera este deschisă pentru a permite ființei luminoase o viziune a totalității sale, a continuat. Bineînțeles, faptul că-i zicem sferă este doar un fel de a spune, dar în acest caz este un mod exact.

Putem explica mai bine asta, spunând că sarcina profesorului este să curețe o jumătate de sferă și să reordoneze cealaltă jumătate. Deci sarcina binefăcătorului este să deschidă sfera pe partea care a fost curățată. Odată ce sigiliul a fost rupt, luptătorul nu mai este niciodată la fel ca înainte. El deține comanda asupra întregului său. Jumătate din sferă este centrul suprem al „rațiunii”, „tonalul”. Cealaltă parte este centrul suprem al „voinței”, „nagualul”. Aceasta este ordinea care ar trebui să domine; orice alt aranjament este fără sens și nepractic, pentru că este împotriva naturii noastre; el ne fură moștenirea magică și ne reduce la nimic.

misterul sau secretul explicației vrăjitorilor este că are de-a face cu deschiderea aripilor percepției.

— Pov-252 - 275

— Am de gând să vă dezvălui un secret de luptător. Poate că-i puteți spune predilecția unui luptător

— Viața unui luptător nu poate fi rece și singuratică și lipsită de sentimente, a spus, pentru că se bazează pe afecțiunea și devotamentul lui, consacrarea sa celor iubiți. Și cine, puteți întreba, este cel iubit? O să-ți arăt acum

— Doar dacă iubești pământul acesta cu pasiune neîncetată, îți poți elibera tristețea, a spus don Juan. Un

luptător este întotdeauna voios, pentru că iubirea lui este nealterabilă și ținta ei, pământul, îl îmbrățișează și-i dăruiește cadouri de neconceput. Tristețea aparține doar acelor care urăsc chiar lucrul care dă adăpost ființei lor.

Don Juan a mângâiat iar pământul cu tandrețe.

— Această ființă minunată, care este vie până în cele mai adânci cotloane și înțelege orice sentiment, m-a răcorit, m-a lecuit de durerile mele și, în final, când am înțeles total dragostea mea pentru ea, m-a învățat libertatea

Explicația vrăjitorilor nu poate elibera deloc spiritul. Uitați-vă la voi doi. Ați ajuns la explicația vrăjitorilor, dar nu are nicio importanță că o știți. Sunteți mai singuri ca niciodată, pentru că fără dragostea neclintită față de ființa care vă dă adăpost, singurătatea înseamnă solitudine.

Doar dragostea pentru acea ființă splendidă poate da libertate spiritului unui luptător; și libertatea este voieșie, competență și renunțare în fața oricăror adversități. Asta este ultima lecție. Este lăsată întotdeauna pentru ultimul moment, pentru momentul de solitudine totală, când un om se află față în față cu moartea sa și cu solitudinea sa. Doar atunci are sens.

— Pov-311 - 314

PUNCTUL DE ASAMBLARE

— Punctul de asamblare al omului apare în jurul unei zone definite a coconului, pentru că îl comandă Vulturul, a spus el. Dar locul exact este determinat, de obicei, de acte repetate. Mai întâi, învățăm că se poate afla acolo și apoi îl comandăm chiar noi să fie acolo. Comanda noastră devine comanda Vulturului și acel punct este fixat în locul respectiv. Gândește-te cu multă grijă la următorul lucru: comanda noastră devine comanda Vulturului. Vechii vizionari au plătit scump pentru această descoperire. Vom reveni mai târziu asupra acestui aspect.

— Focul-138

— Ce se întâmplă cu cei ale căror puncte de asamblare își pierd rigiditatea? m-am interesat eu.

— Dacă nu sunt luptători, a spus el, zâmbind, cred că

și-au pierdut mințile. Așa cum ai crezut și tu, o dată, că înnebunești. Dacă sunt luptători, știu că au înnebunit, dar așteaptă răbdători. Vezi, să fii sănătos fizic și psihic înseamnă să ai un punct de asamblare nemișcat. Când se deplasează înseamnă practic că nu mai ești în mințile tale.

A spus că luptătorii ale căror puncte de asamblare s-au deplasat au două opțiuni. Una este aceea să admită că sunt bolnavi și să se poarte anormal, reacționând emoțional la lumile ciudate la care sunt obligați să fie martori de către forța de deplasare; iar alta este să rămână impasibili, neafecțați, știind că punctul de asamblare revine întotdeauna la poziția sa inițială.

— Și dacă punctul de asamblare nu revine la poziția sa inițială? am întrebat.

— Atunci, acei oameni sunt pierduți, a spus el. Fie sunt nebuni incurabili, pentru că punctele lor de asamblare nu vor mai putea niciodată să assembleze lumea așa cum o știm, fie sunt vizionari unici, care și-au început mișcarea către necunoscut.

— Ce determină dacă sunt una sau alta?

— Energia! Impecabilitatea! Luptătorii impecabili nu-și pierd firea. Rămân neatinși. Ți-am spus de multe ori că luptătorii impecabili pot *vedea* lumi înspăimântătoare fără să fie afectați. În clipa imediat următoare ei sunt capabili să spună o glumă, să râdă cu prietenii lor, cu străinii.

I-am explicat atunci ceea ce îi spusese de multe ori, anume că ceea ce mă făcea să cred că sunt bolnav erau niște experiențe senzoriale dezbinătoare, pe care le avusesem ca urmare a ingerării unor plante halucinogene. Am trecut prin stări de tulburări spațiale și temporale, cu neplăcute pierderi de concentrare, viziuni și halucinații de locuri și oameni la care mă zgâiam de parcă ar fi existat cu adevărat. Nu puteam să nu mă gândesc că-mi pierd mințile.

— Conform canoanelor obișnuite, îți pierdeai, într-adevăr, mințile, a spus el. Dar, din punct de vedere al vizionarilor, nu era o mare pierdere. Pentru un vizionar, mintea nu este altceva decât autorefecția inventarului

unui om. Dacă pierzi acea autorefecție, dar nu și baza, trăiești, practic, o viață infinit mai puternică decât dacă ai fi păstrat-o.

— Focul-139 - 140

A continuat spunând că motivul de discordie al noilor vizionari era acela că, pe parcursul evoluției noastre, de îndată ce lumina conștiinței se concentrează asupra benzii de emanații a omului și selectează o parte din ele, pentru a le scoate în evidență, ea intră într-un cerc vicios. Cu cât scoate mai mult în evidență anumite emanații, cu atât mai stabil este punctul de asamblare. Se poate spune deci că acea comandă a noastră devine comanda Vulturului. Este de la sine înțeles că, atunci când conștiința noastră evoluează în atenție primă, comanda este atât de puternică, încât este un adevărat triumf să spargi cercul și să deplasezi punctul de asamblare.

— Focul-142

A dialogul interior este ceea ce ține punctul de asamblare în poziția sa inițială.

— Focul-150

— Îți dădeam plante energizante, ca să-ți deplasezi punctul de asamblare, a continuat don Juan. Sigur, plantele energizante au acest efect; dar foamea, oboseala, febra și alte lucruri de acest gen pot avea un efect similar. Omul obișnuit greșește crezând că rezultatul unei deplasări este pur mental. Nu este, după cum poți să confirmi chiar tu.

— Focul-152

— Pe ambele margini ale benzii de emanații umane există o ciudată acumulare de deșeuri, un morman incalculabil de rebuturi. Acesta este un depozit morbid și sinistru. El avea mare valoare pentru vechii vizionari, dar nu și pentru noi. Pe marginea dreaptă întâlnim viziuni nesfârșite de activitate fizică, violență, crimă, senzualitate. Pe marginea stângă, găsim spiritualitatea, religia, pe Dumnezeu. Genaro și cu mine ți-am mutat punctul de asamblare pe ambele margini, ca să-ți oferim o viziune de ansamblu a deșeurilor umane.

— Focul-153

— Această „luare a caimacului” este atât de reală, încât uităm că am construit-o, comandând punctelor noastre de asamblare să apară acolo unde apar. Uităm că sunt reale pentru noi, pentru că noi am comandat să le percepem reale. Avem puterea să luăm caimacul aliniamentelor, dar nu ne putem proteja de propriile noastre comenzi.

— Focul-157

A de îndată ce punctul de asamblare se deplasează dincolo de o anumită limită, poate asambla lumi complet diferite de cea pe care o cunoaștem.

— Focul-159

— Experiența mea cu Cătălină a întârziat întoarcerea noastră în sudul Mexicului. Mă descătușase în mod incredibil. M-am disociat, în starea mea normală de conștiință. Parcă-mi pierdusem punctul de referință. Mă descurajasem. I-am spus lui don Juan că-mi pierdusem până și dorința de a mai trăi.

Stăteam pe veranda casei lui don Juan. Mașina mea era plină cu saci și ne pregăteam de plecare, dar eram atât de disperat, încât am început să plâng.

Don Juan și Genaro au râs până le-au dat lacrimile. Cu cât eram mai disperat, cu atât mai mare era bucuria lor. În cele din urmă, don Juan m-a făcut să mă transfer în starea de conștiință elevată și mi-a explicat că râsul nu era o lipsă de respect din partea lor, ci o experiență sinceră a fericirii de a mă vedea înaintând pe cărarea cunoașterii.

— O să-ți spun ce ne spunea nagualul Julian când ajungeam unde ești tu, a continuat don Juan. În felul acesta vei ști că nu ești singur. Ceea ce ți se întâmplă ție se întâmplă oricui stochează destulă energie pentru a arunca o privire necunoscutului.

Mi-a explicat că nagualul Julian obișnuia să le spună că fuseseră evacuați din casele în care stătuseră toată viața. Rezultatul economisirii energiei fusese ruperea de cuibul lor comod, dar îngrozitor de limitat și plicticos, aflat în lumea vieții de zi cu zi. Deprimarea lor, le-a spus nagualul Julian, nu era atât tristețea pierderii cuibului, cât

faptul că trebuia să-și caute o nouă locuință.

— Noile locuințe, a continuat don Juan, nu sunt atât de comode. Dar sunt mult mai spațioase.

Ordinul tău de evacuare a venit sub forma unei adânci deprimări, o pierdere a dorinței de a mai trăi, la fel cum ni s-a întâmplat și nouă. Când ne-ai spus că nu mai vrei să trăiești, nu ne-am putut stăpâni râsul.

— Acum, ce o să se întâmple cu mine? m-am interesat.

— Trebuie să găsești alt loc, folosind limbajul adecvat, mi-a răspuns don Juan.

Pe don Juan și pe don Genaro i-a cuprins din nou euforia. Fiecare dintre declarațiile și remarcile lor îi făceau să râdă isteric.

— Este foarte simplu, a spus don Juan. Noul tău nivel de energie va crea un nou loc, care să-ți adăpostească punctul de asamblare. Iar dialogul luptătorilor, pe care-l porți cu noi de fiecare dată când suntem împreună, va solidifica această nouă poziție.

— Focul-170 - 171

— *Visatul* era în sine cel mai eficient mod de a deplasa punctul de asamblare.

— Focul-190

— Poziția punctului de asamblare dictează cum ne comportăm și ce simțim.

— Focul-217

Inamicul și, în același timp, prietenul nostru este dialogul interior sau inventarul nostru. Fii un luptător; închide-ți dialogul interior: fă-ți inventarul și apoi aruncă-l! Noii vizionari au realizat inventare minuțioase și apoi au râs de ele. Fără inventar, punctul de asamblare se eliberează.

— Focul-273

— Orice mișcare a punctului de asamblare seamănă cu moartea, a spus el. Totul în noi se deconectează, apoi se reconectează la o sursă mult mai puternică. Această amplificare a energiei este resimțită ca o insuportabilă anxietate.

— Ce trebuie să fac când se va întâmpla așa ceva? am întrebat.

— Nimic, a răspuns el. Doar să aștepți. Explozia de energie va trece. Periculos e când nu știi ce se întâmplă în interiorul tău. O dată ce știi, nu există un real pericol.

— Tăcerii-151

— În cazul vrăjitorilor, rememorarea este modul de a recupera toată informația stocată în mișcarea punctului de asamblare.

Intensitatea este rezultatul spontan al mișcării punctului de asamblare, a continuat el. De exemplu, tu trăiești aceste momente mai intens decât ai face-o în mod normal, deci în realitate stochezi intensitate. Într-o zi vei retrăi acest moment deplasându-ți punctul de asamblare exact pe locul în care se găsește acum. Iată cum stochează informații vrăjitorii.

— Tăcerii-231

PUTERE

— La această oră a zilei, în asfințit, nu e vânt. La ora asta este doar putere.

— Ix-84

— E adevărat. Protecția puterii te învăluie ca pe un cocon. Un vânător poate sta în câmp deschis și nu-l va deranja niciun coiot sau pumă, sau vreo insectă lipicioasă. Puma poate veni până la nasul vânătorului să-l miroasă, iar dacă vânătorul nu se mișcă, puma va pleca. Îți pot garanta asta. Pe de altă parte, dacă vânătorul vrea să fie remarcat, tot ce are el de făcut, este să stea pe vârful unui deal în timpul asfințitului și puterea îl va căuta și îl va sâcâi toată noaptea. De aceea dacă vânătorul vrea să călătorească noaptea sau dacă vrea să rămână treaz, el trebuie să se lase remarcat de vânt. În asta constă secretul marilor vânători. A fi disponibil și indisponibil la o anumită cotitură a drumului.

— Ix-86

— Puterea este ceva cu care are de-a face luptătorul, a spus el. La început este o afacere incredibilă și îndepărtată; este greu chiar să te gândești la ea. Asta se

întâmplă acum cu tine. Apoi puterea devine o problemă serioasă; poți să nu o ai sau poate să nu-ți dai seama cu adevărat că există, totuși știi că ceva este, ceva care înainte nu era de remarcat. Apoi puterea se manifestă ca ceva necontrolabil care vine asupra eului tău. Pentru că nu este posibil să-ți spun cum vine sau cum este cu adevărat. Nu este nimic și totuși face să apară minuni chiar în fața ochilor tăi. Iar în final, puterea este ceva aflat în tine însuși. Ceva care controlează acțiunile tale și totuși este la comandă.

— Ix-122

— Apoi, forțele te-au ghidat iar și mi-au spus să te învâț să trăiești viața impecabilă a unui luptător. Se pare că nu poți. Dar cine poate spune? Noi suntem la fel de misterioși și de înfricoșători ca lumea asta de nedeslușit, așa că cine poate spune de ce ieși capabil?

— Ix-125

— Autocompătımirea nu se potrivește cu puterea, a spus el. Atitudinea unui luptător reclamă ca acesta să aibă control asupra lui însuși și, în același timp, să se abandoneze.

— Ix-137

— Când ajungi să vânezi puterea, nu există niciun plan. Vânatul puterii sau vânătoarea în sine sunt la fel. Un vânător vânează ceea ce se ivește, astfel încât el trebuie să fie permanent într-o stare de atenție maximă.

— Ix-149

— Puterea este ceva foarte ciudat. Pentru a o avea și a o comanda, trebuie să ai putere cu care să începi. Totuși, este posibil să o aduni încetul cu încetul, până când vei avea destulă putere pentru a susține singur o bătălie a puterii.

— Ix-164

— Astfel, a te aventura în necunoscut fără putere este o prostie. Nu poți afla decât moartea.

— Ix

164

— Vezi, o parte din arta unui luptător constă în a face

ca lumea să dispară pentru un motiv anume și apoi s-o restabilească pentru a continua să trăiască.

— Ix-165

— Un luptător nu întoarce niciodată spatele puterii fără a mulțumi pentru favorurile primite.

— Ix-166

— Vânarea puterii este o afacere foarte ciudată, a spus. Nu există niciun plan anterior. Asta este excitant în afacerea asta. Un luptător procedează totuși ca și cum ar avea un plan, pentru că el are încredere în puterea lui personală. El știe sigur că aceasta o să-l facă să se manifeste în cea mai potrivită manieră.

— Ix-191

— Vreau să spun că orice fel de frunze te-ar ajuta, dacă persoana care ți le dă are putere personală. Ceea ce te-a ajutat astăzi a fost puterea, nu frunzele.

— Ix-196

— Don Juan mi-a explicat răbdător că el își putea folosi puterea personală cum dorea, la tot ce voia el, dar dacă era vorba de a o da altei persoane, era inutil dacă acea persoană nu o folosea pentru propria căutare de putere personală.

— Ix-197

— Îți trebuie putere chiar și pentru a concepe ce este puterea. Asta am încercat să-ți spun tot timpul. Dar știu că nu înțelegi, nu pentru că nu vrei, ci pentru că ai foarte puțină putere personală.

— Ix197

— Un luptător acționează ca și cum ar ști ce face, când, de fapt, el habar n-are.

Un luptător este invulnerabil când are încredere în puterea lui personală, indiferent cât de mică sau de mare este.

— Ix-201

— Dar cum pot acumula putere personală?

— O faci trăind în modul în care ți-am recomandat. Încetul cu încetul, îți vei închide toate punctele de slăbiciune. Nu trebuie să te preocupe modalitatea, pentru

că puterea găsește întotdeauna o cale. Privește-mă pe mine. Când am început să învăț comportamentul luptătorului, n-am știut că acumulam putere. Exact ca și tine, credeam că nu fac nimic special, dar nu era așa. Puterea are particularitatea de a nu se lăsa remarcată atunci când s-a acumulat.

— Ix-212

— El mi-a repetat în șoaptă, de mai multe ori, la urechea dreaptă că „a nu face ceea ce știam cum să fac” era cheia spre putere.

— Ix-215

— El a replicat că o dată ce ajungi să deții un anumit nivel de putere personală, exercițiul sau oricare alt tip de antrenament este inutil, întrucât tot ce-ți trebuie ca să fi într-o formă impecabilă este să te angajezi în „non-acțiune”.

— Ix-232

— Nu contează ce dezvălui sau ce ții în tine. Tot ce facem, tot ce suntem, stă în puterea noastră personală. Dacă avem destulă, un singur cuvânt dezvăluit ar fi suficient pentru a ne schimba viața. Dar dacă nu avem destulă putere personală, ne pot fi dezvăluite și cele mai minunate părți de înțelepciune, dar revelația nu va avea nici cea mai mică importanță.

Apoi și-a coborât glasul, ca și cum mi-ar fi destăinuit un secret.

— Îți voi dezvălui probabil cea mai importantă cunoaștere pe care o poate exprima cineva. Să văd ce poți face cu ea. Știi că, exact în acest moment, ești înconjurat de eternitate? Și știi că poți folosi această eternitate, dacă dorești?

— Știi că te poți extinde pentru totdeauna în orice direcție am arătat? Știi că un moment poate fi o eternitate? Asta nu e o ficțiune; e un fapt, dar numai dacă amplifici și folosești momentul acela pentru a atinge totalitatea sinelui pentru totdeauna și în orice direcție.

M-a privit.

— Nu știai acest lucru înainte, a spus el zâmbind.

Acum îl știi. Ți l-am dezvăluit, dar nu contează, pentru că nu ai destulă putere personală ca să folosești revelația aceasta. Totuși, dacă ai fi avut destulă putere, doar cuvintele mele ar fi fost de ajuns ca să-ți aduni tot șinele și să scoți partea esențială a lui din granițele în care se află.

A venit lângă mine și m-a lovit în piept cu degetele; a fost o atingere foarte ușoară.

— Astea sunt granițele despre care vorbesc. Poți ieși din ele. Suntem un sentiment, o conștiință îngrădită aici.

M-a lovit pe umeri cu amândouă mâinile. Carnetul și creionul mi-au scăpat pe jos. Don Juan a pus piciorul pe carnet și m-a privit, apoi a început să râdă.

L-am întrebat dacă-l deranja faptul că luam notițe. Mi-a spus pe un ton liniștitor că nu și-a luat piciorul de pe carnet.

— Suntem ființe luminoase, a spus. clătinând ritmic din cap. Iar pentru o ființă luminoasă contează doar puterea personală. Dar dacă mă întrebi ce este puterea personală, trebuie să-ți spun că explicația mea nu va explica nimic.

— Pov-17

— A trebuit să împrumut o găleată de la unul dintre fotografii din parc pentru a-ți biciui „nagualul” ca pe un câine rău, pentru a reveni la locul său. „Tonalul” trebuie protejat cu orice preț. Coroana trebuie să-i fie luată, dar el trebuie să rămână ca supraveghetor protejat.

Orice amenințare asupra „tonalului” conduce întotdeauna la moartea lui. Și dacă moare „tonalul, la fel se întâmplă și cu omul. Din cauza slăbiciunii lui inerente, „tonalul” este distrus ușor și, astfel, una din laturile artei de echilibrare a luptătorului este să facă „nagualul” să apară la suprafață pentru a susține „tonalul”. Spun că este o artă, deoarece vrăjitorii știu că doar prin sprijinirea înfocată a „tonalului” poate apare „nagualul”. Înțelegei ce vreau să spun? Această sprijinire se cheamă putere personală.

— Pov-175

— El singur nu ți-a cauzat niciun rău. Dar

cunoașterea e putere și, în clipa în care omul a luat-o pe drumul cunoașterii, el nu mai e răspunzător pentru ceea ce se poate întâmpla celor care vin în contact cu el.

— Real-45

— Atunci când un vrăjitor încearcă să „vadă”, el încearcă să câștige putere.

— Real-115

— Trebuie să înveți să devii în mod deliberat disponibil și indisponibil, a spus el. După cum se desfășoară viața ta acum, ești nedorit de disponibil tot timpul.

— Ix-86

— Arta vânătorului este să devină inaccesibil, a spus el. În cazul acelei fete blonde, ar fi însemnat ca tu să devii un vânător și să o întâlnești cu chibzuință. Nu așa cum ai făcut tu. Ai stat cu ea zi de zi, până când singurul sentiment care a rămas a fost plictiseala.

— Ix-90

— Să fii inaccesibil înseamnă să te atingi de lumea din jurul tău cu economie. Nu trebuie să mănânci cinci prepelițe; mănânci doar una. Nu strici plantele doar ca să faci un grătar. Nu te expui puterii vântului decât dacă este necesar. Nu folosești și nu storci oamenii până n-a mai rămas nimic din ei, în special pe cei pe care îi iubești.

— Ix-90

— Să fii indisponibil înseamnă să eviți în mod deliberat extenuarea ta și a celorlalți.

— Ix-90 - Un vânător știe că va avea mereu ceva în capcane, așa că nu se îngrijorează. Să te îngrijorezi înseamnă să devii accesibil, nedorit de accesibil. Iar odată ce te îngrijorezi, te agăți de orice cu disperare, iar odată ce te agăți, ești expus la extenuare sau riști să extenuezi tu orice sau pe oricine de care te agăți.

I-am spus că în viața mea de zi cu zi, e de neconceput să devii inaccesibil

— Ți-am spus deja că a fi inaccesibil nu înseamnă să te ascunzi sau să fii secretos, a spus el calm. Nu înseamnă că nu mai poți vorbi cu oamenii. Un vânător își folosește

lumea cu economie și cu delicatețe, indiferent că lumea înseamnă lucruri sau plante, sau animale, sau oameni, sau putere. Un vânător are legături strânse cu lumea lui și totuși el este inaccesibil aceleiași lumi.

— Ix-90 - 91

— ...să-ți dai seama că un vânător bun știe un lucru mai presus de toate - el cunoaște obiceiurile prăzii sale. Asta îl face un vânător bun.

— Ix-96

— Un vânător bun nu prinde vânat pentru că pune capcane sau pentru că a studiat obiceiurile prăzii sale, ci pentru că el însuși nu are rutine el e liber, fluid, imprevizibil.

— Ix-96

RECAPITULAREA

— Premisa vrăjitorilor este că, pentru a aduce ceva în interiorul a altceva, trebuie să existe spațiul necesar pentru a-l depozita, mi-a zis. Dacă ești plin până-n gât cu problemele vieții cotidiene, nu mai există spațiu pentru nimic nou. Acel spațiu trebuie construit. Înțelegi ce vreau să-ți zic? Vrăjitorii timpurilor străvechi credeau că *recapitularea* vieții creează acest spațiu. Și, desigur, chiar asta face, și încă multe altele. Modul în care vrăjitorii realizează *recapitularea* este foarte strict, a continuat. Metoda constă în a face o listă cu toate persoanele pe care le-au întâlnit, din prezent până la începutul vieții. Odată această listă terminată, iau persoana din capul listei și își aduc aminte de tot ceea ce pot despre acea persoană. Și când zic totul, mă gândesc la absolut tot, fiecare detaliu. Este mai bine să *recapitulezi* din prezent înspre trecut, deoarece amintirile prezentului sunt mai proaspete și, astfel, capacitatea de a-ți reaminti se ascute. În aceste momente, practicanții folosesc o tehnică de respirație. Inspiră încet, clătinându-și imperceptibil capul, de la dreapta la stânga; expiră în același fel.

Mi-a zis că inspirația și expirația trebuie să fie naturale. Dacă sunt prea rapide, poți provoca ceea ce el a numit respirație obositoare: respirație care te face să

respiri mai lent după aceea pentru a-ți calma mușchii.

— Latura-169 - 170

— *Puterea recapitulării*, mi-a zis don Juan, este tocmai aceea că stârnește toate gunoaiile din viața noastră și le aduce la suprafață.

— Latura-173

— Vrăjitorii aflaseră un adevăr uriaș despre forțele universului: marea întunecată a conștientizării nu dorește decât experiențele noastre de viață, nu forța noastră vitală.

— Latura-175

— *Recapitularea* are o opțiune secretă, mi-a zis don Juan. Exact cum ți-am spus că există o opțiune secretă a morții, opțiune pe care numai vrăjitorii o pot alege. În cazul morții, opțiunea secretă este că ființele ar putea să-și păstreze forța vitală și să predea numai conștientizarea, produsul vieților noastre, *în cazul recapitulării*, opțiunea secretă, pe care numai vrăjitorii o pot alege, este să-și dezvolte adevărata minte.

— Amintirile care te bântuie nu pot veni decât din adevărata ta minte. Cealaltă minte, pe care o avem și o împărtășim cu toții este, aș zice eu, un model ieftin: de putere modestă, o singură dimensiune pentru toți. Dar acesta este un subiect pe care îl vom discuta mai târziu. Acum este în joc introducerea unei forțe dezintegratoare. Cu toate acestea, nu este vorba despre o forță care te dezintegrează pe tine - nu asta am vrut să zic. Ea dezintegrează ceea ce vrăjitorii numesc *instalația străină*, care există în tine, ca și în fiecare ființă umană. Efectul forței care se pogoară asupra ta și care dezintegrează *instalația străină* este că îi scoate pe vrăjitori din cadrul sintaxei lor.

— Latura 198

— Fiecare dintre retrăririle tale devine mai vie și mai înnebunitoare, deoarece, după cum ți-am spus deja, ai intrat într-un proces ireversibil. Adevărata ta minte iese la lumină, se trezește dintr-o stare îndelungată de letargie. Te cere *infinitatea*, a continuat el. Oricare dintre mijloacele pe care le folosește ca să-ți arate asta nu poate avea alt

motiv, altă cauză sau altă valoare decât aceasta. Oricum, tu trebuie să fii pregătit pentru atacurile violente ale *infinităţii*. Trebuie să fii în permanenţă pregătit pentru o lovitură de o putere fantastică. Acesta este felul chibzuit şi sănătos în care un vrăjitor se confruntă cu *infinitatea*.

— Latura-204

— Recapitularea vieţii, activitate pe care o desfăşoară vrăjitorii, reprezintă cheia deplasării punctelor lor de asamblare.

— Tăcerii-129

— Florinda a explicat că „recapitularea” era punctul forte al „stalkerilor”, aşa cum „corpul din vis” este punctul forte al „visătorilor”.

— Darul V-287

— Ea a spus că „stalkerii” folosesc cuşti sau coşciuge de pământ pentru a se închide în ele în timp ce trăiesc, mai degrabă decât să îşi amintească fiecare moment din vieţile lor. Raţiunea pentru care „stalkerii” trebuie să recapituleze vieţile lor într-o manieră atât de completă este că darul Vulturului pentru om include dorinţa lui de a accepta un surogat în loc de conştiinţa originală, dacă un astfel de surogat este o replică perfectă. Florinda a explicat că deoarece conştiinţa este hrana Vulturului, el poate fi satisfăcut cu o recapitulare perfectă în locul conştiinţei.

Florinda mi-a dat fundamentele recapitulării. A spus că primul pas este o refacere scurtă a tuturor incidentelor din vieţile noastre care vor fi supuse examinării preliminare.

Al doilea pas este o recapitulare mai detaliată, care începe la un moment care poate fi momentul precedent clipei când „stalkerul” s-a așezat în cuşcă şi teoretic se poate întinde până la momentul naşterii.

Ea m-a asigurat că o recapitulare perfectă poate schimba un luptător la fel de mult, dacă nu chiar mai mult decât controlul total al „corpului din vis”. În această idee, „visatul” şi „stalkingul” te duc la acelaşi rezultat, intrarea în a treia atenţie.

— Darul V-287 - 288

— Florinda a spus că binefăcătorul ei o pusese să scrie o listă de evenimente care să fie re trăite. I-a spus că procedura începe cu o respirație inițială. „Stalkerii” încep cu bărbia pe umărul drept și inhalează încet în timp ce își rotesc capul într-un arc de o sută optzeci de grade. Respirația se termină pe umărul stâng. Odată ce se termină inhalarea, capul se reîntoarce la o poziție relaxată. Ei expiră privind drept în față.

Apoi „stalkerul” ia evenimentul din capul listei și rămâne pe el până când au fost refăcute toate sentimentele incluse în ele. Pe măsură ce „stalkerul” își amintește sentimentele investite în evenimentele pe care le reface, el inspiră încet, mișcându-și capul de pe umărul drept pe cel stâng. Funcția acestei respirații este să acumuleze energie. Florinda a declarat că corpul luminos creează în mod constant filamente subțiri ca o pânză de păianjen, care sunt proiectate în afara masei luminoase, filamente produse de orice fel de emoții. De aceea, orice situație de interacțiune, sau orice situație în care se investesc sentimente, este potențial drenată pentru corpul luminos. Respirând de la dreapta spre stânga în timp ce-și amintesc un eveniment, „stalkerii”, prin magia respirației, adună filamentele lăsate în urmă. Următoarea respirație este de la stânga la dreapta și este o expirație. Cu ea, „stalkerii” ejectează filamentele lăsate în ei de alte corpuri luminoase incluse în evenimentul care este refăcut.

— Darul V-289

— Florinda a spus că unul dintre rezultatele unei recapitulări detaliate este râsul sincer când ești față în față cu repetiția plictisitoare a înfumurării, care este miezul întregii interacțiuni umane.

— Darul V290

— Florinda a spus că binefăcătorul ei consideră cele trei tehnici de bază ale „stalkingului” - cușca, lista de evenimente ce trebuie recapitulate și respirația „stalkerului” - ca fiind cele mai importante sarcini pe care le poate realiza un luptător. Binefăcătorul o învățase că o

recapitulare profundă este cea mai rapidă metodă de a pierde forma umană. De aceea, este mai ușor pentru „stalkeri”, după ce și-au recapitulat viețile, să se folosească de toate „non-acțiunile” persoanei, ca ștergerea istoriei personale, pierderea importanței de sine, ruperea obiceiurilor și altele.

— Darul V-290 - 291

— La această listă se adaugă amintirile legate de evenimente impersonale în care nu sunt implicați indivizi, dar care trebuie examinate deoarece au, într-un fel sau altul, legătură cu persoana pe care o recapitulăm.

— Pase-126

— Pretindea că recapitularea este șiretlicul prin care vrăjitorii produc deplasări minuscule, dar constante, ale punctului de asamblare. Spunea că punctul de asamblare - sub impactul revizuirii acțiunilor și simțămintelor din trecut - se mișcă continuu între poziția lui actuală și poziția pe care a avut-o când s-a întâmplat evenimentul recapitulat.

— Vis-183

SOBRIETATE - NEÎNDUPLECARE

— Forța interioară înseamnă un sentiment de impasibilitate aproape de indiferență, un sentiment de comoditate, dar, mai ales, însemna o tendință profundă spre cercetare și înțelegere. Noii vizionari au numit aceste caracteristici sobrietate o viață impecabilă în sine duce inevitabil la sobrietate, iar aceasta, la rândul ei, duce la mișcarea punctului de asamblare.

— Focul-193 - 194

— Un luptător, mi-a explicat el, este permanent atent la asprimea comportamentului uman. Un luptător este magic și neînduplecat, un solitar cu maniere și gusturi dintre cele mai rafinate, a cărui sarcină pe lume este aceea de a-și ascuți, dar și disimula, tăișurile, astfel încât nimeni să nu-i poată bănuî neînduplecarea.

— Tăcerii-113

— Dar pentru a-și folosi strălucirea ochilor, ca să mute punctul de asamblare propriu sau pe al altcuiva, a

continuat el, vrăjitorii trebuie să fie neînduplecați. Adică trebuie să fie familiarizați cu poziția specifică a punctului de asamblare numită locul lipsei de compasiune. Acest lucru este valabil în special pentru naguali.

— Tăcerii-135

— Pentru un vrăjitor, neînduplecarea nu înseamnă cruzime. Neînduplecarea este contrariul autocompasiunii sau al importanței de sine. Neînduplecarea înseamnă cumpătare.

— Tăcerii-155

STALKING

— Pentru un efect maxim, stalkingul avea nevoie de un cadru ideal: erau necesari mici tirani, investiți cu autoritate și putere.

— Focul-190

— Una dintre marile manevre ale stalkerilor constă în punerea în contradicție a misterului cu prostia în fiecare din noi.

A explicat că practicile stalkingului nu sunt ceva demn de posedat; de fapt, li se pot aduce multe obiecții. Știind acest lucru, noii vizionari și-au dat seama că ar fi contrar interesului oricui să discute sau să practice principiile stalkingului în starea normală de conștiință.

— Focul-202

— Scopul stalkingului cuprinde două aspecte: primul, să deplasezi punctul de asamblare cât mai constant și sigur posibil și nimic nu poate face acest lucru mai bine decât stalkingul; al doilea, să imprimi principiile la un nivel atât de profund, încât să se evite inventarul uman, deoarece este o reacție naturală să refuzi și să judeci ceva care poate fi contrar rațiunii.

— Focul-202

— M-a asigurat că, prin povestirea sa, voia doar să illustreze modul în care acționează stalkerii și motivele pentru care o fac.

— Nagualul Julian a fost unul dintre stalkerii de modă veche. A fost un stalker nu atât datorită circumstanțelor vieții, ci pentru că așa îi stătea în fire.

Don Juan a explicat că noii vizionari *au văzut* că există două grupuri principale de ființe umane: cei cărora le pasă de alții și cei cărora nu le pasă. Între aceste extreme au văzut un amestec nesfârșit a celor două. Nagualul Julian aparținea categoriei de oameni cărora nu le pasă; don Juan l-a categorisit ca aparținând categoriei opuse.

— Dar nu mi-ai spus tu că nagualul Julian era generos, că își dădea și cămașa de pe el?

— Da, sigur, mi-a răspuns don Juan. Nu numai că era generos, era, de asemenea, deosebit de fermecător. Te cucerea. Era totdeauna profund și sincer interesat de toți din jurul lui. Era bun, deschis și dădea tot ce avea oricui avea nevoie sau oricui se întâmpla să-l îndrăgească. Era, la rândul lui, iubit de toți oamenii, pentru că, în calitate de maestru stalker, le transmitea adevăratele sale sentimente: nu dădea doi bani pe nimeni.

Nu am spus nimic, dar don Juan și-a dat seama că nu credeam, ba chiar eram tulburat de ce spusese. A chicotit și a clătinat din cap dintr-o parte în alta.

— Asta este stalkingul, a spus el. Vezi, nici n-am început să povestesc despre nagualul Julian și ești deja tulburat. A izbucnit în râs când am încercat să-i explic ce simțeam. Nagualului Julian nu-i păsa de nimeni, a continuat el. De asta putea ajuta oamenii. Și îi ajuta; le dădea și cămașa de pe el, pentru că nu dădea doi bani pe ei.

— Vrei să spui, don Juan, că cei care își ajută aproapele sunt aceia cărora nu le pasă de ei? l-am întrebat eu complet uluit.

— Așa spun stalkerii, mi-a răspuns el, zâmbind radios. De exemplu, nagualul Julian era un vindecător celebru. A ajutat mii și mii de oameni, dar nu s-a lăudat niciodată cu asta. A lăsat oamenii să creadă că o femeie vizionară din grupul său era vindecătorul.

Dacă ar fi fost un om căruia îi păsa de ceilalți, ar fi cerut să fie înțeles. Cei cărora le pasă de alții, le pasă și de ei și cer recunoaștere, acolo unde este cazul.

Don Juan a spus că el, deoarece aparținea categoriei celor care le pasă de aproapele lor, n-a ajutat niciodată pe nimeni. Generozitatea i s-a părut stânjenitoare. N-a putut nici măcar să conceapă să fie iubit, așa cum era nagualul Julian, și s-ar fi simțit prost să-și dea cămașa de pe el.

— Îmi pasă atât de mult de aproapele meu, a continuat, încât nu fac nimic pentru el. Nu aș ști ce să fac. Aș avea mereu senzația că îmi impun voința asupra lui prin darurile mele.

Evident, am preîntâmpinat asemenea sentimente cum fac luptătorii. Orice luptător poate avea succes la oameni, așa cum avea nagualul Julian, cu condiția să-și deplaseze punctul de asamblare într-o poziție în care nu contează dacă oamenii îl plac, nu-l plac sau îl ignoră. Dar nu este același lucru.

Don Juan a spus că, atunci când și-a dat seama prima oară de principiile stalkerilor, așa cum făceam eu atunci, a fost cât se poate de tulburat. Nagualul Elias, care semăna foarte mult cu don Juan, i-a explicat că stalkerii ca nagualul Julian sunt lideri înnăscuți. Pot ajuta oamenii să facă orice.

— Nagualul Elias a spus că acești luptători pot ajuta oamenii să se vindece, a continuat don Juan, sau îi pot ajuta să se îmbolnăvească. îi pot ajuta să găsească fericirea sau tristețea. I-am sugerat nagualului Elias ca, în loc să spună că acești luptători ajută oamenii, să afirme că îi influențează. Dar el a susținut că nu este doar atât, pentru că oamenii se adună în jurul lui. Don Juan a chicotit și m-a privit fix. Se citea o sclipire răutăcioasă în ochii lui. E ciudat felul în care stalkerii au stabilit ce *văd* la oameni, nu? m-a întrebat el.

— Focul-203 - 206

— Metoda mea de învățare este mai apropiată de ceea ce consideri învățare. Necesită foarte multe cuvinte. Merg până la extrem cu vorbitul. Nagualul Julian mergea până la extrem cu stalkingul.

Don Juan a spus că vizionarii aveau două metode de învățare. Le cunoștea pe amândouă.

O prefera pe cea în care trebuia să explici totul și să-l lași pe celălalt să cunoască dinainte cursul acțiunii. Era un sistem care genera libertate, alegere și înțelegere. Pe de altă parte, metoda binefăcătorului său era mult mai coercitivă și nu lăsa posibilitatea alegerii sau înțelegerii. Marele său avantaj era acela că obliga luptătorii să trăiască direct conceptele vizionarilor, fără niciun fel de elucidare intermediară.

— Focul-210

— Aceasta este metoda stalkerului, a continuat don Juan. Generează nu numai înțelegere, ci și o conștientizare totală. De exemplu, mi-a trebuit o viață să înțeleg ce îmi făcuse când mă pusese să fac față aliatului, deși mi-am dat seama de toate acestea, fără niciun fel de explicație, în timp ce trăiam acea experiență. Ți-am spus că Genaro, de exemplu, nu înțelege ce face, dar își dă seama. Asta pentru că punctul său de asamblare a fost deplasat prin metoda stalkerilor.

A spus că, dacă punctul de asamblare este deplasat din poziția sa obișnuită prin metoda explicațiilor, ca în cazul meu, se simte întotdeauna nevoia ca cineva să ajute nu numai la dislocarea punctului de asamblare, ci și la oferirea explicațiilor. Dacă punctul de asamblare este deplasat prin metoda stalkerilor, ca în propriul său caz, sau în cel al lui Genaro, se simte doar nevoia unui act catalitic inițial care mută punctul din locul său.

— Focul-211

— Arta *stalkingului* constă în a învăța toate tainele personajului în care te-ai deghizat, îi spuse Belisario, fără să ia seama la vorbele lui don Juan. Și trebuie să le înveți în așa fel, încât nimeni să nu-și dea seama că te-ai deghizat. Pentru asta trebuie să fii necruțător, șiret, răbdător și blând.

— Tăcerii-76

— Don Juan mi-a spus că binefăcătorul lui îl inițiasse zilnic în cele patru stări de spirit ale *stalkingului* și că insistase ca don Juan să înțeleagă că neînduplecarea nu însemna asprime, șiretenia nu însemna cruzime, răbdarea

nu însemna neglijență, iar blândețea nu însemna naivitate.

Îl mai învățase că aceste patru etape trebuia exersate și perfecționate, până când deveneau atât de firești, încât nici nu puteau fi remarcate. El credea că femeile erau *stalkere* înnăscute. Fii neînduplecat, dar fermecător, îmi spunea el. Fii șiret, dar binevoitor. Fii răbdător, dar activ. Fii blând, dar ucigător. Numai femeile sunt în stare de așa ceva. Dacă un bărbat se poartă astfel, vorbim despre pedanterie.

— Tăcerii-78

— Înainte de orice altă încercare pe calea cunoașterii, este necesar ca luptătorii să învețe *stalkingul*. În continuare ei trebuie să învețe să *intenționeze* și abia apoi își pot mișca punctul de asamblare după cum doresc.

— Tăcerii-89

— Primul principiu al *stalkingului* este că un luptător practică *stalkingul* pe el însuși, a spus el. El practică *stalkingul* pe el însuși cu neînduplecare, cu șiretenie, cu răbdare și cu blândețe.

Am vrut să râd, dar nu mi-a lăsat răgaz. Foarte pe scurt, a definit *stalkingul* ca fiind arta de a folosi comportamentul în chipuri cu totul noi, pentru scopuri specifice. După spusele lui, comportamentul uman normal din viața de zi cu zi e rutină. Orice comportament care se abate de la rutină determină un efect neobișnuit asupra ființei noastre totale. Acest efect neobișnuit este ceea ce urmăresc vrăjitorii, întrucât el este cumulativ.

— Tăcerii-91

— Mi-a spus că pentru vrăjitori *stalkingul* este temelia pe care construiesc toate celelalte acțiuni ale lor.

— Tăcerii-91

— Vrăjitorii practică *stalkingul* pe ei înșiși în permanență...

— Tăcerii-114 - *Stalkingul* este o metodă, una foarte simplă. *Stalkingul* este un comportament special care urmează câteva principii. Un comportament tainic, ferit, menit să aplice o lovitură. Iar când practici *stalkingul* pe tine însuși, atunci îți aplici singur lovitura, folosindu-ți

propriul comportament cu neînduplecare și șiretenie

Mi-a explicat că, atunci când conștiința unui vrăjitor ajunge să fie copleșită de greutatea capacității sale perceptive, adică exact ce mi se întâmpla mie, cel mai bun sau poate singurul remediu este acela de a folosi ideea de moarte pentru a da lovitura de *stalking*.

— Tăcerii-115

— Vrăjitorii practică *stalkingul* pe ei înșiși pentru a se elibera de sub puterea propriilor obsesii. Există multe feluri de a practica *stalkingul* pe tine însuși. Dacă nu vrei să te folosești de ideea propriei morți, ca să practici *stalkingul* pe tine însuși, atunci folosește poeziile pe care mi le citești mie îmi aplic o lovitură prin poezie. Ascult și, în timp ce tu citești, îmi încetez monologul interior și las tăcerea lăuntrică să ia amploare. Atunci, combinația dintre poem și tăcere aplică lovitura

— În timp ce aud cuvintele, mi-a spus don Juan după ce am terminat de citit, simt că omul acela vede esența lucrurilor, iar eu pot vedea odată cu el. Nu-mi pasă despre ce e vorba în poezie. Mă interesează doar sentimentul pe care mi-l dă nostalgia poetului.

— Tăcerii-116 - 117

— Sunetul și înțelesul cuvintelor au supremă importanță pentru *stalkerii*. Ei folosesc cuvintele ca pe niște chei cu care deschid orice încuietore. Prin urmare, e nevoie ca *stalkerii* să-și declare scopul înainte de a-l atinge. Dar ei nu-și pot dezvălui de la bun început scopul real, așa că trebuie să-și aleagă cuvintele cu grijă, ascunzându-și adevărata intenție.

— Tăcerii-227

— Nagualul Julian i-a explicat că ochiul omenesc era obișnuit să se concentreze doar asupra trăsăturilor esențiale și că aceste trăsături esențiale sunt cunoscute dinainte. Astfel, arta stalkerilor constă din crearea unei anumite impresii, prin prezentarea unor anumite trăsături, pe care stalkerii știu că ochii privitorilor nu au cum să nu le remarce că nagualul Elias susținea că aparența era esența nebuniei controlate, iar stalkerii creau aparența

intenționând-o mai curând decât realizând-o cu ajutorul recuzitei. Recuzita crea înfățișări artificiale, pe care ochiul le percepea drept false. Din acest punct de vedere, aparența era exclusiv o practică a stalkerilor

Don Juan a spus că aceste detalii comportamentale și multe altele făcuseră din Tulio un personaj de neuitat. De fapt, era atât de lesne de uitat, încât, pentru a-l proiecta pe Tulio în fața lui don

Juan și a celorlalți ucenici ca pe un ecran, oricare din cei patru bărbați avea nevoie să insinueze doar o singură trăsătură, iar don Juan și ucenicii completau instantaneu portretul.

— Tăcerii-246 - 248

— Primele trei prevederi ale regulii pentru „stalkeri”.

Prima prevedere a regulii este că tot ceea ce ne înconjoară este un mister impenetrabil.

A doua prevedere a regulii este că noi trebuie să încercăm să dezlegăm aceste mistere, dar fără a spera să reușim vreodată asta.

A treia, că un luptător, conștient de misterul impenetrabil care îl înconjoară și conștient de datoria lui de a-l dezlega, își ia locul corect printre mistere și se privește pe sine însuși drept un mister. Consecvent, pentru un luptător nu există final la misterul de a fi, indiferent că a fi înseamnă a fi o pietricică, sau o furnică, sau el însuși. Asta este modestia luptătorului. Ești egal cu tot ceea ce te înconjoară.

— Darul V-279

— Primul principiu al artei „stalkingului” este că luptătorul își alege terenul de luptă, a spus. Un luptător nu intră niciodată în luptă fără să cunoască împrejurimile

— Să lași deoparte tot ce nu este necesar este al doilea principiu al artei „stalkingului”.

orice bătălie este o bătălie pentru viață. Acesta este al treilea principiu al artei „stalkingului”. Un luptător trebuie să fie dornic și gata să-și spună ultima rezistență [and ready to make his last stand here and now] aici și acum. Dar nu într-un mod descreierat al patrulea

Relaxează-te, abandonează-te ție însuți, nu-ți fie teamă de nimic. Doar atunci, puterile care ne ghidează vor deschide drumul și ne vor ajuta. Doar atunci.

al cincilea principiu

— Când este față în față cu probleme pe care nu le poate rezolva, luptătorul se retrage pentru o clipă, a spus. Își lasă mintea să rătăcească. Își ocupă timpul cu altceva. Orice altceva.

al șaselea principiu: luptătorii comprimă timpul; chiar și o secundă contează. Într-o luptă pentru viața ta, o secundă este o eternitate; o eternitate care poate decide viitorul. Luptătorii tind să reușească, de aceea ei comprimă timpul. Luptătorii nu risipesc nicio clipă.

— Darul V-278 - 281

— Și, în final, i-a arătat că un „stalker” nu se arată niciodată în prim-plan. El avea întotdeauna una dintre femeile sale luptătoare în față, în timp ce se plimba liber printre pacienți, pretinzând să fie unul dintre ei, sau se dădea drept un bătrân nebun care mătura constant frunzele uscate cu o mătură făcută de mână. Mulțumită acestui lucru, el era capabil să evite sau să pareze anumite conflicte. Dacă era o dispută, nu era niciodată îndreptată asupra lui direct, ci spre fațada sa, femeia luptător.

— Darul V-291

— Nebunia controlată nu înseamnă să tragi oamenii pe sfoară. Înseamnă, așa cum a explicat-o binefăcătorul meu, că luptătorii aplică cele șapte principii de bază ale artei „stalkingului” la tot ceea ce fac, de la cele mai neînsemnate noțiuni ale vieții, la situații mortale.

Aplicarea acestor principii aducea trei rezultate. Primul este că „stalkerii” învață să nu se ia niciodată în serios; ei învață să râdă de ei înșiși. Dacă nu ți-e frică să fii nebun, poți înșela pe oricine. Al doilea este că „stalkerii” învață să aibă o răbdare nelimitată. „Stalkerii” nu se grăbesc niciodată; ei nu freacă niciodată. Și al treilea este că un „stalker” învață să aibă o capacitate nelimitată de improvizație.

— Darul V-292

— Un *stalker* impecabil poate transforma orice în pradă. Nagualul mi-a spus că ne putem vâna chiar și slăbiciunile

— În același mod în care dai târcoale prăzii. Îți urmărești rutinele până când cunoști toată acțiunea slăbiciunilor tale, și apoi le culegi precum ai scoate un iepure din cușcă

Don Juan spusese că orice obișnuință este în esență o acțiune și că o acțiune are nevoie de toate părțile componente pentru a putea funcționa.

— Cerc-218

TĂCEREA

— *1 ace re a interioară*, a continuat el, este poziția din care pleacă totul în vrăjitorie. Cu alte cuvinte, tot ceea ce facem conduce spre acea stare care, ca orice altceva din lumea vrăjitorilor, nu se descoperă decât dacă o forță gigantică ne provoacă.

— Latura - 124

— Don Juan m-a asigurat că *tăcerea interioară* este calea care duce la o adevărată suspendare a judecății - la un moment când informația senzorială care emană din univers încetează să mai fie interpretată de simțuri: un moment când cunoașterea încetează să mai fie forța care, prin repetiție și folosire, decide natura lumii.

— Vrăjitorii au nevoie de *un punct de ruptură* pentru ca acțiunea *tăcerii interioare* să se declanșeze, a spus don Juan. Punctul de ruptură este ca mortarul pe care zidarul îl pune între cărămizi. Doar atunci când mortarul se întărește devin și cărămizile o structură.

— Latura - 126

— Nu, nu, a spus el, râzând. Căderi nervoase au persoanele care se simt bine cu ele însele. Vrăjitorii nu sunt persoane. Ce vreau să spun este că, la un moment dat, continuitatea vieții lor trebuie să înceteze pentru ca *tăcerea interioară* să se instaleze și să devină o parte activă a structurii lor interioare. Este foarte, foarte important, a continuat don Juan ca tu însuți să ajungi la acel *punct de ruptură* sau ca tu să-l crezi artificial și

inteligent.

— Ce vrei să spui, don Juan? am întrebat eu, prins fiind de raționamentul său fascinant.

— *Punctul de ruptură*, a spus el, constă în a-ți întrerupe viața, așa cum ți-o știi tu.

— Latura-127

— Ai reușit prin tăcerea interioară, mi-a spus el, bătându-mă pe spate. Ai ajuns la punctul de ruptură. La un moment dat, începusem să îmi pierd speranța. Dar am tot stat pe aici, știind că o să reușești

— Nu ești în vis, mi-a spus el, dar cine sunt eu ca să îți spun asta ție? Vei ști tu însuși într-o bună zi că din *tăcerea interioară* nu se nasc vise, pentru că vei alege să știi acest lucru.

— Latura-137

— Înfrânge-ți mila față de tine însuși chiar acum, mi-a cerut el. Înfrânge-ți ideea că ești rănit și ce îți mai rămâne?

Ceea ce îmi rămăsese era că le făcusem acestor două femei darul ultim. Și nu în spiritul încercării de a reînnoi ceva sau de a răni pe cineva, inclusiv pe mine, ci în adevăratul spirit pe care don Juan încercase să mi-l descopere – în spiritul *războinicului-călător* a cărui singură virtute, după cum spusese el, este de a păstra vie amintirea a tot ce l-a marcat și a cărui singură modalitate de a mulțumi și de a-și lua rămas-bun era prin acest act magic de a păstra în tăcerea lui tot ce iubise.

— Latura-164

— Îți irosești timpul, mi-a zis don Juan râzând. Îți garantez că nu vei afla niciodată cum am ajuns de la casa mea la orașul indienilor yaqui și de la orașul yaqui la cel de lângă calea ferată, și de la acesta acasă. A existat o fractură în continuitatea timpului. Acesta este rezultatul *tăcerii interioare*.

Mi-a explicat cu răbdare că întreruperea cursului continuității care face lumea comprehensibilă pentru noi reprezintă, de fapt, vrăjitoria. Mi-a spus că în acea zi călătorisem prin *marea întunecată a conștientizării* și că

văzusem oamenii așa cum sunt ei, implicați în treburi omenești. *Văzusem* apoi filamentele de energie care legau familii anumite de ființe omenești.

— Latura-219

— Nu avem nevoie să ne învețe nimeni vrăjitorie, pentru că, de fapt, nu este nimic de învățat. Ceea ce ne trebuie este ca cineva să ne convingă că la îndemâna noastră se găsește o putere incalculabilă

— Dar ce facem cu puterea, odată ce am ajuns la ea, don Juan?

— Nimic. Odată ce am ajuns la ea, puterea va folosi singură câmpurile de energie aflate la îndemâna noastră, dar inaccesibile. Atunci începem să *vedem* - adică, să percepem - altceva: nu o lume imaginară, ci una reală și concretă. Începem să cunoaștem fără a avea nevoie de cuvinte. Iar felul în care folosim această percepție sporită, această cunoaștere fără cuvinte, depinde de temperamentul fiecăruia.

— Tăcerii-11

— El mi-a spus că nu remediile în sine, ci tăcerea lui interioară îmi ținea de cald, iar crengile, pietrele sau frunzele erau simple trucuri pentru a-mi capta atenția și a mă face să mă concentrez.

— Tăcerii-21

— Într-o bună zi, ordinea ulterioară a abstractului - care înseamnă cunoașterea fără cuvinte sau edificiul intenției din povestiri - ți se va revela chiar prin aceste relatări

— Ordinea ulterioară a abstractului înseamnă mai curând cunoașterea abstractului în mod direct, fără intervenția limbajului.

— Tăcerii-44

— Mi-a spus că nagualul Elias credea că dificultatea consta în refuzul nostru de a accepta ideea că poate exista cunoaștere și în absența cuvintelor care s-o explice.

— Tăcerii-50

— Esența dificultății noastre de a reveni la abstract constă în refuzul de a accepta că puteam cunoaște în

absența cuvintelor și chiar a gândurilor

— Cunoașterea și limbajul sunt două lucruri distincte

— Ți-am spus că despre spirit nu se poate vorbi, a continuat el, fiindcă spiritul nu poate fi cunoscut decât în mod direct.

— Tăcerii-51

— Cugetă asupra acestui lucru, m-a îndemnat el! Pentru tine nu a contat faptul că m-ai întâlnit pe mine. În ziua în care m-ai întâlnit, ai întâlnit abstractul. Dar cum nu puteai vorbi despre abstract, nu l-ai remarcat. Vrăjitorii întâlnesc abstractul fără a se gândi la el, fără să-l vadă, fără să-l atingă și fără să-i simtă prezența.

— Tăcerii-52

— Vrăjitorii au o regulă a degetului mare: cu cât punctul de asamblare se mișcă mai în profunzime, cu atât mai puternic este sentimentul că posezi cunoașterea, dar îți lipsesc vorbele ca s-o exprimi. Uneori, punctul de asamblare al oamenilor de rând se poate mișca fără o cauză aparentă și fără ca ei să-și dea seama, atât doar că devin împleticiți la vorbă, vagi și confuzi.

— Tăcerii-90

— Ideea creștină de alungare din Grădina Edenului i se părea a fi o alegorie pentru pierderea cunoașterii fără cuvinte, cunoașterea *intenției*. Vrăjitoria era deci o întoarcere la origini, o reîntoarcere în paradis.

— Tăcerii-110

— Vrăjitorii cred că, atunci când omul a devenit conștient că știa și a vrut să fie conștient de ceea ce știa, a pierdut tocmai această știință. Această cunoaștere fără cuvinte, pe care n-o poți descrie, este, desigur, *intenția* – spiritul, abstractul

— Înseamnă că omul a renunțat la cunoașterea fără cuvinte, de dragul lumii rațiunii, a răspuns el. Cu cât se agață mai mult de lumea rațiunii, cu atât *intenția* devine mai efemeră.

— Tăcerii-149

— Explicațiile nu sunt niciodată inutile, întrucât ni se imprimă în minte, spre folosul nostru imediat sau ulterior,

ori ne ajută să pregătim calea spre cunoașterea fără cuvinte.

Când l-am rugat să vorbească mai în amănunt despre cunoașterea fără cuvinte, s-a grăbit să răspundă că aceasta este o poziție generală a punctului de asamblare; în trecut, ea fusese poziția normală pentru om, dar, din motive imposibil de precizat, punctul de asamblare al omului se deplasase din acel loc specific și se mutase într-unul nou, numit „rațiune”.

Mi-a mai spus că „locul lipsei de compasiune”, o altă poziție a punctului de asamblare, este precursorul cunoașterii fără cuvinte și că o altă poziție a punctului de asamblare, numită „locul preocupării” este precursorul rațiunii.

— Tăcerii-193

— Ar trebui să fim mai puțin raționali și să încercăm să câștigăm bătălia punând jaguarul în imposibilitatea de a ne citi gândurile, a răspuns el.

— Tăcerii-195

— jaguarul putea „citi” orice sentimente care pentru noi se dovediseră utile. În cazul manevrei de stârnire a prafului, sentimentul nostru era atât de neobișnuit, încât nu putea crea decât un vid în făptura care-l recepționa.

— Tăcerii-202 - 203

— Lumea cotidiană constă din două puncte de referință, a spus el. De exemplu, ici și colo, sus și jos, bine și rău, și așa mai departe. Așadar, la drept vorbind, percepția noastră asupra vieții este bidimensională. Nimic din ce percepem noi nu are profunzime

— Un vrăjitor își percepe acțiunile în profunzime, a replicat don Juan. Acțiunile proprii sunt pentru el tridimensionale. Ele au un al treilea punct de referință.

— Cum ar putea exista un al treilea punct de referință? am întrebat eu, ușor agasat.

— Punctele noastre de referință provin în primul rând din percepția simțurilor noastre, a spus el. Simțurile noastre percep și diferențiază ceea ce are pentru noi un caracter imediat. Pornind de la această distincție esențială,

derivăm și restul.

Pentru a atinge al treilea punct de referință trebuie percepute simultan două locuri.

— Tăcerii

213

— Existența simultană în două locuri este piatra de hotar prin care vrăjitorii marchează momentul în care punctul de asamblare atinge locul cunoașterii fără cuvinte. Scindarea percepției, realizată prin mijloace proprii, este numită mișcarea liberă a punctului de asamblare.

— Tăcerii-215

— Bătrânul nagual i-a spus lui don Juan că puntea fără întoarcere de la cunoașterea fără cuvinte la rațiune se numește „preocupare”. Adică, preocuparea pe care adepții cunoașterii fără cuvinte o au pentru sursa cunoașterii lor. Cealaltă punte fără întoarcere, de la rațiune la cunoașterea fără cuvinte, se numește „înțelegere pură”. Adică, recunoașterea omului rațional că rațiunea este doar o insulă într-o mare întinsă, plină de insule.

Nagualul a adăugat că omul la care funcționează ambele punți fără întoarcere este vrăjitor și se găsește în contact direct cu spiritul, forța vitală care face posibile ambele poziții.

— Tăcerii-229 - 230

— Don Juan a spus că Nagualul Elias îl asigurase că spiritul nu ascultă decât când vorbitorul i se adresează prin gesturi. Iar gesturile nu sunt semne sau mișcări ale trupului, ci acte de autentic abandon, de generozitate și umor. Ca gest față de spirit, vrăjitorii dau la iveală tot ce este mai bun din ei, oferindu-l abstractului, fără alte cuvinte.

— Tăcerii-230

— Du-te acasă și gândește-te la miezul de bază al poveștilor despre vrăjitorie, m-a îndemnat don Juan cu o undă de hotărâre în glas. Sau, mai curând, nu te gânde la el, ci fă-ți punctul de asamblare să se miște spre locul cunoașterii fără cuvinte. Mișcarea punctului de asamblare înseamnă totul, dar, în același timp, este egală cu zero

dacă nu-i o mișcare cumpătată și controlată. Așadar, închide ușa reflectării de sine. Caută impecabilitatea și vei avea energia necesară pentru a ajunge în locul cunoașterii fără cuvinte.

— Tăcerii-251

— Conform lui don Juan, percepția umană care funcționează în condiții de tăcere interioară este capabilă să atingă niveluri incredibile. Unele dintre aceste niveluri de percepție sunt lumi în sine, care nu se aseamănă cu lumile la care se ajunge prin visare. Sunt stări indescriptibile, de neexplicat în termenii paradigmatelor liniare folosite de starea firească a percepției umane pentru explicarea universului.

— Pase148

TONALUL - NAGUALUL

— Aș spune că „tonalul” și „nagualul” țin exclusiv de domeniul oamenilor cunoașterii.

— Pov

132

— „Tonalul” este chiar așa, un protector, un paznic - un paznic care se transformă mai tot timpul într-un gardian

— „Tonalul” este organizatorul lumii, a continuat. Probabil că cel mai bun mod de a descrie munca lui monumentală ar fi să spun că pe umerii lui apasă sarcina de a pune ordine în haosul din lume. Nu este o exagerare să susțin, așa cum fac vrăjitorii, că tot ce cunoaștem și facem noi, ca oameni, este opera „tonalului”.

De exemplu, în acest moment, ceea ce este angajat în a încerca să înțeleagă conversația noastră este „tonalul” tău; fără el, ar fi doar sunete și grimase și nu ai înțelege niciun lucru din ceea ce spun eu.

Aș spune atunci că „tonalul” este un paznic care apără ceva inestimabil, chiar ființa noastră. De aceea, o calitate inherentă a „tonalului” este să fie evaziv și gelos de faptele sale. Și deoarece înfăptuirile sale sunt de departe cele mai importante părți ale vieților noastre, nu este de mirare că el se transformă, după caz, în fiecare dintre noi,

dintr-un paznic într-un gardian

— Un paznic este deschis la minte și înțelegător, a explicat. Pe de altă parte, un gardian este un *vigilante*, îngust la minte și mai tot timpul despotic

— „Tonalul” este tot ce avem, a continuat. Spune-le pe nume! Toate elementele pentru care avem câte un cuvânt reprezintă „tonalul”.

— „Tonalul” reprezintă tot ce cunoaștem, a spus. Eu cred că acesta, prin el însuși, este un motiv de ajuns pentru ca „tonalul” să fie o chestiune copleșitoare

„Tonalul” începe la naștere și se sfârșește la moarte

— Că „tonalul” face lumea e doar un fel de-a spune. El nu poate crea sau schimba nimic și totuși face lumea, pentru că funcția lui este să judece, să revendice și să autentifice. Eu spun că „tonalul” face lumea, deoarece el o vede și o revendică conform regulilor „tonalului”. Într-un fel foarte ciudat, „tonalul” este un creator care nu creează nimic. Cu alte cuvinte, „tonalul” formează legile după care el înțelege lumea

Există un „tonal” personal pentru fiecare dintre noi și există unul colectiv, al tuturor în același timp, pe care-l denumim „tonalul” timpului

— „Nagualul” este partea din noi cu care nu avem de-a face deloc

— „Nagualul” este partea din noi pentru care nu există descriere - nu există cuvinte, nume, sentimente, cunoaștere

„Tonalul” este, așa cum am spus deja, tot ce credem noi că ar compune lumea, inclusiv Dumnezeu, evident. Dumnezeu nu are altă importanță decât că este un subiect al „tonalului” timpului nostru - în înțelegerea mea, don Juan, Dumnezeu este totul. Nu vorbim despre același lucru?

— Nu. Dumnezeu este tot raportat la capacitatea ta de gândire, de aceea, practic vorbind, el este doar un alt subiect de pe insulă. Dumnezeu nu poate fi văzut la dorință, despre el se poate doar vorbi. Pe de altă parte, „nagualul” se află la îndemâna luptătorului. Poți fi martor

la el, dar nu se poate vorbi despre el.

— Pov-133 - 138

— Am mai spus că mi-am pus costumul exact pentru acest scop. Cu el am vrut să-ți arăt că un luptător își tratează „tonalul” într-o manieră foarte specială. Ți-am arătat că și costumul este făcut la comandă și că tot ce am astăzi se potrivește perfect. Nu este vanitatea mea ceea ce am vrut să-ți arăt, ci spiritul meu de luptător, „tonalul” meu de luptător.

— Pov-147

— Ce înseamnă să vezi un om ca un „tonal”?

— Presupune să încetezi să-l judeci în sens moral sau să-l scuzi pe motivul că este ca o frunză în bătaia vântului. Cu alte cuvinte, presupune să vezi un om, fără să te gândești că este lipsit de apărare sau de speranță.

Știi foarte bine despre ce vorbesc. Poți să-l judeci pe acest tânăr fără să-l condamni sau să-l ierți.

— Pov-148 - 149

— Dar este un fapt trist acela că noi toți am învățat la perfecție cum să ne slăbim „tonalul”. Și eu am denumit asta a te complăce.

— Pov-150

— A râs și a spus că nu și-o amintea, pentru că în viața unui vrăjitor cel care era responsabil de creativitate era „nagualul”.

— Pov-151

— După ce „tonalul” timpului și „tonalul” personal al fiecărui indian au fost șterse, vrăjitorii sau găsit agățându-se de singurul lucru rămas necontestat, „nagualul”. Cu alte cuvinte, „tonalul” lor și-a căutat refugiul în „nagualul” lor. Asta nu s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi fost condițiile îngrozitoare ale unui popor cucerit.

— Pov-153

— „Nagualul” nu este experiență, sau intuiție, sau conștiință. Termenii aceia și tot ce mai poți spune sunt doar subiecte de pe insula „tonalului”. Pe de altă parte, „nagualul” este doar efect. „Tonalul” începe la naștere și se sfârșește la moarte, dar „nagualul” nu se sfârșește

niciodată. „Nagualul” nu are limită. Am spus că „nagualul” este acolo unde sălășluiesc puterile; acesta a fost doar un mod de a face aluzie la el. Prin rațiunea efectului său, probabil că „nagualul” poate fi înțeles cel mai bine în termeni de putere. De exemplu, când te-ai simțit amorțit mai devreme astăzi, eu te calmam; adică, „nagualul” meu acționa asupra ta.

— Cum a fost posibil, don Juan?

— N-o să crezi asta, dar nimeni nu știe cum. Tot ce știu este că am dorit ca atenția ta să fie întreagă, neîmpărțită, și apoi „nagualul” meu a lucrat asupra ta. Știu acestea, deoarece pot fi martor la efectele lui, dar nu știu cum lucrează.

— Pov-154

— Există, în general, două părți în fiecare „tonal”. Una este partea externă, hotarul, suprafața insulei. Aceasta este partea legată de acțiune, partea aspră. Cealaltă parte, este decizia și judecata, „tonalul” intern, mai moale, mai delicat și mai complex. „Tonalul potrivit” este un „tonal” în care cele două niveluri sunt în echilibru și armonie perfectă.

— Pov-157

— Odată ce omul a fost împins și „tonalul” lui s-a contractat, „nagualul” său, care era deja în mișcare, indiferent cât de mică este aceasta, va prelua conducerea și va realiza fapte extraordinare. În dimineața asta, „nagualul” tău a preluat conducerea și ai aterizat în piață.

— Pov-171

— Afacerile „nagualului” pot fi remarcate doar cu corpul, nu cu rațiunea.

— Pov-172 4 - Probabil că au văzut un bărbat împleticindu-se de la o ușă la cealaltă.

— Dar m-au văzut dispărând în aer?

— De asta are grijă „nagualul”. Nu știu cum. Tot ce pot să-ți spun este că suntem ființe luminoase, fluide, formate din fibre. Înțelegerea că suntem obiecte solide este doar o „acțiune” a „tonalului”.

— Pov-173

A trebuit să împrumut o găleată de la unul dintre fotografii din parc pentru a-ți biciui „nagualul” ca pe un câine rău, pentru a reveni la locul său. „Tonalul” trebuie protejat cu orice preț. Coroana trebuie să-i fie luată, dar el trebuie să rămână ca supraveghetor protejat.

Orice amenințare asupra „tonalului” conduce întotdeauna la moartea lui. Și dacă moare „tonalul”, la fel se întâmplă și cu omul. Din cauza slăbiciunii lui inerente, „tonalul” este distrus ușor și, astfel, una din laturile artei de echilibrare a luptătorului este să facă „nagualul” să apară pentru a susține „tonalul”. Spun că este o artă, deoarece vrăjitorii știu că doar prin sprijinir o „tonalului” poate apare „nagualul”. Înțelegi ce vreau să spun? Această sprijinire se cheamă putere personală.

— Pov-175

— Alt lucru pe care va trebui să-l faci când vei fi față în față cu „nagualul” este să-ți schimbi din când în când unghiul vizual pentru a rupe vraja „nagualului”. Schimbarea poziției ochilor ușurează întotdeauna sarcina „tonalului”.

— Pov-190

— Poți muri. Nimeni nu este capabil să supraviețuiască unei întâlniri deliberate cu „nagualul”, fără un lung antrenament. Îți trebuie ani în șir pentru a pregăti „tonalul” pentru o astfel de întâlnire. În mod normal, dacă un om obișnuit ar ajunge față în față cu „nagualul”, șocul ar fi atât de mare încât ar muri. Deci, ținta antrenamentului unui luptător nu este să-l învețe să facă vrăji sau să descânte, ci să-i pregătească „tonalul” să nu cedeze. O realizare foarte dificilă. Un luptător trebuie să fie învățat să fie impecabil și complet descărcat înainte de a putea concepe măcar să fie martor la „nagual”.

— Pov-190

— Insula „tonalului” trebuie curățată și păstrată așa. Aceasta este singura alternativă pe care o are un luptător. O insulă curată nu oferă rezistență, este ca și cum n-ar fi nimic acolo.

— Pov-191

— O frică bruscă restrânge „tonalul”, a spus el drept comentariu la descrierea sentimentelor mele în momentul când don Genaro a scos țipătul său. Problema aici este să nu lași „tonalul” să se restrângă până la dispariția din realitate. Pentru un luptător e o problemă critică să știe când să-și lase „tonalul” să se contracte și când să-l oprească. Asta este o adevărată artă. Luptătorul trebuie să se lupte ca un diavol pentru a-și comprima „tonalul”; și totuși, exact în momentul în care „tonalul” se comprimă, luptătorul trebuie să-și concentreze imediat toată forța pentru a opri această comprimare.

— Dar făcând asta, nu revine în punctul din care a plecat? am întrebat.

— Nu. După ce „tonalul” se comprimă, luptătorul închide poarta din cealaltă parte. Atât timp cât „tonalul” lui nu este provocat și ochii lui sunt focalizați doar pe lumea „tonalului”, luptătorul este de partea sigură a gardului. El se află pe un teren familiar și cunoaște toate regulile. Dar când „tonalul” lui se contractă, el e pe partea furtunoasă și această deschidere trebuie închisă bine imediat, altfel ar fi aspirat complet. Și asta nu e doar o figură de stil. Dincolo de poarta ochilor „tonalului” vântul face ravagii. Vreau să spun, un vânt adevărat. Nu e o metaforă. Un vânt care poate să-ți ia viața. De fapt, vântul care ia toate ființele vii de pe acest pământ. Cu ani în urmă ți-am făcut cunoștință cu acest vânt. Totuși, ai luat-o drept o glumă.

— Pov-193

— Să spunem că un luptător învață să-și canalizeze „voința”, s-o dirijeze spre ceea ce dorește el. Ca și cum „voința”, care apare din partea mediană a corpului, ar fi o fibră luminoasă unică, o fibră care poate fi dirijată asupra oricărui lucru posibil. Acea fibră este drumul spre „nagual”. Sau aş putea spune că luptătorul se cufundă în „nagual” prin acea fibră unică.

Odată ce s-a cufundat, expresia „nagualului” este o problemă de temperament personal. Dacă luptătorul este comic „nagualul” său este comic. Dacă luptătorul este

morbid, „nagualul” lui este morbid. Dacă luptătorul este rău, „nagualul” lui e rău.

— Pov-195

— El a spus că una dintre țintele antrenamentului luptătorului este să anihileze această zăpăceală a „tonalului”, până când luptătorul este atât de fluid, încât poate admite orice, fără să admită nimic.

— Pov 196

— Trebuie să te avertizez, mi-a spus don Juan, că ești obligat să te folosești de cea mai exigentă vigilență pentru a fi sigur când un om este „nagual” și când este doar un om normal. Poți muri dacă intri în contact fizic direct cu „nagualul”.

— Pov-204

— Alt mod de a clarifica asta ar fi să spun că viziunea „tonalului” trebuie să prevaleze, dacă vrei să folosești „nagualul” așa cum îl folosesc vrăjitorii.

— Pov-290

— Ți se pare că, în pofida a tot ceea ce ai perceput, crezi că există o esență pe care să o poți denumi drept a ta, „rațiunea” ta. Aceasta e un miraj. Prețioasa ta „rațiune” este doar un centru de asamblare, o oglindă care reflectă ceva care este dincolo de ea. În noaptea trecută, ai fost martor nu numai la indescritibilul „nagual”, ci de asemenea și la indescritibilul „tonal”. „Rațiunea” poate doar să fie martoră la efectele „tonalului”, dar nu va reuși niciodată să-l înțeleagă sau să-l dezvăluie. Însuși faptul că vorbim și gândim ne arată că există o ordine pe care o urmăm fără să știm vreodată cum facem asta sau care este ordinea aceea. Am ajuns la ultima parte a explicației vrăjitorilor, a spus. Noaptea trecută, eu și Genaro ți-am arătat ultimele două puncte care formează totalitatea omului, „nagualul” și „tonalul”. Ți-am spus odată că aceste două puncte sunt în afara eului și totuși nu sunt. Acesta este paradoxul ființelor luminoase. „Tonalul” fiecăruia dintre noi nu este decât o reflexie a celui indescritibil necunoscut care este plin de ordine; „nagualul” fiecăruia dintre noi nu este decât o reflexie a celui indescritibil

vid care conține totul.

— Pov-295 - 297

— Nagualul și Genaro erau vrăjitori. Cele două atenții ale lor erau legate atât de strâns împreună, încât probabil că nu vor mai muri niciodată.

— Asta a spus Nagualul, La Gorda?

— Da. Și el, și Genaro mi-au spus asta. Nu cu mult înainte de a pleca, Nagualul ne-a explicat în ce constă puterea atenției. N-am știut niciodată despre nagual și tonal până atunci.

La Gorda a descris cum i-a învățat don Juan despre dualitatea crucială tonal-nagual. Ea a spus că, într-o zi, Nagualul i-a adunat pe toți, pentru a-i lua la o plimbare lungă spre o vale pustie și pietroasă din munți. El a făcut o legătură mare și grea cu tot felul de obiecte, a pus în ea chiar și radioul lui Pablito. Apoi i-a dat legătura Jossephinei s-o care, a pus pe umerii lui Pablito o masă grea și au plecat la drum. I-a pus pe toți să care pe rând masa și legătura și au mers aproape șaiszeci și cinci de kilometri spre locul acela pustiu. Când au ajuns acolo, Nagualul i-a spus lui Pablito să așeze masa exact în centrul văii. Apoi a pus-o pe Josephina să aranjeze conținutul legăturii pe masă. Când masa a fost umplută, el le-a explicat deosebirea dintre tonal și nagual în aceiași termeni în care mi-o explicase și mie într-un restaurant din México City, cu mențiunea că în cazul lor exemplul lor era mult mai descriptiv.

El le-a spus că tonalul era ordinea pe care o conștientizăm în lumea noastră zilnică și, de asemenea, ordinea personală pe care o ducem pe umeri de-a lungul vieții, așa cum au cărat ei masa și legătura. Tonalul personal al fiecăruia era ca masa în acea vale, o mică insulă plină de lucruri care ne sunt familiare. Pe de altă parte, nagualul era sursa inexplicabilă care ținea masa aceea în loc și era ca vastitatea acelei văi pustii.

El le-a spus că vrăjitorii sunt obligați să-și urmărească tonalul de la distanță, pentru a avea o viziune mai bună asupra a ceea ce se află în jurul lor. El i-a pus să

meargă pe o coamă de deal de unde puteau vedea toată zona. De acolo masa era de-abia vizibilă. Apoi i-a pus să meargă înapoi la masă și i-a pus să se uite peste ea, pentru a arăta că un om obișnuit nu are viziunea unui vrăjitor, pentru că omul obișnuit este pe masă, ținându-se de toate obiectele de pe ea.

Apoi i-a pus pe fiecare, pe rând, să se uite liniștit la obiectele de pe masă și le-a testat memoria luând și ascunzând ceva, să vadă dacă au fost atenți. Toți au trecut testul cu culorile mișcătoare. El le-a arătat că abilitatea lor de a-și aminti atât de ușor obiectele de pe masă se datora faptului că toți își dezvoltaseră atenția tonalului, sau atenția lor asupra mesei.

Apoi i-a pus să se uite în jur, la tot ce era pe sol sub masă, și le-a testat memoria, luând câte o piatră, băț sau ce mai era pe acolo. Niciunul dintre ei nu și-a putut aminti ce văzuse sub masă.

Apoi Nagualul a luat totul de pe masă și i-a pus pe rând să se așeze pe burtă pe masă și să examineze atent solul de dedesubt. El le-a explicat că, pentru un vrăjitor, nagualul era chiar zona de sub masă. Deoarece era de neconceput să preiei imensitatea nagualului, exemplificată de valea largă și pustie, vrăjitorii își iau ca domeniu de activitate zona aflată direct sub insula tonalului, indicată prin descrierea a ceea ce se afla sub masă. Zona aceea era domeniul a ceea ce el denumea drept a doua atenție, sau atenția nagualului, sau atenția de sub masă. Atenția aceea era atinsă doar după ce luptătorii au ras vârful mesei lor. El a spus că atingerea celei de-a doua atenții făcea din cele două atenții o singură unitate, iar acea unitate era totalitatea eului.

La Gorda a spus că demonstrația lui a fost atât de clară pentru ea, încât a înțeles imediat de ce a pus-o Nagualul să-și curețe viața, să curețe insula tonalului ei, așa cum o denumise el. După părerea ei, fusese într-adevăr norocoasă că îi urmase toate sugestiile. Era încă departe de unificarea celor două atenții ale sale, dar silința ei dusesse la o viață impecabilă, care era pentru ea, așa cum a

și asigurat-o, singurul mod de a-și pierde forma umană. Cerința esențială pentru unificarea celor două atenții era pierderea formei umane.

— Atenția de sub masă este cheia pentru tot ce fac vrăjitorii, a continuat ea.

— Cerc-278 - 281

VEDEREA

— El mi-a explicat că, privind în ochiade scurte, ochii puteau percepe viziuni neobișnuite.

— Ix

70

— Nu poți să-mi descrii?

— Nu. Tot ce pot face este să-ți dau tehnica. Odată ce ai învățat să separi cele două imagini și să vezi totul dublu, trebuie să-ți focalizezi atenția în zona dintre cele două imagini. Orice schimbare demnă de notat va avea loc acolo, în acea zonă.

— Ix-72

— Poate că știi acum că „vederea” apare doar când te fofilezi între lumi, lumea obișnuită a oamenilor și lumea vrăjitorilor. Acum ești prins în punctul de mijloc între ele. Ieri ai crezut că ți-a vorbit coiotul. Orice vrăjitor care nu „vede” ar crede același lucru, dar unul care „vede” știe că a crede asta ar însemna să fie prins în zona vrăjitorilor. Altfel spus a nu crede despre coioți că vorbesc ar însemna să fii prins în zona oamenilor obișnuiți.

— Ix-299

— Adevăratul lucru este atunci când corpul își dă seama că poate „vedea”. Doar atunci ești capabil să știi că lumea pe care o privim în fiecare zi este doar o descriere a lumii.

— Ix-301

— A sugerat să mă relaxez, să-mi opresc dialogul interior și să mă abandonez, să mă confund cu persoana observată.

L-am rugat să-mi explice ce înțelegea prin a mă „confunda”. A răspuns că acest lucru nu poate fi explicat în niciun fel, că era o acțiune a corpului sau pe care acesta îl

resimțea când era pus în contact observațional cu alte corpuri. Apoi el a clarificat problema, spunând că în trecut denumise acest proces „vedere” și că el consta într-o tăcere interioară adevărată, urmată de o prelungire în afară a ceea ce aparținea eului, o prelungire care întâlnea celălalt corp și se cufunda în el sau cu orice altceva din sfera conștiinței persoanei respective.

— Pov-150

— „Vederea” trebuie să fie directă, deoarece un luptător nu poate să-și folosească timpul pentru a-și explica ceea ce „vede”. „Vederea” este „vedere” pentru că taie tot acest nonsens.

— Pov-167

— La început, „vederea” este ușor confuză și este ușor să te pierzi în ea. Pe măsură însă ce luptătorul devine mai solid, „vederea” lui devine ceea ce trebuie, o cunoaștere directă.

— Pov-168

— Atunci, don Juan, nu mai vezi lumea în modul normal.

— O văd în amândouă modurile. Când vreau să o „privesc”, o văd așa cum o vezi și tu. Când vreau să o „văd”, o fac așa cum știu eu și o percep în mod diferit.

— Lucrurile arată la fel atunci când le „vezi”?

— Ele nu se schimbă. Îți schimbi doar modul de a privi, asta-i tot.

— Real-47

— Odată ce un om învață să „vadă”, el se află singur într-o lume în care nu există decât nebunie, a declarat don Juan.

— Rea1 - 98

— De exemplu, avem nevoie să privim cu ochii noștri, pentru a putea râde, a spus, pentru că numai când privim la lucruri putem detecta partea comică a lumii. Pe de altă parte, când ochii noștri „văd”, totul este egal, astfel încât nimic nu mai e amuzant.

— Real-100

— Ochii noștri privesc, astfel încât putem râde sau

plânge, ne putem bucura sau putem fi triști; de aceea, ori de câte ori sunt martor la ceva care în mod normal m-ar face să fiu trist, eu pur și simplu îmi schimb ochii și „văd” în loc să privesc. Dar atunci când întâlnesc ceva hazliu, privesc și râd.

— Real-101

— Râsul meu, ca tot ceea ce fac, este real, a spus el, dar este de asemenea și nebunie controlată, pentru că e inutil; nu schimbă nimic și totuși râd.

— Real-101

— Atunci când un vrăjitor încearcă să „vadă”, el încearcă să câștige putere.

— Real-115 - „Vederea” nu este o forță, ci mai degrabă un mod de-a trece prin lucruri.

— Real-177 - Era un mare vrăjitor, dar nu putea „vedea”; nu în modul în care „vedem” eu și Genaro. Eu înțeleg lumea și trăiesc ghidat de „vederea” mea. Pe de altă parte Binefăcătorul meu a trebuit să trăiască precum un luptător. Dacă un om „vede”, nu mai trebuie să trăiască la fel ca un luptător, deoarece poate „vedea” lucrurile așa cum sunt ele în realitate și își poate direcționa viața ca atare.

— Real-178

— După ce-a învățat să „vadă”, nu mai are nevoie să trăiască precum un luptător, nici să fie vrăjitor. După ce-a început să „vadă”, un om devine totul devenind nimic. Ca să spun așa, el dispare și totuși este acolo. Aș spune că acesta este momentul în care un om poate fi sau poate obține tot ce dorește. Dar nu dorește nimic și, în loc să se joace cu semenii săi ca și cum ar fi niște jucării, el se pretează la nebunia lor. Singura diferență între el și ei este că un om care „vede” își controlează nebunia, în timp ce semenii săi n-o pot face. Un om care „vede” nu mai are un interes activ pentru semenii săi. „Vederea” l-a detașat deja de absolut tot ce știa înainte.

— Real-182

— Există cu adevărat alte lumi pentru noi? l-am întrebat jumătate în glumă.

— N-am epuizat nimic, nebunule, a spus el imperativ. „Vederea” este pentru oamenii desăvârșiți. Acum, temperează-ți spiritul, transformă-te într-un luptător și apoi o să știi că pentru viziunea noastră lumile noi sunt fără de sfârșit.

— Real-183

— Când „vezi”, nu mai există trăsături familiare în lume. Totul este nou. Nimic nu s-a mai întâmplat înainte. Lumea este incredibilă!

— De ce spui incredibilă, don Juan? Ce o face incredibilă?

— Nimic nu mai e familiar. Privești în jur și totul devine nimic! Ieri n-ai „văzut”. Ai privit la fața mea și, deoarece mă plăci, ai remarcat strălucirea. Nu eram monstruos, ca paznicul, ci frumos și interesant. Dar n-ai „văzut”. Nu am devenit în fața ta nimic. Și totuși, ai făcut-o bine. Ai făcut primul pas adevărat spre „vedere”. Singura reținere a fost că ți-ai focalizat privirea asupra mea și, în acest caz, nu sunt mai bun pentru tine decât paznicul. În ambele cazuri ai eșuat și n-ai „văzut”.

— Dispar lucrurile? Cum devin ele nimic?

— Lucrurile nu dispar. Nu se evaporă, dacă la asta te gândești, ele devin pur și simplu nimic și totuși sunt acolo.

— Real-190

— Don Juan mi-a replicat foarte calm că ajunsese la concluzia că era posibil să „vezi” și totuși să nu comanzi un aliat. Simțea că nu era niciun motiv să nu fie așa, deoarece „vederea” n-are nimic de-a face cu tehnicile manipulatorii ale vrăjitoriei, care serveau doar pentru a acționa asupra semenilor noștri. Pe de altă parte tehnicile de „vedere” nu aveau niciun efect asupra oamenilor.

— Real-198

— „Vederea” nu este vrăjitorie. Totuși, pot fi ușor confundate, deoarece un om care „vede” poate învăța în foarte scurt timp să manipuleze un aliat și să devină un vrăjitor. Pe de altă parte, un om poate învăța anumite tehnici pentru a manipula un aliat și astfel să devină un vrăjitor, dar el poate să nu învețe niciodată să „vadă”. Și

apoi, „vederea” e contrară vrăjitoriei. „Vederea” te face să-ți dai seama de lipsa de importanță a oricărui lucru.

— Real-199 Ți-am încercăm să aflăm?

— Dacă poți „vedea” apa.

— Dar cum o să știi că am „văzut-o” sau că o „văd”?

— O să știi. Te zăpăcești numai atunci când vorbești.

— Real-200

— Așa că paznicul a fost întotdeauna ceva ce cunoșteai, iar atât timp cât era ceva ce cunoșteai, nu l-ai „văzut”. Ți-am spus deja, paznicul trebuie să devină nimic și trebuie să stea totuși în fața ta.

— Real-102

— Poate că tibetanii „văd” într-adevăr, a continuat don Juan, caz în care ei trebuie să-și fi dat seama că tot ceea ce „văd” nu are niciun sens și atunci au scris toate prostiile astea, deoarece pentru ei nu avea nicio importanță; caz în care ceea ce au scris nu este deloc o prostie.

— Real-229

— Un om care „vede” e totul; în comparație cu el, un vrăjitor e un tip trist.

— Real-234 59

— De aceea, am urmărit să îți arăt forțele acelea așa cum le percepe un vrăjitor, pentru că doar sub impactul înspăimântător al lor poate cineva să devină un luptător. „A vedea”, fără a fi mai întâi luptător, te-ar slăbi; ți-ar da o resemnare, o dorință de retragere; corpul tău s-ar altera, pentru că ai deveni indiferent. Este angajamentul meu personal să te fac un luptător, astfel încât să nu te fărâmițezi.

— Real251

— A vedea este o senzație cu totul specială a cunoașterii, mi-a răspuns el. Sau, altfel spus, a faptului de a ști ceva mai presus de orice îndoială.

— Focul-15

— Mult mai important decât *vederea* în sine este ce fac vizionarii cu ceea ce *văd*.

— Focul-58

— Mi-a explicat că alinierea emanațiilor utilizate în mod curent reprezintă modalitatea de a percepe lumea cotidiană, în timp ce alinierea emanațiilor, care nu sunt niciodată folosite în mod obișnuit, reprezintă *vederea*.

— Focul-71

— A spus că luptătorii nu ar trebui să încerce niciodată să *vadă*, dacă nu sunt ajutați de *visat*. Am argumentat că nu era punctul meu forte să se adorm în public. Dar m-a lămurit imediat, explicându-mi că trebuie să dormi, ca să-ți poți deplasa punctul de asamblare din poziția obișnuită și ca să-l ții în noul său loc; prin exercițiu, vizionarii învață să adoarmă și să se comporte ca și când nu li s-ar întâmpla nimic. Mi-a spus apoi să-mi relaxez mușchii, să-mi închid dialogul interior și să-mi las punctul de asamblare să se deplaseze sub vraja liniștii interioare. M-a îndemnat să mă lovesc ușor, dar ferm, în partea dreaptă, între șold și piept.

Am făcut acest lucru de trei ori și am adormit buștean. Era un somn foarte ciudat. Deși dormeam, eram perfect conștient de tot ce se petrecea.

— Focul-23 5

— Părerea sa era că oamenii sunt nu numai capabili să vadă nemijlocit cum curge energia prin univers, dar că o și văd, numai că nu sunt conștienți că o văd.

— Latura - 87

— Don Juan mi-a explicat că experiența pe care o trăisem în momentul în care *oprisem lumea* era revenirea la viață a *corpului* meu *energetic* și că, de fapt, această configurație de energie era cea care fusese dintotdeauna capabilă să *vadă* energia așa cum curge aceasta în univers.

— Pase-151

A dar el a ripostat zicându-mi că omul poate să simtă cu ochii, atunci când nu se uită direct la lucruri. - învățăturile-35

— Atunci când vrăjitorii *vizualizează* o ființă umană, spunea don Juan, ceea ce *văd* este o formă luminoasă uriașă care plutește, producând - în mișcarea sa - o brazdă adâncă în energia pământului, ca și când forma luminoasă

ar țară după sine o rădăcină.

— Vis-17

A ar fi infinit mai sigur pentru vrăjitori să rămână numai la nivelul descrierii a ceea ce *văd*, dar că tentația de a trage concluzii și de a explica – fie numai pentru ei înșiși – este prea mare ca să poată rezista.

— Vis-20 - 21

— Atunci când vizionarii *văd* forma energetică umană, ei *văd* o singură minge de energie. Dacă lângă aceasta se află o altă minge luminoasă, cea de a doua este și ea *văzută* ca o singură minge energetică. Ideea unei mulțimi de mingi luminoase provine din cunoștințele tale referitoare la mulțimile de oameni. În universul energiei, însă, sunt numai entități individuale separate, înconjurate de infinitate. Trebuie să *vezi* asta tu însuși.

— Vis-29

VISATUL

— Trebuie să înțelegi că un luptător nu este un nebun. Un luptător este un vânător imaculat, care vânează putere; el nu este un bețiv, niciun nebun și nu are nici timpul, nici dispoziția pentru a se grozăvi sau pentru a se minți, sau pentru a face o mișcare greșită. Miza este prea mare pentru așa ceva. Miza este viața lui perfect ordonată care i-a luat atât de mult timp ca s-o lege și s-o perfecționeze. El n-o să lase totul deoparte din cauza unei greșeli stupide de calcul, luând ceva drept altceva. „Visatul” este real pentru un luptător pentru că în el acesta poate acționa deliberat, el poate alege și refuza, poate alege dintr-o varietate de subiecte pe acela care conduce la putere și apoi îl poate manipula și folosi, în timp ce în visele obișnuite, el nu poate acționa deliberat

— Dacă vrei să compari lucrurile, pot spune că probabil este chiar mai real. În „vis” ai putere; poți schimba lucrurile; poți afla nenumărate fapte ascunse; poți controla orice dorești.

— Ix-116 - 117

— De fiecare dată când te uiți la ceva în vise, își schimbă forma, a spus el după o tăcere lungă. Trucul în a

învăța cum să „declanșezi visatul” este evident nu doar să privești la mâinile tale, ci să menții imaginea lor. „Visatul” este real când reușești să păstrezi orice în câmpul vizual. Apoi nu mai există nicio diferență între ceea ce faci când dormi și ceea ce faci când ești treaz. Înțelegi ce vreau să spun?

— IX-124

— O să-ți reamintesc toate tehnicile pe care trebuie să le practici, a spus el. În primul rând, trebuie să-ți concentrezi privirea asupra mâinilor tale, ca punct de plecare. Apoi îți muți privirea asupra altor subiecte și le privești cu ochi scurte. Concentrează-ți privirea pe câte lucruri vrei. Amintește-ți că, dacă privești scurt, imaginea nu se mișcă. Apoi întoarce-te la mâinile tale. De fiecare dată când îți privești mâinile, îți reînnoiești puterea necesară pentru visat, așa că la început nu te uita la prea multe lucruri. Vor fi de ajuns patru de fiecare dată. Mai târziu, poți lărgi domeniul, până când poți acoperi tot ce dorești, dar imediat ce imaginile încep să se schimbe și simți că pierzi controlul, întoarce-te la mâinile tale. Când crezi că poți privi la lucruri timp nedefinit, vei fi pregătit pentru o nouă tehnică. O să te învăț acum această nouă tehnică, dar vreau s-o aplici doar când vei fi gata

— Următorul pas în „declanșarea visatului” este să înveți să călătorești, a spus el. În același mod în care ai învățat să-ți privești mâinile, trebuie să-ți dorești să te miști, să mergi în diverse locuri. La început, trebuie să stabilești un loc în care vrei să te duci. Alege un loc bine cunoscut - poate școala ta sau un parc, sau casa unui prieten - apoi dorește-ți să te duci acolo. Tehnica asta este foarte dificilă. Trebuie să realizezi două lucruri: trebuie să-ți dorești să mergi într-un anumit loc, și apoi, când ai realizat tehnica asta, trebuie să înveți să controlezi timpul exact al călătoriei tale.

— IX-139 - 140

— Când ai început prima dată să „visezi”, îmi foloseai puterea personală, de aceea a fost mai ușor. Acum ești gol. Dar trebuie să continui să încerci până când o să ai destulă

putere personală. Vezi, „visatul” este „non-acțiunea” viselor și, pe măsură ce vei progresa în „non-acțiunea” ta, o să progresezi și în „visat”. Trucul este să nu încetezi să-ți cauți mâinile, chiar dacă nu crezi că ceea ce faci are vreun sens. De fapt, așa cum ți-am mai spus, un luptător nu are nevoie să creadă, pentru că atât timp cât el continuă să acționeze fără să creadă, el face „non-acțiune”.

— Ix-236

— În viziunea lui Don Juan, practica „visatului” era un exercițiu care consta în găsirea mâinilor într-un vis. Cu alte cuvinte, trebuia să visezi în mod deliberat că îți cauți și îți găsești mâinile în vise, visând pur și simplu că-ți ridici mâinile la nivelul ochilor.

— După ani în șir de încercări infructuoase, am reușit să îndeplinesc această sarcină. Privind în urmă, a devenit evident pentru mine că am reușit doar după ce am câștigat un control asupra lumii mele obișnuite.

— Pov-19

— Explicația vrăjitorilor despre cum să alegi un subiect pentru „visat” este că luptătorul își alege subiectul reținând deliberat în minte o imagine, în timp ce-și oprește dialogul interior. Cu alte cuvinte, dacă e capabil să nu vorbească o clipă cu el însuși și apoi se oprește asupra imaginii sau gândului dorit, chiar și pentru o clipă, atunci subiectul ales va apărea în „visul” lui. Sunt sigur că ai făcut-o, deși nu ești conștient de asta.

— Pov-21

— Don Juan a explicat că atunci când luptătorul și-a realizat „visatul” și „vederea” și și-a dezvoltat dublura, el trebuie să fi reușit să-și șteargă istoria personală, importanța de sine și obișnuințele. Un luptător fluid nu mai poate privi lumea cronologic, a explicat Don Juan. Iar pentru el, lumea și el însuși nu mai sunt obiecte. El este o ființă luminoasă care există într-o lume liminoasă.

Pentru vrăjitor, dublura e o problemă simplă, dar încă îl sperii pe Genaro cu creionul tău. Vrăjitorul poate observa după aceea că a fost în două locuri în același timp. Dar asta e doar o constatare și n-are legătură cu faptul că,

atunci când acționează, el nu are noțiunea dualismului său
Gândește-te la asta.

Lumea nu ne apare direct, descrierea ei e undeva între noi și adevărul existent. Deci, vorbind mai exact, noi ne găsim cu un pas în urmă, iar experiența noastră despre lume e întotdeauna o amintire a experienței.

Noi ne amintim în mod continuu clipa care tocmai a trecut. Ne amintim, ne amintim, ne amintim

Dacă toată experiența noastră despre lume e doar o amintire, atunci nu e atât de straniu să tragi concluzia că un vrăjitor poate fi în două locuri în același timp. Dar un observator extern care îl privește pe vrăjitor poate percepe că acesta acționează în două locuri în același timp. Totuși, vrăjitorul își amintește două clipe instantanee separate, deoarece liantul descrierii timpului nu-l mai leagă. Soliditatea, materialitatea sunt amintiri. De aceea, ca tot ce simțim despre lume, ele sunt amintiri pe care le acumulăm.

— Pov-56 - 58

— Noi toți, ca ființe luminoase, avem câte o dublură. Toți! Luptătorul învață să fie conștient de ea, asta-i tot. Se pare că există bariere de netrecut care protejează această conștiință.

— Pov-64

— Genaro este un om al cunoașterii. Cel mai pur dintre ei. Acțiunile lui sunt impecabile. El se află dincolo de oamenii obișnuiți și de vrăjitori. Dublura lui este o expresie a bucuriei și a umorului său.

De aceea, nu este posibil ca el să o folosească pentru a crea sau rezolva situații obișnuite. Atât cât știu eu, dublura este o conștiință a stării noastre de ființe luminoase. Ea poate face orice și, totuși, alege să fie gentilă și discretă.

— Pov-67

— Dar dacă semenii săi completează împotriva securității persoanei sale? Își poate folosi dublura pentru a se proteja?

El a clipocit dezaprobat din limbă.

— Ce violență incredibilă în gândurile tale. Nimeni

nu poate complota împotriva securității și bunăstării unui om al cunoașterii. El „vede”, de aceea va avea grijă să evite orice lucru de genul ăsta, Genaro, de exemplu, și-a asumat un risc calculat, când ți s-a alăturat. Dar nu există nimic care să-i poată pune în pericol securitatea. Dacă va fi ceva, „vederea” lui îl va avertiza. Acum, dacă există un lucru legat de tine care este inerent dăunător pentru el și „vederea” lui nu-l poate stabili, atunci asta e soarta lui, iar nici Genaro, nici altcineva nu poate evita asta. Deci, vezi, un om al cunoașterii controlează totul fără a controla nimic.

— Pov-68

— După cum știi, Carliño, a spus don Genaro cu aerul unui orator care se încălzește, dublura începe în „vis”.

— Pov-71

— Eram sigur că „visam”. Dacă-mi focalizam privirea pe ceva, acel ceva devenea imediat cețos.

— Pov-81

— Dar eram și la locul puterii în același timp, iar don Genaro și don Juan, de asemenea, mă scuturau. A fost o clipă crucială, în care nu eram nici într-un loc, nici în celălalt, ci, mai degrabă, în amândouă locurile, ca un observator care vede desfășurându-se două scene în același timp. Am avut senzația incredibilă că în acel moment mă puteam duce în oricare parte. Tot ce aveam de făcut în acel moment era să schimb perspectiva și, în loc să urmăresc scena din afară, să simt din punctul de vedere al subiectului.

Casa lui don Juan avea ceva foarte cald în ea. Am preferat scena aceea.

— Pov-82

— Probabil că visele obișnuite ale sinelui sunt simple, dar asta nu înseamnă că sinele este simplu. Odată ce el a învățat să viseze dublura, șinele ajunge la această intersecție stranie și vine un moment când îți dai seama că dublura este cea care visează șinele.

— Pov-87

A inevitabila concluzie că a interveni în vise

înseamnă să intervii în deplasarea naturală a punctului de asamblare visatul era în sine cel mai eficient mod de a deplasa punctul de asamblare.

— Focul-192

— În *visat*, nu ai cum să dirijezi mișcarea punctului de asamblare; singurul lucru care dictează această mișcare este forța interioară sau slăbiciunea *visătorilor*. Aici rezidă prima capcană.

— Focul-193

— În concluzie, procedura prin care se ajunge la *corpul din vis* este o viață de zi cu zi impecabilă.

— Focul-198

— Dormi adânc, fără să fie nevoie să te întinzi, mi-a răspuns el. Dacă te-ar vedea acum oamenii aflați într-o stare normală de conștiință, le-ai părea puțin amețit, chiar beat.

Mi-a explicat că, în timpul somnului normal, deplasarea punctului de asamblare se produce de-a lungul oricărei margini a benzii omului. Asemenea deplasări se asociază întotdeauna cu somnul. Schimbările induse prin exercițiu se produc de-a lungul secțiunii mediane a benzii omului și nu sunt asociate cu somnul, deși un *visător* doarme.

— Focul-266

APoziția ta de *visat* din ziua aceea a fost pe lumea aceasta, dar departe de orașul Oaxaca.

— Cum are loc asemenea călătorie? m-am interesat.

— Nu poți ști cum se petrece, a spus el. Emoții puternice sau o atenție intransigentă, sau un mare interes pot servi drept ghid; apoi punctul de asamblare se fixează puternic în *poziția de visat*, un timp suficient de îndelungat ca să tragă acolo toate emanațiile din interiorul coconului.

— Focul-296

— Apropo, am o nouă definiție a *visării* pentru tine, care e în mare concordanță cu felul tău de a fi. *Visarea* este, de fapt, schimbarea locului de conexiune cu *marea întunecată a conștientizării*.

— Latura210

— *Visătorii* sunt cei care pot cu ușurință deplasa *punctul de reunire*. *Pândarii* sunt cei care pot menține *punctul de reunire* în noua sa poziție. *Visătorii* și *pândarii* se completează unii pe alții și lucrează întotdeauna în perechi, ajutându-se reciproc, conform talentelor fiecăruia - Latura-212

— *Visatul* e avionul vrăjitorului, mi-a spus el. Nagualul Elias era un *visător*, la fel cum binefăcătorul meu era un *stalker*. Nagualul Elias era capabil să creeze și să proiecteze ceea ce vrăjitorii denumesc *corpul din vis* sau Celălalt Eu, și astfel să se găsească simultan în două locuri aflate la mare depărtare unul de celălalt. Cu ajutorul *corpului din vis*, își putea îndeplini îndatoririle de vrăjitor, în timp ce prin Eul lui natural trăia ca un pustnic.

— Tăcerii-47

— Energia noastră sexuală este cea care guvernează *visatul*, mi-a explicat el. Nagualul Elias m-a învățat - iar eu te-am învățat pe tine - că energia sexuală e folosită fie pentru a face dragoste, fie pentru a *visa*. Nu există altă cale. Motivul pentru care am adus tema în discuție este că tu întâmpini greutăți în deplasarea punctului de asamblare pentru a înțelege ultimul nostru subiect: abstractul.

— Tăcerii-49 - 50

— În cursul „visurilor” mele regulate, am învățat că ceea ce contează în starea aceea este actul volițional, corporalitatea nu avea nicio semnificație.

— Darul V-53

— Apoi mi-am dat seama, destul de firesc, că dacă nu priveam direct la obiecte, ci doar le aruncam câte o privire, exact cum facem în viața obișnuită, îmi puteam ordona percepția.

— Darul V-53

— Pentru a te mișca trebuie să-ți intenționezi mișcarea la un nivel foarte adânc. Cu alte cuvinte, trebuia să fiu complet convins că voiam să mă mișc, sau poate că ar fi mai bine spus că trebuia să fiu convins că era nevoie să mă mișc.

— Darul V-260

— Să găsesc în visele mele case sau clădiri și să privesc la ele, încercând să nu las imaginea să se destrame. El a spus că arta visătorului este să rețină imaginea visului. Pentru că asta este oricum ceea ce facem toată viața noastră Trebuie să ne luptăm să nu ne uităm, ci doar să aruncăm câte o privire și totuși să menținem imaginea.

— Cerc-157

— Visătorii trebuie să fie contemplatori înainte să-și poată prinde a doua atenție.

Primul lucru pe care l-a făcut Nagualul a fost să pună o frunză uscată pe sol și să ne pună s-o privim ore întregi. În fiecare zi el aducea o frunză și o pune în fața mea. La început, am crezut că era aceeași frunză, pe care el o aducea în fiecare zi, dar apoi am remarcat că frunzele erau diferite. Nagualul a spus că, atunci când am observat asta, nu mai priveam, ci contemplam deja. Apoi a așezat în fața mea grămezi de frunze Nagualul spunea că visătorii pot considera că au atins măiestria în contemplarea frunzelor atunci când ei visează desenele frunzelor întâi și apoi regăsesc aceleași desene în ziua următoare în grămada lor de frunze.

Nagualul spunea că prin contemplarea frunzelor se ajunge la fortificarea celei de a doua atenții. Dacă se întâmplă să contempli o grămadă de frunze ore întregi, așa cum obișnuia să mă pună să fac, gândurile tale se liniștesc. Fără gânduri, atenția tonalului se împrăștie și, brusc, a doua atenție se agață de frunze și frunzele devin altceva. Nagualul denumea momentul în care a doua atenție se agață de ceva oprirea lumii. Și asta e corect, lumea se oprește. Din acest motiv, când contempli trebuie întotdeauna să fie cineva lângă tine. Nu știm niciodată ce apare din mlaștinile celei de-a doua atenții. Deoarece n-am folosit-o niciodată, trebuie să ne familiarizăm cu ea înainte de a ne putea aventura singuri în contemplare.

— Cerc-281 - 282

— Contemplarea stelelor era făcută doar de vrăjitorii care și-au pierdut forma umană. Ea a spus că s-a împăcat

foarte bine cu contemplarea stelelor, dar că nu putea controla contemplarea apei, în special a apei curgătoare, care este folosită de vrăjitorii fără formă pentru a-și aduna a doua atenție și a o transporta în orice loc au nevoie să meargă.

— Cerc-287

— Fixarea celei de a doua atenții sălbatice și neantrenate trebuie să fie, prin forța lucrurilor, înspăimântătoare. Don Juan avea dreptate să spună că singurul mod de a opri acea rudă nebună să se năpustească asupra noastră este să ne protejăm cu nesfârșitul nostru dialog interior.

— Cerc-294

— Cea mai adecvată definiție a visatului făcută de don Juan a fost de a-l numi „poarta către nemărginire”.

— Vis-8

— Emisarul visatului poate spune numai acele lucruri pe care vrăjitorii deja le cunosc sau ar trebui să le cunoască, dacă-și merită numele de vrăjitori.

— Vis-85

— Don Juan își păstra convingerea fermă în ceea ce privea emisarul: forță impersonală, dar permanentă, din domeniul fapturilor anorganice; astfel că, cei care visează au cu toții de a face cu ea, mai mult sau mai puțin în aceeași termenii. Iar dacă optăm să luăm cuvintele ei drept sfaturi de urmat, suntem niște fraieri incurabili.

— Vis-97

— Cea mai importantă pentru mine a fost informația că atenția visatului provine din spatele cerului gurii. A fost necesar să depun multe eforturi pentru a putea simți - în timpul visatului - că îmi apăsăm cerul gurii cu vârful limbii. Dar, odată ce am reușit acest lucru, atenția visatului a dobândit parcă o viață proprie și, aș putea spune, o acuitate mai mare decât atenția normală pe care o exercitam în lumea cotidiană.

— Vis-121

— Visatul este procesul prin care intenționăm să găsim poziții adecvate ale punctului de asamblare, poziții

care ne permit să percepem elementele generatoare de energie în condiții asemănătoare visului.

— Vis-201

VOINȚA

— Chemarea lui este pentru tine, nu pentru mine. El îți va atinge direct „voința”. Cu alte cuvinte, trebuie să-ți folosești „voința” pentru a cunoaște chemarea lui. Genaro simte că trebuie să fie sigur, în acest moment, că ai acumulat destulă putere personală, pentru a fi în stare să-ți transformi „voința” într-o unitate funcțională.

„Voința” este un alt aspect pe care don Juan îl subliniasă cu mare atenție, dar fără să-l clarifice. Din explicațiile lui, înțelesesem că „voința” este o forță care emană din zona regiunii ombilicale, printr-o deschidere nevăzută de sub ombilic, o deschizătură pe care el o numea „gaura”. „Voința” era se pare cultivată doar de vrăjitori. Ea le apărea practicantilor învăluită în mister, iar obiectul ei le dădea capacitatea de a realiza acțiuni extraordinare.

— Pov-91

— Voința este ceva de care omul se poate folosi, de exemplu, pentru a câștiga o bătălie pe care, după toate calculele, ar pierde-o.

— Real-174

— Voința are de-a face cu acțiuni uluitoare, care sfidează orice logică.

— Real-174

— Voința este ceva care te poate face să reușești atunci când gândurile tale îți spun că vei fi înfrânt. Voința este ceea ce te face invulnerabil.

— Real-174

— Voința este o forță, o putere. „Vederea” nu este o forță, ci mai degrabă un mod de-a trece prin lucruri. Un vrăjitor poate avea o voință puternică și poate totuși să nu „vadă”; ceea ce înseamnă că doar un om al cunoașterii poate percepe lumea cu simțurile sale, cu voința și, de asemenea, cu „vederea” sa.

— Real-177

— Lucrul care te poate ajuta să-ți dezvolți voința se află chiar în mulțimea de mărunțișuri pe care le faci.

— Real-177

— Când luptătorul a obținut răbdarea, se află în drum spre voință. Știe cum să aștepte. Moartea stă cu el pe rogojină, sunt prieteni. Moartea îl sfătuiește, în moduri misterioase, cum să aleagă, cum să trăiască strategic. Și luptătorul așteaptă! Aș spune că luptătorul învață fără grabă, pentru că-și așteaptă voința; și într-o zi reușește să realizeze ceva care în condiții normale ar fi cu totul imposibil de realizat. S-ar putea să nici nu-și dea seama de asta. Dar pe măsură ce continuă să realizeze acțiuni imposibile, sau pe măsură ce i se întâmplă lucruri imposibile, el devine conștient că apare un nou tip de putere. O putere care-i iese din corp, pe măsură ce progresează pe drumul cunoașterii. La început, este ca o mâncărime în buric sau un punct cald, care nu poate fi liniștit; apoi apare o durere, o jenă profundă. Uneori, durerea și jena sunt atât de mari, încât luptătorul are convulsii luni întregi, iar cu cât mai severe sunt convulsiile, cu atât mai bine pentru el. O putere minunată este întotdeauna însoțită de o durere mare. Când convulsiile încetează, luptătorul observă că are sentimente ciudate față de lucruri. Observă că poate atinge, practic, orice cu ajutorul unui simț care-i iese din corp, dintr-un punct exact de deasupra sau de sub buric. Sentimentul acela este voința și când este capabil să prindă absolut orice cu ea, se poate spune pe drept cuvânt că luptătorul este un vrăjitor și că a obținut voința în final, după o lungă tăcere, l-am întrebat, iar el a chicotot ca și cum ar fi anticipat întrebarea. A spus că durerea nu era absolut necesară; de exemplu, el nu avusese niciodată dureri și voința îi apăruse pur și simplu.

— Real-181

— Energia care provine din alinierea emanațiilor. Au numit această energie *voință*.

— Focul

VULTURUL

— Mi-a explicat că una dintre cele mai impresionante moșteniri pe care ni le-au lăsat vechii vizionari a fost descoperirea că rațiunea oricărei ființe dotate cu capacitate de percepție, cu simțuri, este de a-și perfecționa conștiința. Don Juan a spus că aceasta este o descoperire epocală.

— Focul-53

— Numai pe cale rațională nu putem găsi răspuns la întrebarea asupra sensului existenței noastre.

— Focul-53

— Mi-a spus că vechii vizionari, asumându-și riscuri enorme, au reușit să *vadă* forța indescriptibilă care se află la originea tuturor ființelor senzitive. Ei au denumit-o, în mod convențional, Vulturul deoarece în cele câteva străfulgerări care le-au fost îngăduite au *văzut-o* ca pe o entitate infinită, asemănătoare ca formă unui vultur alb-negru.

Ei au văzut că Vulturul este cel care aduce conștiința. Vulturul este cel care creează ființe senzitive ca ele să trăiască și să îmbogățească conștiința pe care el le-o hărăzește odată cu viața. Ei au mai *văzut* că același Vultur devorează conștiința îmbogățită după ce ființele renunță la ea odată cu moartea.

Pentru vechii vizionari, a spus don Juan în continuare, a afirma că sensul existenței este acela de a îmbogăți conștiința nu este o chestiune de credință, nici de deducție. Ei *au văzut*.

— Focul-54

— Fiecare om poartă în sine ceva ce îi permite să fie martorul, cu tot corpul, prezenței Vulturului.

— Focul-57

— În momentul crucial în care emanațiile spirituale încep să se manifeste, conștiința omului se simte obligată la interpretări. Rezultatul este o viziune a Vulturului și a emanațiilor Vulturului. În realitate, însă, nu există nici Vultur, nici emanații ale Vulturului. Ceea ce există acolo este ceva ce nu poate înțelege nicio ființă vie.

— Focul-57

— Din punctul lui de vedere, ar fi fost mai corect să spunem că există o forță care ne atrage conștiința, tot așa cum magnetul atrage pilitura de fier. În momentul morții, ființa noastră în totalitatea ei, se dezintegrează sub forța de atracție a acestei forțe imense.

Găsea grotescă interpretarea devorării ființei de către Vultur, deoarece ea vulgariza, transformând un act inefabil, ce nu putea fi cuprins cu mintea, nici descris, în ceva la fel de lumesc ca mâncatul.

— Focul-58

— Pentru vizionar, omul este o ființă luminoasă. Luminozitatea umană este formată din acea parte a emanațiilor Vulturului cuprinsă în coconul nostru ovoidal. Această porțiune specială de emanații, închisă într-un înveliș, este ceea ce ne conferă calitatea de oameni. A percepe înseamnă a armoniza emanațiile conținute în interiorul coconului cu cele care se află în afara lui [emanațiile] Sunt ceva imposibil de descris. Totuși, mi-aș permite un comentariu personal spunând că sunt ca niște fascicule luminoase. Un lucru cu adevărat imposibil de înțeles pentru conștiința normală este că aceste fascicule sunt conștiente. Nu-ți pot explica ce înseamnă asta, fiindcă nici eu nu înțeleg exact ce spun. Tot ceea ce-ți pot spune cu titlu de comentariu personal este că fasciculele sunt conștiente de existența lor, vii și vibrante, că sunt atât de multe, încât numerele își pierd înțelesul, și că fiecare conține o entitate în sine.

— Focul-62

— Ei susțin că percepția este o condiție a alinierii. Emanațiile din interiorul coconului intră în armonie cu cele din mediul exterior cu care au afinitate. Reglarea este cea care permite cultivarea stării de conștiință de către orice organism viu.

— Focul-65

— După cină, don Juan a continuat să-mi ofere explicații despre conștiința elevată. Genaro era așezat lângă mine și asculta atent, de parcă atunci ar fi auzit

explicațiile pentru prima oară.

Don Juan a spus că presiunea emanațiilor din afara coconului, denumite emanații aflate în stare de libertate, exercitată asupra emanațiilor din interiorul coconului este egală la toate ființele înzestrate cu simțuri. Totuși, rezultatele acestei presiuni sunt foarte diferite, deoarece coconii reacționează la această presiune în toate chipurile imaginabile. Cu toate acestea, există grade de uniformitate între anumite limite.

— Acum, a continuat el, când vizionarii văd presiunea emanațiilor libere năpustindu-se asupra emanațiilor din interior, care se află în permanentă mișcare, făcându-le să se oprească, ei știu că ființa luminoasă din acel moment este fixată de conștiință că emanațiile din interiorul coconului sunt în repaus total și că și-au găsit perechea cu cele din exterior.

— Focul-73

— Șiretlicul conștiinței este de a lăsa emanațiile de fixare să se contopească cu ceea ce se află în interiorul nostru. Vizionarii cred că, dacă lăsăm să se producă acest lucru, atunci devenim ceea ce suntem în realitate - un fluid în permanentă prefacere, etern.

— Focul-74

— Gradul de conștiință al fiecărei ființe senzitive este direct proporțional cu gradul în care aceasta reușește să se lase purtată de presiunea emanațiilor libere.

— Focul-74

— În cazul inventarierii primei atenții, a continuat el, vizionarii o fac fiindcă le este imposibil să nu i se supună. Însă îndată ce au adoptat-o, o și reneagă. Vulturul nu ne comandă să preamărim propriul inventar; ne poruncește doar să-l facem

Oamenii temperează mișcarea propriilor emanații, apoi reflectează asupra lor. Emanatiile se concentrează practic asupra lor însele.

El a mai spus că oamenii îndeplinesc comanda de a face evaluarea emanațiilor, împingând-o la extrema sa logică și nesocotind orice altceva.

— Focu1 - 92

— Emanațiile Vulturului sunt grupate întotdeauna în ciorchini, a continuat el. Vechii vizionari au numit acei ciorchini marile benzi de emanații. De fapt, nu sunt benzi, dar numele li se potrivește.

— Focul-175

— Omul, de exemplu, este legat de mănunchiul de culoarea chihlimbarului, dar la fel sunt și alte ființe.

Am vrut să știu care ființe au aceleași emanații cu ale omului.

— Va trebui să găsești singur astfel de detalii, *văzând* de unul singur, a spus el. Nu are niciun rost să-ți spun care anume, o să faci alt inventar. Este de ajuns să spun că această căutare de unul singur este unul dintre cele mai fascinante lucruri pe care le vei face vreodată.

— Focul-177 - 178

Au început *văzând* cum lumina conștiinței crește ca mărime și intensitate pe măsură ce emanațiile din interiorul coconului se aliniază cu emanațiile din exterior.

— Focul-188

— Ce este, de fapt, răsturnătorul? am întrebat.

— Este o forță provenită din emanațiile Vulturului, a spus el. O forță neîncetată care ne lovește în fiecare clipă a vieții noastre. Este letală când este *văzută*, dar, altfel, nu o sesizăm în viața de zi cu zi, pentru că avem scuturi protectoare. Avem interese absorbante care ne pun în joc întreaga conștiință. Suntem în permanență îngrijorați de posesiunile noastre. Dar aceste scuturi nu resping răsturnătorul; ne împiedică, pur și simplu, să-l *vedem* direct, protejându-ne în acest fel de eventuale răniri, provocate de spaima de a ne vedea loviți de mingile de foc. Scuturile sunt un mare ajutor, dar și un impediment pentru noi. Ne liniștesc și, în același timp, ne păcălesc. Ne dau o falsă senzație de siguranță.

M-a prevenit că va veni un moment în viața mea când voi rămâne fără scuturi, la mila răsturnătorului. A spus că aceasta este o etapă obligatorie în viața unui luptător, cunoscută ca pierderea formei umane.

— Focul-238

— Această variație a punctului de asamblare antrenează o nouă aliniere a emanațiilor. Este începutul unei noi serii de mari variații. Vizionarii au numit, foarte sugestiv, această variație inițială pierderea formei umane, pentru că marchează o inexorabilă mișcare a punctului de asamblare departe de locul său inițial, având drept rezultat o pierdere ireversibilă a afiliației noastre la forța care ne face oameni.

— Focul-239

— A afirmat că deplasarea punctului de asamblare este exact ce este necesar pentru a te deschide forței de rostogolire. A adăugat că, dacă forța este văzută în mod voit, pericolul este minim. Dar o situație extrem de periculoasă este dată de o deplasare involuntară a punctului de asamblare, datorită oboselii fizice, epuizării emoționale, bolii sau, pur și simplu, unei emoții minore sau crize fizice, cum ar fi spaima sau beția.

— Focul-241

— Familiarizându-se cu forța de rostogolire prin măiestria *intenției*, noii vizionari, la un moment dat, își deschid proprii coconi, iar forța îi inundă, în loc să-i rostogolească aidoma unei ploșnițe încolăcite. Rezultatul final este dezintegrarea lor totală și instantanee.

— Focul-243

— Dacă, la un moment dat, un om simte că forța de răsturnare lovește mai tare decât cea circulară înseamnă că s-a tulburat echilibrul; de aici înainte, forța de răsturnare lovește din ce în ce mai tare, până când fisurează golul ființei și o face să moară.

— Focul-245

— L-am întrebat care este diferența dintre imboldul pământului și cel al răsturnătorului. Mi-a explicat că imboldul pământului este forța de aliniere doar a emanațiilor chihlimbarii. Este un imbold care înalță conștiința pe culmi de neimaginat. Pentru noii vizionari, este o explozie de conștiință nelimitată, pe care o numesc libertate totală.

— Afirmat că, pe de altă parte, imboldul răsturnătorului este forța morții. Sub impactul răsturnătorului, punctul de asamblare se deplasează spre noi poziții, imprevizibile. Astfel, vechii vizionari au fost întotdeauna singuri în călătoriile lor, deși se angajaseră în comun la împlinirea scopului lor. Compania altor vizionari în călătoriile lor era întâmplătoare și însemna de obicei luptă pentru supremație.

— Focul-264

— Va trece mult timp până când să poți aplica principiul potrivit căruia comanda ta este comanda Vulturului, a afirmat el. Aceasta este esența măiestriei *intenției*. Între timp, comandă-ți acum să nu te mai agiți nici măcar în cele mai cumplite momente de îndoială. Va dura până când acea comandă va fi auzită și respectată, ca și când ar fi comanda Vulturului.

A spus, de asemenea, că era o zonă incomensurabilă de conștiință între poziția obișnuită a punctului de asamblare și poziția în care nu există niciun fel de îndoieli, care este aproape locul unde își face apariția bariera percepției. În acea zonă incomensurabilă, luptătorii cad ușor pradă oricărei fapte rele. M-a prevenit să fiu atent și să nu-mi pierd încrederea, pentru că voi fi cuprins, în mod inevitabil, la un moment dat de senzații copleși o d; ere.

— Noii vizionari au recomandat un act foarte simplu când survine nerăbdarea, disperarea, furia sau tristețea, a continuat el. Au recomandat ca luptătorii să-și miște ochii. Nu contează direcția; eu prefer în direcția acelor de ceasornic.

Mișcarea ochilor face punctul de asamblare să se deplaseze momentan. Mișcarea conferă o senzație de ușurare. Aceasta este o adevărată măiestrie a intenției.

— Focul-274 - 275

— Tocmai văzusem emanațiile Vulturului, iar don Juan îmi spusese că era imposibil ca vrăjitorii să aibă o viziune constantă a emanațiilor Vulturului altfel decât în visat, de aceea trebuia să intru în visat.

— Tăcerii-108

— Vulturul, deși nu este mișcat de situația vreunei ființe vii, a dăruit un cadou fiecăreia dintre ele. În felul său propriu și corect, oricare dintre ele, dacă așa dorește, are puterea de a păstra flama conștiinței, puterea de a se opune chemării de a muri și de a fi consumată. Fiecare ființă vie a fost dăruită cu puterea, dacă o dorește, de a căuta o deschidere spre libertate și de a trece prin ea. Este evident pentru văzătorul care vede acea deschidere și pentru creaturile care trec prin ea că Vulturul a dăruit acest cadou pentru a perpetua conștiința.

— Darul V-173